

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

229

பங்குனி 2024

10.03.2024

ஆளுமைச் சிறப்பிதழ்

100/-

ஆளுமை

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

தாமரைச்செல்வி

சி.ரமேஷ்

தாட்சாயணி

கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

தி.செல்வமனோகரன்

புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்

தமிழ்நதி

அ.யேசுராசா

சிவதர்சினி இராகவன்

முல்லைக்கமல்

கலாநிதி குலமோகன்

பிரேமினி அற்புதராசா

பூரணி பரராஜசிங்கம்

உலகமங்கை

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
சிறப்பிதழ்

கட்டுரைகள்

ஆதிலட்சுமி என்னும் சமூக எழுத்துப் போராளி

- தாமரைச்செல்வி /03

**ஒற்றை வானில் கீழ், முறிந்த சிறகுகளுடன்
உருக்குலைந்த தேசத்தில் உயரப் பறக்கும் பறவையின்
அனுபவ அடுக்கிலிருந்து சொட்டும் குருதி...**

- சி.ரமேஷ்/06

பெயர்ந்தலின் வலி பேசும் புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது

- தாட்சாயணி/10

**கடந்தகால நினைவுப் படிமங்களை அசை போட
வைக்கும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் “பொன் வண்டு”**

- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்/13

**போர் தின்ற வாழ்வின் சாட்சியம்: ஆதிலட்சுமி
சிவகுமாரின் ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்**

- தி. செல்வமனோகரன்/20

**போர் தந்த வாழ்வியலின் சிறுகதை கண்டு பொங்கும்
அகதரிசனமாய் விரியும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின்
“மனிதர்கள்” தொகுதியை முன் வைத்து ஒரு பார்வை**

- புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்/23

ஆதிலட்சுமி அக்காவின் கவிதைபற்றி

- தமிழ்நதி/26

ஆதிலட்சுமி

- அ. யேசுராசா/28

**ஆதியக்கா எங்கள் இலக்கிய வயல்களினூடே
பயணிக்கும் நதி**

- முல்லைக்கமல்/32

எண்ணும் எழுத்தும்

- கலாநதி குலமோகன்/34

**“என் கவிதை” ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் முதலாவது
கவிதைத் தொகுதி பற்றிய ஒரு பார்வை**

- பிரேமினி அற்புதராஜா /36

ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் எழுத்துகை வாழ்வு

- புரணி பரராஜசிங்கம்/39

ஆதி என்னும் ஆளுமை

- உலகமங்கை /42

சிறுகனது

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் -17

கவினது

சிவதர்சினி ராகவன் - 30

கட்டுரை

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் - 44

ஜீவநதி

2024 பங்குனி இதழ் - 229

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலையினையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா
தில்லைநாதன் கோபிநாத்

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiyaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- பாரதிதாசன்-

பேனாவைக் கையில் ஏந்திய போராளி

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் என்ற எழுத்தாளரை பலரும் அறிவார்கள். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாவல், விமர்சனம் என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு வரலாற்று ஆவணமாகக் கொள்ளக்கூடிய பல படைப்புகளைத் தந்து கொண்டிருப்பவர். இணுவிலைச்சேர்ந்த பிரபல பண்டிதர் இராசையா அவர்களின் மகளாகப் பிறந்த இவர் இளமைக் காலம் முதலே தந்தையாரின் வழி காட்டலில் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு உடையவராக விளங்கி வந்தார். சமூகக் கொடுமைகள், ஒடுக்குமுறைகள், தமிழ் மக்கள் மீதான துன்புறுத்தல்கள், இன அழிப்பு என்பவற்றைக் கண்டு பொங்கியெழுந்தார். தனது படைப்புகள் வாயிலாக எமது மக்களது துன்ப துயரங்களை வெளிக் கொணர்ந்தார். இவருடைய புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது என்னும் நாவல் இறுதிக் கட்டப் போரின் சாட்சியமாக, ஓர் ஆவணமாக விளங்குகின்றது. உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும் நேர்மை யானவர். எந்த நிலை வந்த போதிலும் தான் வரித்துக் கொண்ட பாதையில் இருந்தும் கொள்கையில் இருந்தும் சற்றேனும் விலகாத உறுதி கொண்ட வைரப் பெண்மணியாக திகழ்கின்றார். எம்முடைய பல மக்களுக்கு தன்னாலான உதவிகளை செய்து கொண்டு இருக்கின்றார். இன்று புலம் பெயர்ந்து சுவீட்சலாந்து நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார். இனிப் பற்றான ஆக்கங்களை தொடர்ந்து எழுதி வருகின்றார். நமது மக்களுக்காக தனது பேனாவை தூக்கிக் கொண்டு போராடும் தமிழ் வேங்கையாக திகழ்கின்றார். எல்லோருடனும் அன்பாகவும் பண்பாகவும் பழகும் இயல்பு உடையவர். எந்த கோஷங்களுமில்லாது அகிம்சையான வழியில் தன் பேனாவை பயன்படுத்தி வருபவர். அம்மணி அவர்கள் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து இலக்கிய சேவை செய்ய இறைவனை பிரார்த்தித்து இச்சிறப்பிதழை வெளியிட்டு ஜீவநதி மகிழ்கின்றது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணியில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

ஆதிலட்சுமி என்னும் சமூக எழுத்துப் போராளி

தாமரைச்செல்வி

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் எண்பதுகளில் எழுத வந்தவர்களில் கவனம் பெற்ற ஒருவராக ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரையும் நாம் குறிப்பிட முடியும். மிக இளம் வயதிலிருந்தே தன் எழுத்துக்கள் மூலம் வாசகரை ஈர்த்துக்கொண்டவர். 1982 ம் ஆண்டு தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த “உரிமையில்லாத உறவுகள்” என்ற சிறுகதை மூலம் தன் எழுத்துலக வாழ்வை இவர் ஆரம்பித்திருக்கிறார். தனக்கு இலக்கிய நேசிப்பு ஏற்படக் காரணமானவர் தனது தந்தை என்று பல நேர்காணலில் இவர் பதிவு செய்திருக்கிறார். இவரது தந்தை இணுவிலைச் சேர்ந்த பண்டிதர் இராசையா அவர்கள். தமிழே மூச்சாக வாழ்ந்தவர். பலருக்கு தமிழ் ஆசானாக இருந்தவர். அவரது மகனும் தமிழ் நேசிப்பாளராக இருந்ததில் ஆச்சரியப்பட ஏதுமில்லை. அது இயல்பான ஒன்றே.

ஆதிலட்சுமி எண்பத்திரண்டாம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக எழுதி வருபவர். இங்கு ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் பல பெண் எழுத்தாளர்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்கிறார்கள். மிக தரமாக எழுதியும் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சில வருடங்களில் எழுதுவதை கைவிட்டு எழுத்துத் துறையிலிருந்து ஒதுங்கியும் போயிருக்கிறார்கள். அதற்கு பல பெண் எழுத்தாளர்கள் உதாரணமாக இருந்திருக்கிறார்கள். இதற்கு பல காரணங்கள் இருக்கலாம். குடும்பத்தவரின் ஆதரவு இல்லாமற் போவதே பிரதான காரணமாக இருக்கிறது. குடும்ப பொறுப்புக்கள் தலை மீது அழுத்தும் சூழலில் எழுதுவதற்கு நேரம் ஒதுக்க பல சிரமங்களை அவர்கள் மேற்கொள்ள நேரிடுகிறது. ஆனால் ஆதிலட்சுமியைப் பொறுத்தவரை அவரது

எழுத்தார்வத்துக்கு பெற்றோர் சகோதரர் ஆதரவு இருந்தது போலவே கணவரின் ஆதரவும் இருந்திருக்கிறது. அதுவே அவர் தொடர்ச்சியாக எழுத்துலகில் பயணிக்க காரணியாக அமைந்திருக்கிறது.

சமூகத்தை நோக்கிய இவரது பார்வை மிகத் தெளிவானது. தன்னைச் சுற்றிலும் வாழும் மனிதர்களின் மீதான கவனமே இவரது எழுத்துக்களுக்கு வலிமை சேர்ப்பவை. அவர்களின் வாழ்வின் வசீகரங்களையும், மகிழ்வையும், அலைவுறுதலையும், அதனால் ஏற்படுகின்ற இழப்புக்களையும் துயரங்களையும் தனது எழுத்துக்களில் தொடர்ச்சியாக பதிவு செய்து வந்திருக்கிறார். இயல்பானதொரு வாழ்வின் பிரதிபலிப்புக்களை எந்த வித மிகைப்படுத்தலுமின்றி சொல்லிச் செல்வதில் உள்ள அழகியலை இவரது எழுத்துக்களில் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். மிக எளிமையான மொழியில் இவர் காட்டும் சமூக சித்திரங்கள் அன்றாடம் நாம் காண்பவைதான். அவற்றை மறுபடி நாமே உணரும் வண்ணம் எழுதிச் செல்வதுதான் இவரது தனித்தன்மை எனலாம்.

முக்கியமாக சமூகத்தில் உள்ள பெண்கள் மீதான அத்தீத கவனமும் அக்கறையும் கொண்ட படைப்பாளியாக இவரை நாம் பார்க்க முடியும். தனது படைப்புக்கள் மூலம் இதை நமக்கு உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கிறார். பெண்களுக்கான பிரச்சனைகளை எழுதும் போதே அவர்களுக்கான நம்பிக்கையை

யும் தீர்வையும் அடையாளம் காட்டிக் கொண்டே போவார். வாழ்வோடு போராடும் பெண்களுக்கான எழுத்து இவருடையது. அந்த எழுத்து கதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் நமக்கு கிடைத்திருக்கிறது.

இவரது பெயரை இவரின் எழுத்துக்கள் மூலம் எண்பதுகளிலிருந்து அறிந்திருக்கிறேன். ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஈழநாதம், முரசொலி போன்ற யாழ் பத்திரிகைகளிலும் வெளிச்சம், அமிர்தகங்கை, சிரித்திரன், எரிமலை, நாற்று என்பவற்றிலும் இவரது படைப்புக்கள் தொடர்ச்சியாக வந்து கொண்டிருந்தன. தேடி வாசிக்கும் அளவுக்கு அவரது கதைகள் மீது அபிமானம் இருந்தது. இன்று வரை அவர் ஜீவநதி, காற்றுவெளி உட்பட பல சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி வருகிறார். இவரை கதைகள் வழி அறிந்திருந்தாலும் நேரில் சந்தித்துப் பழகும் சந்தர்ப்பம் தொண்ணூறுகளின் இறுதிப் பகுதியிலேயே கிடைத்தது. வலிகாம இடப்பெயர்வைத் தொடர்ந்து இவரும் இவர் கணவரும் வன்னிக்கு வந்து குடியிருந்தார்கள். அப்போது அங்கு நடக்கும் இலக்கிய நிகழ்வுகளில் ஏற்பட்ட சந்திப்பு அவர் வீடு வரை சென்று பேசிக் கொள்ளும் அளவுக்கு நெருக்கமானது. மிக அமைதியான இயல்புடைய பெண். அனைவரையும் அரவணைத்து நடக்கும் அன்புமனம் கொண்டவர். அந்த அன்பு எத்தனையோ பேருக்கு வழி காட்டியிருக்கிறது. வாழ வழி சொல்லித் தந்திருக்கிறது. வாழ்வோடு போராட நம்பிக்கை கொடுத்திருக்கிறது. அவைகளை

எழுத்தின் வழி மட்டுமின்றி நேரடியாகவும் செய்ததை நான் அறிந்திருக்கிறேன். அவர் எழுத்தில் படிந்திருக்கும் அறச்சீற்றம் இந்த சமூகம் பற்றிய அக்கறையில் எழுந்தது. அதையே தன் வாழ்விலும் கடைப்பிடித்தவர்.

தான் நம்புகின்ற ஒரு விஷயத்துக்கு நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் இருப்பது இவரிடம் நான் பார்த்த இயல்பு. அதற்காக வரும் விமர்சனங்களையும் தைரியத்தோடு எதிர்கொள்வார். இன்று புலம்பெயர்ந்து அந்நிய தேசத்தில் வாழ்ந்தாலும் இன்னமும் தாயக நினைவுகளையும் அதன் யதார்த்த நிலைமைகளையும் தனது கதை, கவிதைகளில் பதிவு செய்து கொண்டே வருகிறார். வாழ்வு தந்த இழப்புகளையும் துயர்களையும் கூட எழுத்தில் இறக்கி வைத்து ஆற்றுப் படுத்திக் கொள்ளும் படைப்பாளி இவர். இவருடைய எழுத்துக்களை தொடர்ச்சியாக படிப்பவர்களால் இதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இவர் இதுவரை சிறுகதை, நாவல், கவிதை, நாடகம், மெல்லிசைப்பாடல்கள் என்று பல துறைகளிலும் தடம்பதித்திருக்கிறார். 1990 ம் ஆண்டு “புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள்”, 2006 ம் ஆண்டு “மனிதர்கள்”, 2022 ம் ஆண்டு “பொன்வண்டு” ஆகிய மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார். 1990 ம் ஆண்டு “என்கவிதை”, 2023 ம் ஆண்டு ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்” ஆகிய இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. தவிர முள்ளிவாய்க்கால் இறுதி அவலம் பற்றிய நாவலாக “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” 2018 ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இறுதி யுத்த காலத்தில் மக்கள் பட்ட அவலங்களைப் பேசிய நாவல் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெற்ற படைப்பாக அதனைக் குறிப்பிடலாம். பாத்திரங்களுக்கூடாக சமகால நிகழ்வுகளை யதார்த்தத்துடன் பேசிய விதத்தில் ஒரு ஆவணமாகவும் கொள்ள முடியும்.

ஆரம்ப காலங்களில் இலங்கை வானொலியின் பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு இவர் எழுதியிருக்கின்றார். பின்னரான காலத்தில் புலிகளின் குரல் வானொலி நிகழ்ச்சிகளுக்கும் கண்ணம்மா என்ற பெயரில் எழுதியிருக்கிறார். இவரது ஆக்கங்கள் அந்நாளில் பலராலும் விரும்பிக் கேட்கப்பட்டது. 1990 இல் புலிகளின் குரல் வானொலி தொடங்கப்பட்ட காலம் முதல் போர் உக்கிரமடைந்த காலம் பகுதி வரை எழுதியதோடு நின்று விடாமல் நிகழ்ச்சி அமைப்பாளராகவும் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளின் மதிப்பீட்டாளராகவும் இருந்திருக்கிறார். தமிழ்த்தேசிய தொலைக்காட்சியான நிதர்சனம், ஒளிவீச்சு சஞ்சிகை என்பனவற்றிலும் தொடர்ச்சியாக எழுதிவந்தவர். போர்க் கால வாழ்வின் பதிவுகளாக இவரது எழுத்துக்கள் இருந்தன.

அக்காலப் பகுதியில் கலைஞர் மதிப்பளிப்பில் தேசியத் தலைவர் அவர்களிடம் எழுத்துப் பணிக்காக தங்கப்பதக்கம் பெற்றதை மகிழ்ச்சியோடு பகிர்ந்து கொள்வார்.

2004 ம் ஆண்டு கப்டன் வானதி பதிப்பகத்தினர் மூத்த பெண் படைப்பாளர் என்ற விருதை வழங்கி இவரைக் கௌரவித்திருந்தார்கள். இதைத் தவிர தன் எழுத்துக்களுக்காக பல பரிசுகளையும் விருதுகளையும் பெற்றிருப்பவர் இவர். 1982 ல் தேசிய இளைஞர் மன்றம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது “கவரிமான் ஒன்று கோழையாகிறது” என்ற கதை இரண்டாம் பரிசைப் பெற்றது. 1993 இல் மகளிர் பிரிவினர் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் “உன்னோடு ஒரு வார்த்தை” கவிதை இரண்டாம் பரிசு பெற்றது.

மெல்லிசை என்பது எம் தமிழ் மரபோடு ஒன்றிக் கலந்தது. வார்த்தைகளும் இசையும் எம் மனதுக்கு இதம் சேர்ப்பவை. எந்த பாமர மக்களிடமும் சுலபமாக போய்ச் சேரும் தன்மை வாய்ந்தவை. அந்த மெல்லிசைத் துறையிலும் இவர் தனது பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார். நிறைய பாடல்களை இவர் எழுதியிருக்கிறார். விழி மடல் மூடி துயில்கின்ற வீரரே உட்பட பல பாடல்கள் பலராலும் விரும்பிக் கேட்கப்பட்டது. இவர் எழுதிய பாடல்களில் குறிப்பிடக்கூடிய இன்னொரு பாடல் “புது யுகம் ஒன்று படைத்திட வேண்டும். புறப்பட்டு வா தோழி”. தொண்ணூறில் எழுதப்பட்ட இப் பாடல் உதயம் இசை நாடாவில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அன்றைய நாளில் பெண் போராளிகள் பற்றிய விபரணச் சித்திரம் ஒன்று பி பி சி வானொலி நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பானது. பி பி சி சங்கரின் குரலில் ஒலிபரப்பான இந் நிகழ்ச்சியின் ஆரம்ப இசையாக இப்பாடலின் வரிகள் ஒலித்து நிகழ்ச்சி ஆரம்பமானது. பலர் விருப்பத்தோடு கேட்ட நிகழ்ச்சியாக அது இருந்தது.

இவருடைய சிறுகதைகள் குறும்படங்களாகவும் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேலி, வலி, மனிதர்கள், இலவம் பஞ்சு, உண்மை ஆகிய இவரது ஐந்து சிறுகதைகள் குறும்படங்களாகியிருக்கின்றன. இதில் வேலி எனும் குறும்படம் ஒரு பெண்ணுக்கான மறுவாழ்வு பற்றி பேசும் அற்புதமான சித்திரம். ஒரு பெண்ணுக்கு ஆதரவாகவும் எதிர்ப்பவராகவும் பெண்களே இருக்கும் சமூக அவலத்தை சுட்டி காட்டிய கதை அது. பொதுவாக இவரது கதைகளிலும் சரி கவிதைகளிலும் சரி இப்படியான சமூக சித்திரிப்புக்களையே அடிப்படை அம்சமாக கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்க முடியும். நலிவுற்ற பெண்களுக்கு ஆதரவாக இவரது குரல் தொடர்ச்சியாக ஒலித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது.

இவரது அநேகமான கதைகளின் களம் போர் நடந்த பூமி. இவரது பாத்திரங்கள் வாழ்வின் மீதான விருப்பில் அலைவற்றுத் திரிந்த சமகால மனிதர்கள். இவர்களின் வாழ்வின் போக்குகளையும் சிரமங்களையும் தன் எழுத்துக்களில் ஆவணமாக்கியவர். எளிமையான இவரது எழுத்துக்கள் பல வாசகர்களையும் தேடிப் படிக்க வைத்திருக்கிறது. சமூக, இனப்பற்றுள்ள படைப்பாளியாக எம்மால் பார்க்கப்படும் ஆதிலட்சுமி தொடர்ந்தும் எழுதவேண்டும். அவரது படைப்பிலக்கியப் பயணம் தொடர வேண்டும். அவருக்கு எனது வாழ்த்துகள்.

பண்படுத்தப்பட்ட வடகுடி ஆதிவேரகளில் இருந்து கிளைத்தெழும் ஆதிலட்சுமியின் கவிதைகள் சமூக அமைப்புக்கு இயைந்த கருத்துருக்களாகவும் தான் வாழ்ந்த சமூக அசைவியக்கங்களின் நிழற் பதிவுகளாகவும் காணப்படுகின்றன. அரசியல் - சமூகப் போராட்டத்தின் போது பங்களியாகவும் பார்வையாளராகவும் இருந்த ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் தாயகத்தில் நிகழ்ந்தேறிய வன்கொடுமைகளையும் நெருக்கடிக்குள்ளான கணங்களையும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வாதாரப்பிரச்சினைகளையும் அரசு பேரினவாதத்தின் முகங்களையும் வெளியுலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியவர்.

ஒற்றை வானின் கீழ், முறிந்த சிறகுகளுடன் உருக்குலைந்த தேசத்தில் உயரப் பறக்கும் பறவையின் அனுபவ அடுக்கிலிருந்து சொட்டும் குருதி...

தன்னுணர்வின் எழுச்சியாலும் சமூக அசைவியக்கத்தின் தாக்கத்தாலும் மனவடுக்குகளில் நிகழும் ரசவாத மாற்றத்தை பிரக்ஞைபூர்வமாக மொழிவழி வெளிப்படுத்தும்போது நல்ல கவிதை பிறக்கிறது. மொழி கடந்து அருபமாக நிற்கும் உணர்வுகள் அர்த்தத்தையும் அர்த்ததன்மையைக் கடந்து இயங்க படைப்பு மொழி அவசியமாகின்றது. அனுபவங்களுள் கட்டுண்ட படைப்பு மொழி, அழகியல் தன்மை கொண்டது. எண்ணங்களைச் சிதறடிக்கும் இம்மொழி படைப்பினை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கின்றது. கவிதையின் பருப்பொருண்மை மொழிக் குறியால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இப்பருப் பொருண்மை குறிப்பானாகவும் குறிப்பீடற்ற குறிப்பாகவும் இயங்கும் தன்மை கொண்டது. சமுதாய வெளிப்பாட்டை காவி வரும் கவிதைகள் மெய்யாக உணர்வைக்கும் தன்மை கொண்டவை. உணர்திறன் கொண்ட இக்கவிதைகள் நிஜங்களின் பதிவுகளாகவும் வரலாற்றின் உருக்காட்டிகளாகவும் தொழிற்படும் தன்மை கொண்டவை. புலன் சார்ந்த நிகழ்வைக் கடத்தும் இச்செயற்பாடு மனித அனுபவங்களைக் கடத்துவதாகும். சமுதாயத்தின் தேவைக்கேற்பவும் கருத்துநிலைகளின் மாறுதல்களுக்கேற்பவும் இயங்கும் கவிதை தன்னிச்சையாக நிகழ்வதில்லை.

பெண்ணின் சிந்தனை நிலையில் இருந்து எழுகின்ற கவிதை ஆண்நோக்கு நிலையில் இருந்து வேறுபட்டது. வாழ்வின் மதிப்பீடுகளைத் தரவல்லது. ஆண் வழிச் சமூகம் கட்டமைத்த மரபுத் தளையில் இருந்து விடுபடுதலை இலக்காகக் கொண்டது. ஆணுக்கு கீழான பெண்ணின் இருத்தல் நிலையை களைந்து பெண்குமரமாக இயங்குவதற்கான வெளியைத் திறக்கவல்லது. புதிய பொருள்கோடலை நோக்கிய இப்பயணத்தில் பெண் வெற்றி பெறுகிறாள். ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் பெண்மொழி உணர்வுத் திறன்மிக்கது. பேச்சுமரபோடு தொடர்புடைய இம்மொழி ஆணுக்கு நிகராக சாதிக்க வல்ல பெண்ணின் உளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தவல்லது. உறுதிமிக்க அதிகாரம் நிறைந்த இம்மொழியில் கருத்துச்

செறிவும் சிந்தனைத் தெளிவும் அறச்சீற்றமும் நிறைந்தே காணப்படுகிறது.

“சூளை நெருப்புக்குள்
சுதந்திரமாய் முகை அவிழ்ந்து
ஏழை இதயங்களை
அரவணைத்த என்கவிதை
கோழைகளைக் குறிவைக்கும்
அடிமை கொள்ள நினைப்பவர்க்கெதிராக
என் கவிதை ஆர்த்தெழும்...”
(என் கவிதை)

கவிதையின் பேசுபொருளை “என் கவிதை”யில் பதிவு செய்யும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் “கவிதையாய் வருகிறேன்” கவிதையில் வலிசுமந்த தரிசு நிலத்தின் ஆறாக் காயங்களைத் துயரத்தால் கழுவுகிறார். இடைவிடா போரால் நொருங்குண்டு வாழ்விழந்து மக்களின் புண்களை மயிலிறகால் வருடும் ஆதிலட்சுமி உச்சி வகிடாக ஊடுருவிச் செல்லும் தெருவில் மக்கள் ஆதரவற்று அல்லல்பட்டு அந்தரித்து நடக்கையில் வழித் துணையாக வந்து ஆதரவாக கரம் நீட்டி அழைத்துச் செல்கிறார். வர்ணமற்ற அவர் கவிதைவெளி தொடுவானமாய் நீளும் தன்மை கொண்டது. நட்சத்திரமில்லா அவ்வெளி பொங்கியும் பிரவாகித்தும் செல்லும் நதியைப் போல அனுபவங்களுக்குள் கட்டுண்டது. நிஜங்களாலான அவ்வுலகின் மனிதர்கள் சபிக்கப்பட்டவர்கள். நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட உலகில் தம் தலைவனுக்காய்ப் பாடுகளைச் சுமந்தவர்கள். சொந்த அரசினாலேயே முள்முடி தூட்டப்பட்டு சிலுவையில் அறையப்பட்டவர்கள்.

“என் கவிதை” என்னும் தொகுப்பு நாற்பத்தைந்து கவிதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்தது போல “ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்” தொகுப்பு எழுபத்தைந்து கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்தது. முன்னைய தொகுப்பு கருத்தியல் தளத்தில் பிரவேசிக்க பின்னைய தொகுப்பு உணர்வுத்தளத்தில் தன்னை முன்மொழிந்தது. வன்கொடுமை கண்டு பொங்கும் பெண்ணின் உணர்வுநிலை வெளிப்பாடாக இயங்கும் ஆதிலட்சுமியின் கவிதைகள் சமூகத்தில் புரையேறிப் போயிருந்த சமூகநீதிகளைக் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது.

அழகியல் தன்மையற்று நிகழ் வாழ்வின் சராசரி மனிதர்களின் வாழ்க்கைப்பாடுகளைப் பேசும் “என் கவிதை” தொகுப்பில் இடம்பெறும் கவிதைகள், சமூகத்தில் நிகழும் புன்மைகளையும் அதிகாரமையங்களுக்குள் சிக்குண்டு அல்லற்படும் மக்களின் வாழ்க்கைத் துயரையும் காவி வருகின்றன. இவருடைய “நீங்களும் நாங்களும்” என்னும் கவிதை, மொழியியலாளர் “பக்” முன்வைக்கும் இருமை எதிர்வு என்னும் கோட்பாட்டடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் அகப்பாடலில் கையாளப்பட்ட நான், நீ என்னும் இருமைக்குரலை ஈழத்துத் தமிழ் கவிதையில் ஆழியாள், சங்கரி முதலான பலர் கையாண்டனர்.

அவ்வகையில் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் நீங்களும் நாங்களும் என்னும் கவிதை ஆயுத முனையில் அடக்கப்படும் இனத்தின் போர்குரலாக எழுகிறது. அதிகார மையங்களை நோக்கி எழும் இக்குரல் புண்ணுற்றவனின் ஆத்ம பலத்தை உலகுக்கு பறைசாற்றுகிறது.

“நீங்கள் விரக்திப்படியில்
ஏறும் போதே
நாங்கள் வெற்றிப்படியில் ஏறுகின்றோம்
நீங்கள் மரணத்தின் மூலம்
மறக்கப்படுகின்றீர்கள்!
நாங்களோ மரணத்தால் கூட
மதிக்கப்படுகின்றோம்!”

அதிகாரம் அரசால் செலுத்தப்படுவதையும் அவ்வதி காரம் தமிழ் இனத்தால் அனுபவிக்கப்படுவதையும் இக்கவிதை எடுத்துரைக்கிறது. “நம்பமுடியவில்லை” கவிதையில் சொந்த நாட்டுக்குள் அகதிகளாக வாழும் தமிழர்களின் துர்ப்பாக்கிய நிலையை எடுத்துக்காட்டும் ஆதிலட்சுமி, சமூக மட்டத்தில் ஊடுருவியிருக்கும் அதிகாரத்தின் பல்வேறு வடிவங்களும் குறித்தும் பேசுகிறார். அறிவுலகத்தை சமூக வாழ்வியக்கத்தின் ஆழத்தில் அலசிப் பார்த்த பூக்கோவைப் போன்று கீழிருந்து மேலே போகும் அதிகார உறவுகளை இவருடைய “கைதேர்ந்த கவிஞர்கள்”, “பேடுகளும் கூவவேண்டும்”, “உறவுகள் என்பது பொய்தானே” முதலான கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இக்கவிதைகளில் அதிகார உறவுகள் அனைத்து உறவுகளையும் நிர்ணயிப்பதை ஆதிலட்சுமி விபரித்தார்.

“பெட்டைகள் தானேயென்று
பேசாமல் இருந்தீரென்றால்
முட்டைகள் போடுவதே
உமக்கு
முடிவாகிவிடும்
செட்டைகள் உமக்குண்டு
சிறகடித்துப் பறப்பதற்கு
சுதந்திரம் வேண்டி
இனிமேல்
செகமதில் கூவிடுவீர்!...”

(பேடுகளும் கூவவேண்டும்)

அதிகார அறைகூவல் ஆண்களுக்கே சொந்தம் என்பதை இக்கவிதையில் சுட்டிக்காட்டிய ஆதிலட்சுமி மிசேல் பூக்கோ கூறுவதைப்போல அதிகாரம் என்பது ஒரு சொத்து அல்ல, அது செயலாக்கப்படுவது என்பதையும் தம்கவிதைகளால் முன்வைக்கிறார். இவருடைய இதய தாகம் கவிதை இதற்குத் தக்க சான்று.

“நீ நினைக்கலாம்
மரணத்தைக் காட்டி என்னை
மண்டியிட வைக்கலாமென்று
மனிதமருகமே
உனக்குத் தெரியாது

மரணத்தைக் கூட நான்
மனமாற நேசிக்கின்றேன்...”

சுதந்திரமான கருத்துப் புலத்தில் இருந்து எழும் இக்கவிதைகள் மறுக்கப்பட்ட அனுபவத்தளத்தில் இருந்து கட்டுறுபவை. இக்கவிதைகள் உரிமைக்கான குரலாய் ஒலிக்கின்றன. பெண் அடையாளத்தையும் பெண்ணிருப்பையும் இக்கவிதைகள் ஆழமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. பெண்ணகத்தின் பிரதிபலிப்பாய் விளங்கும் ஆதிலட்சுமியின் மொழி, சாதி, மத, அரசியலின் சமூக இருப்புக்களின் விளைவுகளையும் பேசிச் செல்கிறது. திருமணமாகாது வாழ்வில் தோற்றுப் போய் சமூகத்தில் ஒதுங்கி வாழும் பெண்களின் வாழ்க்கைநிலையை இவருடைய “பந்தயப்புறாக்கள்” கவிதையும் எடுத்துரைக்கின்றது. யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட கிராமத்தை “அந்தத் தீபாவளியும் என் அழகிய கிராமமும்”, “நிழல் விரிக்கும் நினைவுகள்” கவிதைகளும் பேசிச் செல்கின்றன. போரையே வாழ்வாக வரித்துக்கொண்ட மக்களின் வாழ்வைப் பேசும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் “என் கவிதை” தொகுப்பு சொந்த விதிகளை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட கவிதைகளாகும். இக்கவிதைகள் ஆக்கியல் கவிதைகளாக வன்றி மனத்தின் வெப்பிசாரத்தில் தோற்றம்பெற்றவை. நுகர்வோனின் தேவையை முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட இக்கவிதைகளில் பிரச்சாரமே நுகர்வுப்பொருளாகப் பரிணமிக்கிறது. “கலைஞனின் கருத்துக்கள் எந்தளவுக்கு கலையில் மறைந்து காணப்படுகிறதோ அந்தளவுக்குக் கலைப்படைப்பின் செழுமை நன்றாக இருக்கும் என்பார் ஏங்கில்ஸ். அவ்வகையில் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் கவிதைகளும் சிந்தனைத் தெறிப்புமிக்கவை. கலைவிதிகளைப் புறக்கணித்து கோசநடையில் எழுதப்பட்ட இக்கவிதைகளின் பேசுபொருள் போரும் அவல வாழ்வும் ஆகும்.

வரையறுத்த எல்லைகளுக்குள் வாழ முற்பட்டு புதியதோர் உலகில் முடங்கிய தாய்மையின் ஏக்கத்தையும் தாயகம் குறித்தான தவிப்பையும் இவருடைய கவிதைகளில் காணலாம். துயருற்று அலையும் மனத்தினில் இருந்து எழும் இக்கவிதைகள் பெண்ணின் செழுமையான அனுபவங்களில் இருந்து கட்டுறுபவை. அடக்குமுறையை அம்பலப்படுத்தும் இக்கவிதைகளில் போரின் பாடுகளும் வெளிப்படுகின்றன. இனஒடுக்கு முறைக்குள்ளான பெண்ணின் ஒடுக்கப்பட்ட குரலாக ஒலிக்கும் இக்கவிதைகளின் ஆதாரசுருதி வலி. ஆறாதமனவடுக்களில் இருந்து பிறக்கும் இவ்வலி கவியெங்கும் கசிகிறது. நவீன கவிதையில் வெளிப்படும் இவ்வனுபவக்குரல் சமூகத்தில் பல்வேறு தளங்களிலும் நிகழும் அடக்குமுறைகளை அம்பலப்படுத்துகின்றன. இலங்கை அரசின் கோரமுகத்தை அம்பலப்படுத்தும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் கவிதைகள் சமூகத்தில் நிலவும் ஆதிக்க உலகையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. 1981ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் நிகழ்ந்த நிகழ்ந்த நூலக எரிப்பு தமிழ் மக்களின்

உள்ளங்களைக் கருகவைத்தது. இனக்கலாச்சார அழிப்புகளில் உச்சவன்முறையாகக் கருதப்படும் இவ்வழிப்பை ஆதிலட்சுமியின் “நூல்களில் பற்றிய தீ” கவிதையும் பேசிச் சென்றது.

“அலைந்தாடிய
அக்கினியின் தாண்டவத்தில்
உருகி எரிந்து
சாம்பராகின
தமிழர்களின்
சொத்துக்களும்
அறிவின் முதுசங்களும்
இன்னமும் எம்
தேசக்காற்றில் கலந்திருக்கிறது
நூல்களின் கருகிய மணம்
இழுத்துச் செல்லும்
மூச்சில்
வழிகிறது துயரம்...”

இனவன்முறைக்குப் பயந்து, புலம்பெயர் தேசமொன்றில் வாழ முயன்ற வேளையில் தாயகம் குறித்தான ஏக்கங்களும் அங்கு வாழும் உறவுகள் குறித்தான எண்ணப் பதிவுகளும் ஆதிலட்சுமியின் கவிதைகளின் அடிச்சரடாகக் காணப்படுகிறது. கனவுகளைத் தொலைத்து விட்டு சடலமாக வாழமுடியாத தன் இயல்புநிலையை “கனவு களுடன் வாழ்பவள் நான்” கவிதையில் கூறிய ஆதிலட்சுமி ஒவ்வொரு தடவையும் சிட்டுக்குருவி போல கூடு கட்டி குலாவி மகிழ்ந்த வீட்டையும் காற்றில் அலைவுறும் தாய் நிலத்தையும் முறையே “வீடு”, “நானும் என் நிலவும்” கவிதைகளிலும் காட்டுகிறார். புலம் பெயர் தேசத்தில் இருந்து கொண்டு அங்கு தான் இல்லாத நிலையை “இங்கே இல்லாத நான்” என்ற கவிதையில் கூறிய ஆதிலட்சுமி நிலத்தில் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட சிறுகொடி போலப் புதிதாய் பதிய மறுக்கும் சுவடுகளை தன் “விரியும் வெளி” கவிதையில் எடுத்துரைக்கிறார்.

முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் மனிதனும் அவனது ஆன்மாவும் வெறும் பண்டங்களாக மட்டுமே மதிப்பிடப்படும் என்றார் கால்மாக்ஸ். பெண் என்னும் பொருள் வெறும் நுகர்வுப் பண்டமாகவே கருதப்படும் வெளியில் பெண்ணுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அவள் மீது நடாத்தப்படும் பொருளாதாரச் சுரண்டல்களை அறிந்து கொள்வதற்கும் ஆதிலட்சுமியின் கவிதைகள் உதவுகின்றன. உலகளாவிய பாலியல் நுகர்வு வெறி, தாரண்மயப் பொருளாதாரத் தால் தூண்டப்படும் தழுவில் ஆண்களின் அருவருக்கத் தக்க நடத்தைவாத முறைகளையும் பெண்களுக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்படும் பாலியல் வன்முறைகளையும் இவருடைய கவிதைகள் பேசிச் செல்கின்றன. “என்னுடைய குழந்தையே” கவிதை ஆண்களின் பண்பாடற்ற நடத்தைமுறையால் பெண் சிதைக்கப் படுவதைப்பாடுகிறது.

சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்களில் நிகழும் அடக்குமுறைக்கு எதிராகப் பெண் கிளர்ந்தெழ

வேண்டும் என்பதை ஆதிலட்சுமியின் “உங்களுக்காக வாழ்தல்” கவிதை எடுத்துரைக்கிறது. “அடங்கமறு” என்னும் தொனிப் பொருளில் எழுதப்பட்ட இக்கவிதை பெண் உருவாக்கம் என்பது சமூகக் கட்டமைப்பில் இருந்து உருவாக வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்து கிறது. பெண் தன் வினையாற்றலை வளர்க்கவும் தற் துணியேவோடு முன்னேறவும் அவள் வாழும் சூழலே அவளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கும் என்பதையும் இக் கவிதை கூறி நிற்கிறது. உடலியக்க வடிவைக் காரணம் காட்டியும் காலகாலமாக வகுக்கப்பட்ட பொருள் சார்ந்த மரபு ஒழுங்கை எடுத்துக் காட்டியும் பெண்ணைத் தான் வாழும் சமூகம் ஒடுக்க முனைகையில் அவள் சீற்றம் கொண்டு எழ வேண்டும் என்பதை

“அதிகாரங்களை உளதாக்கு
அப்போதுதான்
உனக்கெதிரான ஆணவம்
தலை கவிழும்
தீடெனச்
சொல்பவர்களைக்
கடந்து செல்
ஆணுக்குநீ
நிகராக வேண்டாம்
அதற்கு
மேலே செல்
புரிந்து கொண்ட ஒருவனின்
துணையாக இரு.
தவறேயில்லை”

ஜெயபாலன் கவிதைகளைப் போல ஆதிலட்சுமியின் உவமைகளும் தனித் துவமானவை. சொல்ல முயன்ற எண்ணங்களின் உருக்காட்டியாக அவ்வுவமைகள் துலங்குகின்றன. “ஆழ்ந்து உறங்கும் முதியவரைப் போல ஊர் சலனமற்றுக் கிடக்கிறது.”, “சிறுவனின் கையிலிருந்து வழவி சுழன்று சுழன்று பறக்கின்ற பலூனாய் மேலேறுகின்றன கனவுப்படலங்கள்”, “நோய் பீடித்த குழந்தையென உறங்கவிடாது அலைக்கும் உள்மனதின் தேம்பல்கள்”, “சினங் கொண்ட காற்று பெருஞ்சுவரை மோதுவது போல் தடைகளை உடைத்தெறியப் பெரும்பாடுபடுகிறது அறிவு” எனப் பல்வேறு அர்த்த பரிமாணங்களுடன் வெளிப்படும் உவமைகள் ஆழப்பொருள் பொதிந்தவை. வார்த்தைகளின் வடிவமாகத் தொழிற்படும் இவ்வுவமைகள் காலத்தை ஊடறுத்து நிற்கும் தன்மை கொண்டவை.

பண்படுத்தப்பட்ட வடகுடி ஆதிவேர்களில் இருந்து கிளைத்தெழும் ஆதிலட்சுமியின் கவிதைகள்

சமூக அமைப்புக்கு இயைந்த கருத்துருக்களாகவும் தான் வாழ்ந்த சமூக அசைவியக்கங்களின் நிழற் பதிவுகளாகவும் காணப்படுகின்றன. அரசியல் - சமூகப் போராட்டத்தின் போது பங்காளியாகவும் பார்வையாளராகவும் இருந்த ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் தாயகத்தில் நிகழ்ந்தேறிய வன்கொடுமைகளையும் நெருக்கடிக்குள்ளான கணங்களையும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வாதாரப்பிரச்சினைகளையும் அரசு பேரினவாதத்தின் முகங்களையும் வெளியுலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியவர்.

தனது கவிதைகளில் போரினால் சிதைந்த நிலங்களையும் துக்கித்து அலையும் மக்களின் காயங்களையும் பேசுபொருளாக்கியவர்.

ஈழத்தமிழரின் ஆறாத துயங்களையும் நிவர்த்தி செய்ய முடியாத பேரிழப்புகளையும் இவரின் கவிதைகள் காவி வந்தன.

பெண்ணின் சுய அடையாளங்கள் சிதைவுக்குள்ளாகும் போது அவ்வன்முறை கண்டு பொங்கி ஆர்தெழும் குரலாக ஒலிக்கும் ஆதிலட்சுமியின் கவிதைகள் பெண்ணினத்தின் வரலாற்று அனுபவமாகவும் விளங்குகின்றன.

பெயர்தலின் வலி பேசும் புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது

பெயர்வு என்பது ஒவ்வொரு உயிரினத்தின் வாழ்விற்காகவும், பாதுகாப்புக்காகவும் அவ்வவ் உயிரினங்கள் தத்தமக்கு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் பாதுகாப்பு அரண் எனக் கருதின், அவ்வரணை நாடிய பரிதவிப்பும், தேடலுமெனத் தமிழினம் அலைந்த காலங்கள் நினைவுகளின் அடியில் புதைபுண்டு கிடப்பவை. அப்புதையுண்ட காலத்தின் சிதைவில் எஞ்சியிருக்கும் துகள்களைச் சேர்த்து அக்கால நகர்வை நம் முன் மீண்டும் கொண்டு வருவதாகவே “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” எனப் பார்வையில் அர்த்தம்பெறுகிறது.

ஆதிலட்சுமி என் சிறுவயதுகளில் ஆதிலட்சுமி இராசையா எனும் பெயரிலேயே எனக்கு அறிமுகம் ஆகியிருந்தார். தொடர்ச்சியாக அப் பெயர் அந் நாள்களில் என் மனதில் நின்று லாவியதை என்னால் இன்னும் நினைவு கூரத்தக்கதாக உள்ளது. காலப்போக்கல் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் எனும்வகையில் அப் பெயர் மாற்றங்கண்ட பின்பும் அவர்

ஆக்கங்களை இனங்கண்டிருப்பினும் இந்த நாவல் வெளியாகும் வரைக்கும் அவர் என் வாசிப்புக்குக் கிடைக்காத காலங்களை என்னால் உய்த்துணர முடிகிறது. யுத்தம் முடியும் வரையிலான முழுக்காலமும் யுத்த பூமியிலேயே தன் வாழ்வினை நகர்த்தியவர். யுத்தம் முடிவிற்கு வந்த பின்னர், புகலிட நாடு ஒன்றில் வசிக்க நேர்ந்த அவல நிலைமை ஊகிக்கற்பாலதே. தாய் மண்ணை விட்டுப் புலம் பெயர்ந்த பின்னும் அவரது நினைவில் இம் மண்ணும், மக்களும் நிறைந்திருப்பதற்கான சாட்சியே “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” எனும் இந் நாவலாகும்.

நாவல் ஒன்றின் பேசுபொருள் எதுவாக இருப்பினும் அது பேசப்படும் விடயத்தின் காலத்தை வாசகர் மனதில் தொற்றவைப்பது இன்றியமையாததாகும். அவ்விடயத்தை இந் நாவல் கச்சிதமாகச் செய்கின்றதெனலாம். வாழும் காலத்தின் வரலாறை ஆதிலட்சுமி இந் நாவலினூடாகத் தத்ரூபமாகப் பதிவு செய்கின்றார். முறிகண்டியில் வசிக்கும் செல்வராசு எனும் முதன்மைக் கதாபாத்திரத்தினூடு நகர்த்தப்படும் கதை, இறுதிப்போரின் காலமான முள்ளி வாய்க்கால் காலம்வரை அவனைக் கொண்டு நடத்துகின்றது. அதிலும், அவன் வசிக்கும் முறிகண்டி அவனது சொந்த ஊரும் அல்ல. யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமத்தில் வசித்த அவனும், அவன் இளம் மனைவி சோதியும் குழந்தையான குமரனுடன், “முன்னேறிப்பாய்தல்” இராணுவ நடவடிக்கையின் போது, இடம் பெயரத் தொடங்கியவர்கள் தான். கடைசி வரை இடம் பெயர்ந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து

தாட்சாயணி

நல்லூர், அரியாலை, மட்டுவில், சாவகச்சேரி என 1995 இல் இடம் பெயர்ந்து கிளாலி ஊடாக பூநகரி வருகின்ற இடம் பெயர்வின் சித்திரம் முதல் அத்தியாயத்தில் விபரிக்கப் படுகின்றதென்றால் ஏனைய பத்தொன்பது அத்தியாயங் களிலும் முறிகண்டியிலிருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரையிலான இடம்பெயர்வும், எறிகளை குண்டுவிச்சுப் புகைகளும் என அவலமே நிறைந்து காணப்படுகின்றது. லட்சக்கணக்கான மக்கள் வாழ்ந்து தீர்த்த அந்த அவலக் காட்சிகளின் தரிசனத்தை மறுபடியும் தம் கண்முன் கொண்டு வருகிறார் கதாசிரியர்.

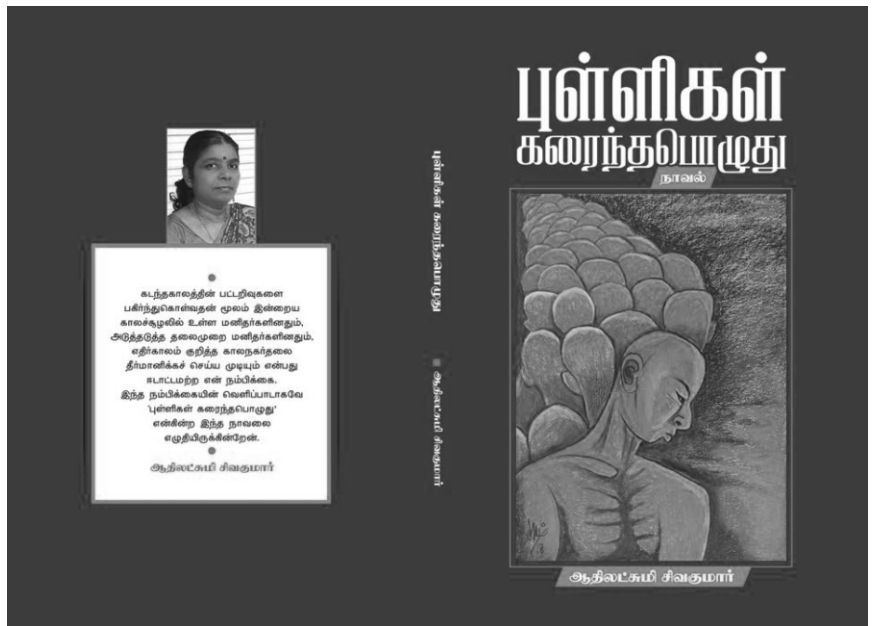
இனப்பிரச்சினை முளைவிட்ட பொழுதுகள். அதனை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தமிழினத் தலைவர்கள் எவ்வாறு அணுகி அதனை முடிவுக்குக் கொண்டு வர முயன்றனர். பேச்சுவார்த்தைகள் எவ்வாறு பயனற்றுப் போயின? ஆயுதப் போராட்டம் எவ்வாறு எழுச்சி கண்டது என ஒரு வரலாற்றே கதை மாந்தர்களின் உரையாடல் மூலம் வெளிக்கொணரப் படுகிறது. மையக் கதாபாத்திரங்களான மிகச்சிலரே காணப்பட்டாலும், ஒவ்வொரு இடப் பெயர்வின் போதும் அம்மையப் பாத்திரங்கள் சந்திக்க நேர்கின்ற துணைப் பாத்திரங்களை நாம் ஏற்கனவே எப்போதேனும் சந்தித்திருக்கிறோம் என உணரக்கூடிய வகையிலும் கதை நகர்கிறது.

வன்னி மக்களின் விருந்தோம்பல் குறிப்பிடத் தக்கதாக இருப்பினும் கூட ஒவ்வொரு இடப்பெயர்வு ஏற்படுத்தும் இக்கட்டில் கூட, ஏதேனும் ஓர் குடும்பம் இன்னொரு குடும்பத்திற்குத் தம்மிடமுள்ள எளிய உணவுப் பொருட்களைக் கொடுத்து உபசரிப்பதம், இந் நாவலில் உணர்வுபூர்வமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. யுத்தகால நெருக்குதல் இடப்பெயர்வுகளின் போது படிப்படியாகக் காவிச் செல்லும் பொருட்களின் அளவைக் குறைத்ததையும், வசதியா வாழ்ந்தவர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் கடைசிப்பொழுதில் வேறு பாடற்றுப் போனதையும், குழந்தைகளுள்ள குடும்புகளே ஒரு துண்டு பிஸ்கட் தானுமின்றி அந்தரித்ததையும் இந் நாவலாடாக ஒரு பயணியாக நினைவு கூர்கிறார் ஆதிலட்சுமி.

நாவல் வன்னியில் வசித்த ஒருவனின் பார்வையில் நகர்கிற போது யுத்தம் குறித்த பார்வையும், கருத்தும் அவன் சார்பில் வெளிப்படுவது இயல்பானதே. அவ்வகையில் இயக்கமும், அதன் தலைமையும் குறித்த நேர்மறைப்பண்புகளை அழுத்திக் கூறுவதாக இந் நாவல் அமைவது சற்றே பிரச்சார வாடை அடிப்பதற்கான அபாயத்தையும் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்று கிறது. அவற்றுக்கான எதிர்மறைக் கூறுகளை வெளிப்படுத்தும் பாத்திரங்கள்

இடைக்கிடையே தம் முகங்களை அடையாளம் காட்டாமல் வந்து போகும் போதும் அதற்கான எதிர்வினைகளை மையக் கதா பாத்திரம் முன் வைக்கிறது. வன்னியிருந்தோரின் மன நிலையில் அது அவ்வாறே இருந்திருப்பினும் மையக் கதாபாத்திரம் சார்ந்து அவ்வாறான எதிர்நிலைக் கருத்து நிலையைக் கொண்டிருந்தவர்கள். இராணுவத் திடம் விலை போனவர்கள் அல்லது ஊடுருவியர் களாகவே காட்டப்படுகின்றனர். அவ்வாறான நிலை சில இடங்களில் காணப்பட்டினும், உத்தேசமாகப் பொதுசனங்களின் மனநிலையில் யுத்தம் ஏற்படுத்திய இடைஞ்சல்கள் அவர்களை அவ்வாறு பேசவைத்திருக்கக் கூடும் தியாக சிந்தனை உடையவர்கள் மத்தியில் அவர்களை சுயநலவாதிகள் என மையக் கதாபாத்திரம் மதிப்பிட்டாலும் இந்த உலகில் பெரும்பாலானவர்கள் சுயநலமானவர்களாகத்தானே இருக்கின்றார்கள். மேலும் அவ்வெதிர் நிலைக்கருத்தைக் கொண்டிருக்கும் கதாபாத்திரங்களின் வாதங்களை எப்போதும் மையக் கதாபாத்திரம் தனது பேச்சினால் தோற்கடித்து விடும் நிலைமையே இந் நாவல் முழுவதும் வெளிக்கிளம்பி ஒரு இயக்கத் துதிபாடல் போலவும் இயக்கத்தலைமை மீதான விசுவாசமாகவுமே மின்னிக் கொண்டிருப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. சிலரது உணர்வு பூர்வமான அணுகல்கள் உணரத்தக்கவையே எனினும், தியாகங்கள் மீதான பாராட்டுதல் போல வரும் உரையாடல்கள் சிலவற்றைச் சொல்லி நிறுவ வேண்டிய கட்டாயத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறதோ என ஐயுற வைக்கிறது.

நாவலின் வகைமையை எடுத்துக்கொண்டால். நேர்கோட்டுப் பாணியில் குறித்த சில மாதங்களுக்கள்ளே நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளை முன்வைத்து மறைந்து போன ஒருகாலத்தை நினைவுறுத்துவது போல இந் நாவல் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதிலட்சுமியின் மொழி நடை ஒரு பலமாக இந் நாவலை நடத்திச் செல்கிறது. அக் காலகட்டத்தை அங்கிருந்து வாழ்ந்து பார்த்ததன்

சாட்சியாக உயிரோட்டமாக நடத்திச் செல்கிறார் கதாசிரியர். ஒரு யுத்தம் அங்குள்ள இளவல்களை எவ்வாறு போராட்டத்தை நோக்கி ஈர்க்கிறது என்பதன் சாட்சியாக செல்வராசுவின் மகன் குமரனூடாக அவன் இயக்கத்தில் இணையும் சம்பவம் வளர்தெடுக்கப் படுகிறது. பிறந்ததிலிருந்து இடம் பெயர்தலையும், எறிகணை இழப்புக்களையும், மரணங்களையும் அருகிலிருந்து பார்ப்பவன். இளவயதிலேயே இயக்கத்தில் இணைவதற்குச் சென்று, வயது போதாமலிருப்பதன் காரணமாகத் திருப்பி அனுப்பப்படுகின்றான். அவனுக்கு வயது வரும் போது போர் இறுகிப் போய் விடுகிறது. அநியாயச் சாவுகள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிற போது, எந்தப் பயனும் இன்றி அழிந்து போவதை விட மண்ணுக்காக அவன் தன்னைத் தியாகம் செய்வது மேல் என்று செல்வராசு கூறுவதை சோதியும் நீண்ட அழுகையின் பின் ஏற்றுக் கொள்கிறான். எனினும் போரின் உச்சக்கட்ட தெரிவில் அவர்களைப் போலவே அந்தக் கூட்டத்தில் எங்கேனும் ஓரிடத்தில் அவன் மீண்டு வந்து விட வேண்டும் எனும் எண்ணமே வாசகனுக்கும் தொற்றிக் கொள்கிறது.

வன்னியின் நிலவரைபடம் அதனை அறியாதவர்களும் அறியும் விதமாக ஆதிலட்சுமியால் சித்தரிக்கப்படுகிறது. அங்கு வசித்தவர்களே அறியாத இடங்கள் வரை அவர்கள் யுத்தத்தினால் துரத்தப்படுகிறார்கள். யுத்தத்தின் இறுதிக் கணம் வரையாராலும் அறியப்படாத சில இடங்கள் அவர்களுக்குக் கூட அப்போதே அறிமுகமாகின்றன. அதே போல, பாத்திர வார்ப்பாலும், வெவ்வேறு வகையான பாத்திரங்களை மனக்கண்ணில் தரிசிக்க விடுகிறார் கதாசிரியர். ஒவ்வொரு இடங்களிலும், தமது வீடுகளையும், வளவுகளையும் இடம் பெயரும் மக்களுக்குத் திறந்து விடும் வீட்டுச் சொந்தக்காரர்கள் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் மீது வாஞ்சையைக் காட்டினாலும், மிதமிஞ்சிய சனப்பெருக்கத்தினால் ஏற்படக்கூடிய சுகாதாரப் பிரச்சினையை உணர்ந்து மலசல கூடத்தைப் பூட்டிவைக்கும் மனிதரும், சனங்களிடம் மனங்கோணிப் பேசக் கூடிய முதிர்ந்த

“போராட்டத்தை இழிவுபடுத்திக் கதைக்கும் கதைமாந்தர்கள் மூலம் சில செய்திகளை நாவல் சொல்ல முனைகிறது. சுரு என்பவன் வெளிநாட்டிலிருந்து பணத்துடன் வந்திருக்கிறான். உழைத்த பணத்தைக் குடியிலும் வேறு கேளிக்கைகளிலும் வீணடிக்கிறான். அவனது கீழ்த்தரமான எண்ணத்தைக் கதையில் கொண்டு வருவதனூடே சுருவைப் போல் சமுதாயப் பொறுப்பற்றோருக்கு நாவலாசிரியர் சாட்டையடி கொடுக்கிறார். போராளிகளை வசைபாடிக் கொண்டு திரிவோருக்கான குறியீடாக சுருவைப் படைத்துள்ளார். குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி தான் சொல்ல வந்த செய்தியைச் சொல்ல முனையும் அழகை, நாவலாசிரியரின் எழுத்தாற்றலை நாவலில் பல இடங்களில் காணக்கூடியதாய் இருக்கிறது.”
- மல்லீசுவரி ஆதவன் -

பெண்ணும் சமூகத்தில் நாம் காணக்கூடிய மனிதர் களின் பிரதிபலிப்புக்களே எனினும் இராணுவத்தின் அதிதீவிர தாக்குதலின் பின் அம்மக்களின் மீது இரக்க முற்று மலசலகூடத்தைப் பூட்டிய மனிதரே அதனைத் திறந்து விடவும் செய்கிறார்.

ஒவ்வோர் மனிதருக்குள்ளும் இருக்கும். கருணை சில நேரங்களில் தம் ஆணவத்தைத் துறந்து வெளிப்பட்டு விடுவதனை இதன் மூலம் உணர முடிகின்றது. இடம்பெயர்வுகளின் போது நோயாளர், முதியோர், சிறுவர் மற்றும் பெண்கள் அடைந்த அவலங்களையும், இயற்கைக்கடன் கழிப்ப தற்குக் கூட உரிய இடம் இன்றிப் பட்ட சிரமங்களையும், வயதுக்கு வந்த பெண் பிள்ளைகள், மாதவிலக்கானோர், குழந்தை பெற்ற பெண்கள் போன்றோருக்கு அக்காலத்தில் இடம்பெயர்வு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த மன அவசங்கள், கிலேசங்கள் என்பனவும் வெவ்வேறு பாத்திரங்கள் ஊடாக நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

இயக்கம் இருந்த காலத்தில் அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்புகள், முதியோர் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள், ஊனமுற்ற போராளிகளின் இயலுமையை அதிகரிக்க ஏற்படுத்தப்பட்ட நவம் அறிவுக்கூடம், சிறுவர்களுக்கான இல்லங்கள் என்பன பற்றியும், இவை இருந்த காலகட்டம் குறித்த ஏக்கத்தையும் வாசகனின் மனதில் ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை கதாசிரியர். இடம் பெயர்ந்த காலங்களில் அன்றாட உணவுத் தேவையைக் கூடப் பதுங்கு குழிகளுக்குள் இருந்து கொண்டு பூர்த்தி செய்தமை, வெறும் கோதுமை மாவில் தேங்காய் மட்டும் இட்டு ரொட்டிசுட்டுப் பசியை ஆற்றியமை, கைவிடப்பட்ட பங்கர்கள் என யுத்தகால இடிபாடுகளின் தோற்றம் மனதுக்குள் கிளை விரிக்கிறது.

இவ்வாறாகக், கோலமிடுவதற்காகப் போராட்ட புள்ளிகள் ஒவ்வொன்றும் கரைந்து எஞ்சிய பொழுதின் வெறுமையையும், ஈரத்தையும் வாசகர் மனங்களில் ஈரப்படுத்தும் விதமாக நாவலாக வெளிப்படுத்தி அதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறார் ஆதிலட்சுமி.

கடந்தகால நினைவுப் படிமங்களை அசை போடவைக்கும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் “வொன் வண்டு”

போர் பற்றியும் அதன் அவலம் பற்றியும் வெளிவரும் படைப்புக்கள்மீதான விமர்சனங்களை வடிகட்டி எடுத்துக்கொண்டு, நாற்பது ஆண்டுகால எழுத்து அனுபவத்தின் வாயிலாக தானும் தன் இனமும் சுமந்த வலிகளையும், அவற்றை நடந்தே கடந்து வந்த பாதங்களின் காயங்களின் வழி வடியும் குருதியின் நெடியை மனக் கொந்தளிப்பின்றி மிகுந்த கவனத்துடன் ஆக்க இலக்கியமாக்கியுள்ளார் மூத்த எழுத்தாளர் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்கள். “எங்கள் வாழ்வை, எங்கள் பண்பாட்டை, எங்களின் உணர்வுகளை எதிர்காலத் தலைமுறைக்கு கடத்திச் செல்லவேண்டும் என்கின்ற என் மனநிலையில் நின்றே நான் எழுதுகின்றேன்” என்ற அவரது விளக்கம் இந் நூலுக்கான வாசகர்கள் யாரென்பதை எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. அரசியல் கொள்கைகளுக்கு அப்பால் ஒரு இனத்தின் துயரம் மிக்க வாழ்க்கை வரலாற்றின் பதிவாக வெளிவந்த நூல்களை ஒரு மானிடப் பண்போடு உற்று நோக்குவதே அவசியமாகின்றது. வாசகனின் எண்ண ஓட்டங்களின் திசையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வல்ல எழுத்துக்களாக இக் கதைத் தொகுதியைக்காணலாம்.

நூலாசிரியரின் ஐந்தாவது நூலாகவும் ஜீவநதியின் 228 ஆவது வெளியீடாகவும் 216 பக்கங்களுடன் 2022 இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. “மீன்தொட்டி மனிதர்கள்” முதல் “தாய் மனம்” வரை முப்பது கதை

களை இந்நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது. கதைக் களங்கள் பெரும்பாலும் புலம்பெயர் நாடுகளாக இருப்பினும் கதைகளின் கருக்கள் ஈழதேசத்தில் கருவுற்றவையாகவே உள்ளன. தன் தந்தை வழி பெற்ற தமிழறிவும் போர் கொடுத்த இழப்புக்களின் அனுபவங்களும் சங்கமிக்கும் கதைகளாக இவற்றைப் பார்க்கலாம். போர் அனுபவம் பற்றிய மீட்டல்கள் கதைகள் எல்லா வற்றிலும் பரவிக் கிடக்கின்ற போதிலும் புலம்பெயர்ந்தும், நமது மண்ணிலும் வாழும் மக்களின் அடுத்தகட்ட வாழ்வுக்கான நகர்வுகளினூடாக நிகழ்காலத்திற்குள் வாழும் வாழ்வை எடுத்துக்காட்டும் கதைகளாகவும் அமைந்துள்ளன. பொருத்தமான மட்டுப்படுத்தப்பட்ட கதாபாத்திரங்களும் வரையறுக்கப்பட்ட உரையாடல்களும் கதைக்கான செறிவுகளாகப் பார்க்கலாம்.

நூலாசிரியரும் போர்ச் சுவலைகளைத் தாண்டி வந்தவர் என்பதால் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தினதும் அகவுணர்வுகளின் படிமங்களை மொழிபெயர்த்துக் காட்டுவதுபோல் மிகத் துல்லியமாக எழுத்தைக் கையாண்டுள்ளார். பெண் பாத்திரங்களினதும் முதுமைப் பாத்திரங்களினதும் உணர்வு

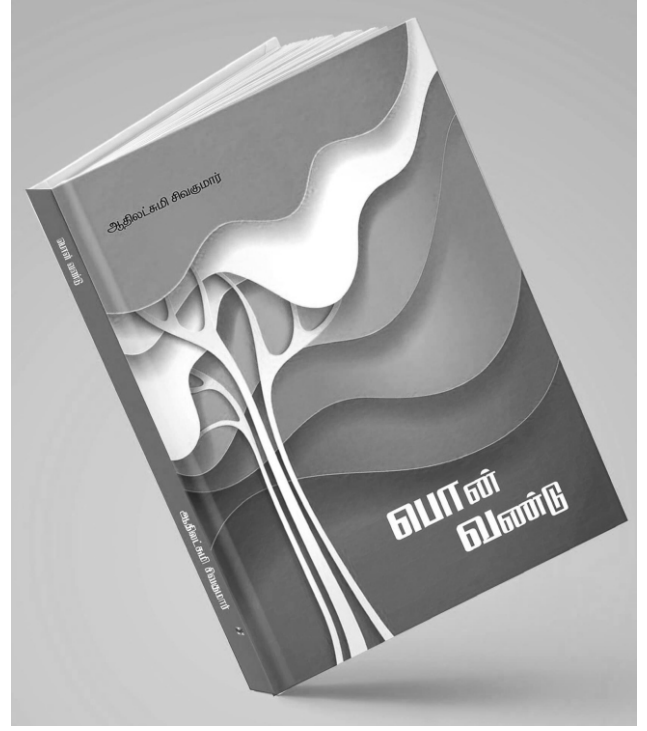

வெளிப்பாடுகள் பால்நிலை மற்றும் வயதடிப்படை யிலான புரிதலுடனும், புனிதத்துடனும் கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளன. இந்தக் கதைகளின் காலத்தை போர்க் காலம் மற்றும் போருக்குப் பிற்பட்டகாலம் என்று வகைப் படுத்த முடியும். கடந்தகால கசப்பு அனுபவங்களை அசைபோடும் மனங்களைத் தடுத்தாழ முடியா விட்டாலும் விடுதலைக்கான கனவுகளைச் சுமந்த பயணத்தின் தோல்வி கனவுகள் மீதான அவ நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திவிடும். ஆதலால், மனம் சோராமல் வாழ்வின் அடுத்தகட்ட நகர்விற்கான கடமைகளைச் சுமந்து வாழும் வாழ்வு பற்றிய தேவையை பல கதைகளில் முன்னுரிமைப் படுத்தியுள்ளார்.

மரணங்களாலும், காணாமற் போதலாலும், அவய இழப்புக்களாலும், புலம் பெயர்வாலும் ஏற்படும் பிரிவுத் துயரோடு போராடும் தாயுள்ளம், முதுமை போன்றன பொதுவாக கதைகளின் இதயத் துடிப்பாக அமைந்துள்ளமை போர்க்கால இலக்கியத்தை வேறு கோணத்தில் மனப்பதிவு செய்யத் தூண்டியுள்ளது. கதையின் முடிவுகள் எமக்குள் எமது கடந்தால கசப்பான அனுபவங்களை நினைவூட்டி மனதில் விம்பங் களாக பதிவிட்டுச் செல்கின்றன. சில கதைகள் பொதுவான வாழ்வியலை விளக்கும் கதைகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

“மீன்தொட்டி மனிதர்கள்” என்ற முதலாவது கதை இனக் கலவரத்தின்போது தனது நண்பர்களாய்ப் பழகிய சகோதர மொழியினரால் கொலைசெய்ய முற்பட்டவேளை அவர்களைத் தாக்கிவிட்டு தப்பியோடி புலம்பெயர் நாடொன்றில் தஞ்சமடைந்த ஒருவரின் கதை. தஞ்சமடைந்த நாட்டில் ஒரு மரக்காலையில் பணியாற்றி ஓய்வு பெறும் அவர் கடந்தகால நினைவுகளுடன் இறுதிக்கால வாழ்வை பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளோடு கழிப்பதை பிரதிபலிப்பதாக அமைந்துள்ளது. “நீ இறந்தால் நானும் இறந்து விடுவேன்” என்று மனைவிக்கு கூறியவர் தன் மனைவியை இழந்த பின்பும் இருபது ஆண்டுகள் பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளின் மகிழ்ச்சிக்காக இயந்திரங்களோடு கழித்துவருக்கின்றார். ஓய்வுபெற்ற இறுதிக் காலத்தை வெளிநாட்டவர்கள் எவ்வாறு ஆனந்தமாய் கழிக்கின்றனர் என்பதையும், ஒரு அறைக்குள் முடங்கும் எமது முதியவர்களின் இறுதி நாட்க்களையும் ஒப்பிட்டுப் பாரக்கவைக்கின்றது. ஆறுதல் அளிப்பதற்கு பேத்தி ஒரு மீன் தொட்டியை அவரது அறைக்குள் வைத்து கோல்ட் பிஷ் மீனின் அசைவுகளோடு முதியவரின் மனதையும் அசைந் தோடவைக்கும் முயற்சியாக அமைந்துள்ளமை சமகால உளவியலின் ஓர் அங்கம். வாழ்வின் தேவைகள் மாறும் பொழுது எதிர்பார்ப்புக்களும் இலக்குகளும் மாறிவிடுகின்றதை இக்கதையில் காணலாம்.

போரின் பிடியிலிருந்து தப்பவைத்து புலம்பெயர் தேசத்திற்கு பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டு தவிக்கும் சராசரித் தாயின் மனப் போராட்டத்தின் கதையாக

“அம்மாவின் மரணம்” அமைந்துள்ளது. பெற்றோர்களின் ஏக்கம் நிறைந்த மரணமும் கடமைகளை செய்வதற்காய் நாடு திரும்பும் பிள்ளைகளின் உணர்வுகளையும் பிரதி பலிக்கும் ஒரு வெளிப்பாடாகும். அருகிருக்கும் உறவு களைவிட தொலைவில் வாழும் பிள்ளைகளின் தொலையா நினைவுகள் கொடியவை என்பதை உணர்த்தவல்ல கதை.

ஒற்றைக் காலை இழந்து உடல் முழுவதும் காயங்களுடன் தடுப்பால் வருகின்ற முன்னாள் பெண் போராளியின் கதையாக “நிறம் மாறும் உறவுகள்” அமைந்துள்ளது. தடுப்பிலிருந்து வந்ததால் தாயாய் நினைத்து வாழ்ந்த அத்தையின் மன மாற்றத்தையும் புறக்கணிப்பையும் காட்டும் கதை. இந்த மனமாற்றங்கள் உயிரச்சம் காரணமாக ஏற்பட்டதாக இருப்பினும் மனதை நெருகின்ற இடமாகவே அமைந்துள்ளது. இக்கதை தடுப்பால் வருகின்ற போராளிகளை எமது சமூகம் எப்படிப் பார்க்கின்றது என்பதற்கான ஓர் உதாரணமாகவே பார்க்க முடிகின்றது. துன்பத்தில் தவிக்கும் பொழுது அருகிருக்கத் தவறும் உறவினர்கள் வசதி வாய்ப்புக்களைக் கண்டதும் எப்படி மாறுகின்றனர் என்பதனையும், பெரும்பாலும் காயமுற்ற போராளிகளை போராளிகள் தவிர்ந்த ஏனையோர் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் இன்னமும் வரவில்லை என்ற மறைமுகக் கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

“முகாமில் இருப்பவன்”, “அகதியானவன்” போன்ற கதைகள் கடத்தல், காணாமற் போதல் போன்ற பிரச்சினைகளால் புலம் பெயர் தேசத்தில் தஞ்சம் புகுந்த இளைஞர்கள் அங்கு படும் துன்பங்களைக் கூறி நிற்கின்றன. பிற நாட்டவர்கள் எதிரில் வருபவர்கள் மீது புன்னகை சிந்தத் தயங்குவதில்லை ஆனால் நம் தேசம் சிரிப்பைத் தொலைத்த ஒரு தேசமாகவும் எவரைப் பாரத்தாலும் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும்

மனவெளிக்குத் தள்ளப்பட்டிருப்பதையும் சிந்திக்கும் வகையில் கூறியுள்ளார்.

“செருப்புக் காரி” என்ற கதை பிற தேசமொன்றில் செருப்புக் கடையில் பணியாற்றும் ஒரு முன்னாள் போராளி தன் கடந்த கால நினைவுகளோடு நாட்களை நகர்த்தும் அனுபவத்தைக் கூறும் கதை. தனது தாய் ஆட்டுக்குட்டி விற்று வாங்கித்தந்த முதலாவது செருப்பை அணிந்துகொண்டு பாடசாலை சென்றதால் “செருப்புக் காரி” என்ற பெயர் நண்பர்களால் சூட்டப் பட்டதை செருப்புக் கடையில் பணியாற்றும் பொழுது நினைத்துப் பார்க்கின்றார். தனது தாய் வாங்கித் தந்தது போன்ற நிறத்தில் ஒரு பாதணியை பார்த்து அதை ஆசையில் போட்டுப் பார்க்க நினைக்கையில் குனிந்து வலது காலைப் பார்த்தார் “அக்கா.. நான் செத்தாலும் பறவாயில்லை என்றை காலை எடுக்க விடாதைங்கோ” என்று கெஞ்சியும் கால் அகற்றப்பட்டதன் நினைவுகள் மூளையில் பட்டுத் தெறிக்க பழைய நினைவுகளால் மீண்டும் ஆட்கொள்ளப் படுகின்றார். ஆறுதல் சொல்லவும் ஆளின்றி “உன்னோடு கூடித் திரிந்த எத்தனைபேர் இன்று இல்லை. நீ அழக்கூடாது” என்று தனக்குத் தானே ஆறுதல்கூறும் பழைய நினைவுகளுடன் கூடிய தனிமை வாழ்வு காலிழந்த முன்னாள் போராளி களிற்கே சமர்ப்பணம்.

கதைகளின் இடையில் வருகின்ற வார்த்தைக் கோர்வைகள் போர்க் காலத்தின் கனத்த நினைவுகளை மீட்டுத் தருகின்றன. “காலத்தின் சாட்சிகள்” என்ற கதை இறுதி யுத்தத்தில் மக்களின் நகர்வுகளை நினைவுட்டுவதாக அமைகின்றது. சனங்கள் ஆற்றாமையோடும் அழகையோடும் அச்சத்துடனும் வலைஞர் மடத்தில் இருந்த அனுபவத்தை இவ்வாறு வர்ணிக்கின்றார் “அபூர்வமாய் அந்த வெளியில் ஒரு காட்டு மரம் அங்கொன்றும் இங்கொன்றாமாய் நீட்டி யிருந்த கிளைகளில் கொஞ்சமாய் இலைகள். எஸ்கிமோவர்களின் பனி வீடுகளை நினைவு படுத்தும் சனங்களின் தற்ப்பாள் கொட்டில்கள் இடைவெளிக ளற்று நிறைந்து கிடந்தன. சனங்களின் மனதைப்போல அடுப்புகள் ஆங்காங்கே புகைந்து கொண்டிருந்தன. சில தினங்களாக குளிக்க முடியாமல் பசியையும் கழிப்புணர்வையும் சகித்திருந்ததால் ஒவ்வொருவரது துர்நாற்றங்கள் அவரவர்க்கே சகிக்க முடியவில்லை. முதியவர்களும் காயப்பட்டவர்களும் இலையான்கள் மொய்க்கக்கிட்டு ந்தார்கள்” என்று எந்த நாட்டு மக்களும் அனுபவிக்காத அந்த இறுதிக்கட்ட வலிகளைக் கூறுகின்றார். “கெட்ட சேதி வந்துவிடக் கூடாதென்ற எண்ணம் கடந்து.. வரவுள்ள கெட்ட சேதியை தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என மனது தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது” என்று அங்கு மரணக் குழிக்குள் துவண்ட மக்களின் மனநிலையை கண்முன் கொண்டுவந்து காண்பித்துள்ளார். போரின் வடுக்களைக்கூட அதன் முக்கியத்துவம் குன்றாது இலக்கியச் சுவையோடு எழுதியிருக்கும் கதை

நகர்வுகள் சிறப்பு.

“விருது”, “உறவு”, “தாய்மனம்” என்ற கதைகள் ஒரு காலத்தில் பெருமையாகவும் கௌரவ மாகவும் பார்க்கப்பட்ட மூன்று விடயங்களை எதிர்காலச் சந்ததிக்கு செய்தியாகவேனும் மனதில் பதியவேண்டும் என்ற நோக்கில் சொல்லிப்போகின்ற கதைகளாக அமைகின்றன. போலியான புகழ்ச்சிகளை நாடிநிற்கும் இந்த இனத்தின் பெருமையாகப் பார்க்கப்பட்ட “அவரின் கையால் விருது பெறுதல் அல்லது பட்டம் சூட்டப் படுதல்” என்ற நிகழ்வை தனித்துவமாகப் பார்த்த ஒரு மனிதர் தன்னிறைவோடு மரணித்துவிட்டார். மரணித்த பின் ஆட்சி மாற்றங்களின் விளைவாகச் சிலர் அந்த இறந்த மனிதரை கௌரவிக்க அவரது மனைவிக்கு அழைப்பு விடுக்கப்படுகின்றது. அவர் உயிருடன் இருக்கும் பொழுது கிடைத்த விருதை விஞ்ச இனி விருதுகள் இல்லை. இனி வழங்கப்படும் விருதுகள் அவர்களின் தனிப்பட்ட அரசியல் என்பதாக விளக்குகின்றார்.

போர்க்காலச் சூழலில் மாவீரர் குடும்பம் மதிக்கப்பட்ட முறையை வேறுபட்ட கதைத் தளத்தில் வாசகர்களுக்கு முன்வைக்கும் கதையே “உறவு”. மாவீர் தினத்திற்கு பூப்பறித்து மாலை கட்டி துயிலும் இல்லத்தில் விளக்கேற்றும் ஊர்மக்கள் மத்தியில் பிள்ளைகளற்ற பெண் ணொருவரும் கணவரும் செல்கின்றனர். பெற்றோர்கள் கல்லறைகள்முன் சுடரேற்றுகின்றனர் சுடரேற்றப்படாத கல்லறையொன்றை தேர்ந்தெடுத்து அதற்கு சுடரேற்றினர். அங்கு ஒலிக்கப்பட்ட பாடலில் மெய்யருகி நின்றனர். சுடர்களின் ஒளியில் அந்தக் கல்லறையில் பொறிக்கப்பட்ட பெயர் ஒரு பெண் போராளியினுடையது என்பதைக் கண்டு கொள்ளும் பொழுது தாய்மையுணர்வை நிறைத்துக்கொண்டு கல்லறையைத் தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு எனக்கு மகள் கிடைத்துவிட்டாள் என்று நினைத்துக் கொள்கின்றார். போராட்டம் தொடர்பான வேறுபட்ட கருத்துக்களுக்கு அப்பால் எல்லோரது மனதையும் ஈரப்படுத்தும் கதைகளில் “உறவு” முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது.

குடும்ப வாழ்வைத் துறந்து நாட்டிற்காய் புறப்பட்ட பறவைகளுக்கு உணவளிக்கும் மூதாட்டியின் தந்துணியும் தற்பெருமையும் போட்டிபோடும் கதையாக “தாய்மனம்” அமைந்துள்ளது. தமிழ்க்கவிவின் “இருள் இனி விலகும்” என்ற நாவலை நினைவுட்டும் கதை யாகவும். அன்று நாம் பெருமையாய்ப் பார்த்த அனைத் தும் போரின் பிற்பட்ட காலத்தில் அச்சுறுத்தலாக மாறிய வரலாற்றையும் மறந்துவிடமுடியாது என்ற மனப் பதிவைத் தருகின்றது.

“பொன் வண்டு” என்ற இந் நூல்த் தலைப்பின் கதை கடத்தப்பட்டு காணாமல் ஆக்கப்படுதல் தொடர் பானது. இன்றுவரை வழக்கத்திலுள்ள செல்லப் பெயர் சூட்டி அழைக்கும் மரபில் தாய் தன் மகனுக்கு இட்ட செல்லப் பெயரே பொன் வண்டு. எமக்குள் விதைக்கப் பட்டிருக்கும் சில நம்பிக்கைகளில் ஒன்று காகம்

கரைந்தால் கூடாது என்பதாகும். தினமும் அச்சத்தின் மத்தியில் வாழும் ஒரு சமூகப் பரப்பில் இவ்வாறான நம்பிக்கைகள் வலுப்பெற்று விடுகின்றன. அதற்கு மறுப்பறிக்கை விடுவதுபோல் “அது அண்டங் காக்கா கத்தினால்தான் கூடாது” என்ற அயலவரின் வார்த்தையால் ஆறுதல்படுத்த முனைகின்றார். காகம் இருக்க பனம்பழம் விழுந்த கதையாக பொன்வண்டு கடத்தப்பட்ட சேதி படலையைத் தட்டுகின்றது. வீட்டில் நின்ற உடையோடு வீதியில் குறுக்கும் மறுக்குமாய் ஓடுகின்ற தாய்மனம் குப்புற விழுந்துகிடக்கும் அவனின் சைக்கிளையும் சிதறிக்கிடக்கும் புத்தகப் பையையும் கண்டு கதறும் காட்சியின் வர்ணனை வாசகர் மனதைக் கனக்கச் செய்துவிடுகின்றது.

உயிருள்ள கதாபாத்திரங்களுக்கு கொடுக்கப் பட்ட முக்கியத்துவம் பூர்வீகமாக வாழ்ந்த வீட்டிற்கும் கொடுக்கப்படுவதை “வாடகை வீடு”, “சின்னத்தாயி”, “ஆச்சி வீடு” ஆகிய கதைகள் விளக்கி நிற்கின்றன. நிரந்தர முகவரி, தற்காலிக முகவரி என்பன எமது மக்கள் நிரப்பிய பல படிவங்களில் தவிர்க்கமுடியாத வினாக்களாகும். வாழ்வும் கனவும் இரவலாகிப்போன எமக்கு வீடும் இரவலாகிப் போன கசப்பான அனுபவங்களின் பாதிப்பை அவை உணர்த்தி நிற்கின்றன. விதவைகள் செறிந்து வாழும் தேசத்தில் ஒற்றையாளாக பிள்ளை களை வளர்த்தெடுப்பதிலுள்ள சிரமம் பற்றிய அச்சத்துடன் வாழும் குடும்பங்களின் உணர்வலைகள் நெஞ்சள் உறையும் உண்மைகளாய் படிந்து விடுகின்ற கதைகளுக்கு ஓர் உதாரணமாய் “காலத்தைச் சமப்பவன்” கதையை முன்வைக்கலாம்.

முப்பது ஆண்டுகால யுத்த அனுபவத்தின் ஆளுகையை விட்டு வெளியேறும் தூழல் இன்னமும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை அல்லது அதற்கு அவகாசமோ சந்தர்ப்பமோ தக்க சமயத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை இவரது கதைகள் அனைத்தும் மறுபடியும் நிதர்சனமாக்கியுள்ளன. இருப்பினும் “நத்தையாய் நகர்தல்”, “ஈன்ற பொழுதிலும்”, “மனைவி என்ற பெண்”, “வீட்டில்கள்”, “தாய்”, “காசு பணம் துட்டு”, “முள்முடி தரித்த மாதாக்கள்”, “கோபக்காரி” போன்ற கதைகள் போர் பற்றிய மிக மெல்லிய இளையோட்டத்துடன் ஏனைய கதைகளிலிருந்து சற்று விலகி மனிதர்களின் வாழ்வையும், புலம்பெயர் வாழ்வு முறைகளையும் சொல்லும் கதைகளாக அமைந்துள்ளன.

புலம் பெயர் நாடொன்றில் வசிக்கும் ஒரு குடும்பத்தில் பெண்பிள்ளை வீடு திரும்ப நேரமாகின்றது தாய் பல முறை தொலைபேசி அழைப்பை எடுக்கின்றார் “நான் வரக் கொஞ்சம் லேற்றாகும்” என குறுஞ் செய்தி வந்தது. தாய்க்கு பதற்றம் மேலோங்குகின்றது கணவனுக்கு அழைப்பெடுக்கின்றார் பதிலில்லை தவிப்போடு நேரம் கடக்கின்றது. தந்தையும் மகனும் வீட்டிற்கு வந்துவிட்ட பின்பும் மகள் கனி வரவில்லை அதனால் தாய் மனம் கொந்தளித்தது எண்ணிலடங்கா எண்ணங்களால் தூழப்படுகின்றாள். கதவு திறக்கும் சத்தங்கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தாள் கனிதான் கதவைத்

திறக்கிறாள். அம்மாவின் அச்சம் கோபமாக மாறியது. கனி கையில் ஒரு பெட்டியோடு வந்திருந்தாள். அவள் இயல்பாகக் கேட்டாள் “அப்பா வந்து விட்டாரா?”. தாய் சுட்டெரிப்பதைப்போல் பார்த்தாள். “ஏனம்மா அப்படிப் பாக்கிறியள்? இண்டைக்கு என்ன நாள்.. உங்களுக்கும் அப்பாக்கும் திருமணம் நடந்த நாளெல்லோ அதுதான் கேக் வேண்டிக்கொண்டு வந்தனான். அப்பாவும் வீட்டை வந்ததுக்குப் பிறகு வந்தாத்தான் சப்றைலா இருக்குமெண்டு பிந்தி வந்தனான். எங்க அப்பா?” என்றாள் கனி. முகத்தைப் கரங்களால் பொத்திக்கொண்டு ஆணந்தத்தில் அழுதாள் தாய். நமது நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த தாயொருவருக்கு இருக்கும் தவிப்பை காட்டும் கதையாக “ஈன்ற பொழுதிலும்” கதை அமைந்துள்ளது.

போர்க்காலக் கதைகளை எமது மனம் மனவெழுச்சியால் பாதிப்புறாத வகையிலும், இழப்பின் பின் அமையும் வாழ்தல் பற்றிய சிந்தனைகளுடனும், நாமின்றி நம்வலிகளை சொல்வதற்கு யார் வருவார்கள் என்ற ஏக்கத்துடனும், தான் நினைத்தது போல் எதிர்காலச் சந்ததிக்கு கடந்த கால வாழ்வின் வலிகளையும், அர்ப்பணிப்புக்களையும் தனது மொழி வல்லமையாலும், கட்டுறுதியான கதை சொல்லும் திறனாலும், எதை மனதில் விதைக்க வேண்டுமோ அதனை எமது மனங்களில் விதைத்துவிட்டு வாசகர்களின் மனக்குதிரைகளை வாழ்வில் பின்னோக்கிய நினைவுகளுக்குள் ஓடவிட்டுள்ளார். முப்பது கதைகளும் ஒன்றை ஒன்று விஞ்சுவையாக இருந்தபோதிலும் பதம் பார்க்க எடுக்கும் சோற்றுப் பருக்கைகளாய் சில கதைகளையே இங்கு முன் வைத்துள்ளேன். ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் இறக்கி வைத்த தனது மனச்சுமை சிறந்த படைப்பு என்பதில் ஐயமில்லை. அவரது எழுத்துப்பணி தொடரவும் அவரது ஆரோக்கியம் மேலோங்கவும் இயற்கையை வேண்டுவதோடு அவரது படைப்புக்கள் ஆவணங்களாய் நிலைபெறுவது காலத்தால் மறுக்க முடியாதது.

அன்னமேரியும் அப்பாச்சியும்

நெடுஞ்சாலையின் அருகே... கத்தோலிக்க தேவாலயத்துக்கு முன்பாக வலதுபக்க மூலையில் அமைந்திருந்தது அந்தத் தேநீர்ச்சாலை. அந்தத் தேநீர்ச்சாலை எலிசபெத் நொய்மர் என்ற நடுத்தர வயதுப் பெண்மணிக்குச் சொந்தமானது. தேவாலயத்துக்கு வருவோரும், பொழுதுபோக்காளர்களும் அங்கே வந்து தேநீரோ கோப்பியோ மென்பானங்களோ அருந்திச் செல்வார்கள்.

அங்கேதான் நானும் அன்னமேரியும் அவ்வப்போது சந்தித்துக்கொள்வோம். எத்தனைமணி நேரமும் ஒரு தேநீருடனோ கோப்பியுடனோ அமர்ந்திருந்து பேசமுடியும்.

தேநீர்க்கடையின் மூலையில் கிடந்த மேசையில் எனக்கெதிராக அன்னமேரி அமர்ந்திருந்தாள். ஒரு குழந்தையைப்போல அவளின் கைப்பை அவளருகே அமர்ந்திருந்தது.

எப்போதும்போல அவள் உதட்டுக்கு கட்டும் சிவப்பு நிறத்தில் சாயமிட்டிருந்தாள். அவளின் மண்ணிறத்தலைமுடி மென்னொளியில் பளபளத்தது. முதிர்ந்த யானையொன்றின் தசைவற்றிய தோல் தொங்குவதுபோல அன்னமேரியின் கன்னத்தசை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கண்களின் கீழேயும் தோல் சுருங்கியிருந்தது.

நான் தன்னை உற்றுப்பார்ப்பதை உணர்ந்தவள் என்கண்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். சொந்தப் பற்களைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு, அவள் கட்டியிருக்கும் புதிய பல்வரிசை அவளின் புன்னகைக்கு அழகு சேர்த்தது.

உயிரைமட்டும் காவிக் கொண்டு, எங்கெல்லாமோ மறைந்திருந்து, புலம்பெயர்ந்து வந்த சில மாதங்களில் அகதிச் சனங்களுக்கான சந்திப்பு ஒன்றில் எனக்கு அறிமுகமானவள் அன்னமேரி. அன்று அவர்களின் மொழி புரியாத என்னிடம் நாற்பது நிமிடங்கள்வரை அன்னமேரி உரையாடினாள். அந்த மண்டபத்தில் நூற்றுக்கணக்காக கூடியிருந்த அகதிகளில் என்னை இவ்வளவு ஏன் அவளுக்குப்

பிடித்துப்போனது என்பதை நானறியேன்.

பின்னான காலங்களில் நேரில் சந்தித்துக் கொண்டாலும், தினமும் அவளுடைய குறுஞ்செய்திகளால் என்கைபேசி நிறைவதைப்போலவே என்மனமும் நிறையும். தொடக்கத்தில் அவள் என்னிடம் வலிந்து பழகும்போது, “இவள் ஏதும் தகவல்சேகரிப்பாளரோ...” என்கிற ஐமிச்சமும் எனக்குள் ஏற்பட்டதென்னவோ உண்மை தான்.

போகப்போக அன்னமேரியின் குழந்தைமை என் பதற்றத்தைக் குறைத்தது. அவளுக்கு தன்னுடன் பழகுவதற்கு ஓர் உறவு தேவைப்பட்டது. இந்த நாட்டின் பழையமையான வாழ்க்கைமுறைகள் குறித்து அன்னமேரி யிடமிருந்து அறிவதில் எனக்கு ஈடுபாடு மிகுந்தது. ஒரு பூவைப்பற்றியோ அல்லது மரத்தைப்பற்றியோ அரசியலைப்பற்றியோ, கட்டடத்தைப் பற்றியோ விரிவாகவும் ஆழமாகவும் விளக்க அவளால் முடிவது எனக்கு வியப்பாகத் தோன்றும்.

நாங்கள் வாழும் மாநிலத்தின் அனைத்துத் தொழிற்சாலைகளின் வரலாறும் அவளுக்கு அத்துப்படி. அவளுடைய விரல்நுனிகளில் எல்லாவற்றையும் பற்றிய முழுமையான தகவல்களிருந்தன.

செய்தித்தாள்களையும் நூல்களையும் எப்போதும் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அவளை எனக்கு மிகவும் பிடித்துப்போனது. பலவிதமான அவளின் இயல்புகள் எனக்கும் பொருந்தித்தான் போயின.

“என்ன குடிக்கிறாய்?... வழமைபோல் கறுப்புத் தேநீர் தானே...?” என்றவர், எனக்கு கறுப்புத் தேநீரையும் தனக்கு கப்பச்சினோவையும் தரும்படி விற்பனைப் பெண்ணிடம் கேட்டுக்கொண்டார். சிலவேளைகளில் அன்னமேரி ஏதாவது பழச்சாறு கேட்பாள். குளிரான காலநிலை என்பதால் அவள் அதைத் தவிர்த்திருக்கக் கூடும்.

அந்த விற்பனைப்பெண் உயரமாகவும் புன்னகை ததும்பியும் தெரிந்தாள். அன்னமேரிக்குப் பின்னால் சுவரில் அழகான பெண்குழந்தையின் நீர்வண்ண ஓவியம் இருந்தது. அந்தப் ஓவியத்துப் பெண்குழந்தையின் கண்களில் ஒருவித ஏக்கம் வெளிப்பட்டிருந்தது.

நீளமான கண்ணாடிக்கோப்பையில் சுடுநீருக்குள் ஒருவகை மூலிகை இலைத்துண்டும் நீளமாக மெல்லிய தாகச் சீவப்பட்ட இஞ்சியும் இருந்தன. தேயிலைப் பைக்கற்றும் சிறிய சீனிப்பைக்கற்றும் அதனுடன் மாபிள்கோப்பையில் இருந்தன.

அன்னமேரியின் கப்பச்சினோகோப்பைக்குள் தடிப்பான பாலில் இலைநெட்டு ஒன்று வரையப் பட்டிருந்தது. கோப்பி வாசனை மூக்கில் நுழைந்தது.

“இந்தத் தேநீர்ச்சாலையில் விலை அதிகம்தான்... ஆனாலும் சுவை அதைவிட அதிகம்” என்றாள் அன்னமேரி.

அன்னமேரிக்கு கடந்த ஐனவரி பத்தொன்பதாம் நாள் எண்பத்துநான்கு வயது தொடங்கிவிட்டது. அவள் எனக்குப் பழக்கமான ஆண்டிலிருந்தே அவளின் பிறந்தநாளுக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் நான் புலனத்தினூடாக வாழ்த்துமடல் அனுப்பிவிடுவேன். ஒரு குழந்தையைப்போல அவள் பூரித்துப்போவாள்.

அவளும் எனக்கு அவ்வப்போது பரிசுப்பொருட்களைத் தருவாள். குளிர்காலத்தில் குளிர்க்கான மேலாடையையும், வெயில் காலத்தில் ஓலையில் பின்னப்பட்ட தொப்பியையும், மழைக்காலத்தில் குடையையும் தருகின்ற பெண் அவள்.

அவளுக்கு குழந்தைகள் கிடையாது. அன்னமேரி மட்டும் தனியாக தன்வீட்டில் வசிக்கிறாள். இந்த வயதிலும் தனக்கான எல்லாவற்றையும் தானே செய்து கொள்கிறாள். எப்போதாவது அவளின் தங்கையின் பிள்ளைகள் வருகிறார்கள். எல்லோருமாக உணவகத்தில் உணவருந்துகிறார்கள். கூடியிருந்து உண்டுகளித்தபின், அவரவர் அவரவர்பாட்டுக்குச் சென்று விடுகிறார்கள்.

“வயதாகி உன்னால் இயங்கமுடியாது போனால் என்ன செய்வாய்?... தங்கையின் பிள்ளைகளிடம் போய் விடுவாயா?...” ஒருநாள் கேட்டேன்.

“இல்லை... நான் முதியோர் பராமரிப்பு இல்லத்துக்கு போகலாம்.... அல்லது ஒரு பராமரிப்புப் பெண்ணை எனக்காக வீட்டிலே ஒழுங்குபடுத்தலாம்...” என்றாள் அவள்.

எனக்கு அப்பாச்சி நினைவுக்கு வந்தாள். தாயற்ற அப்பாவின் சிறியதாய் அவள். அவளும் தோற்றத்தில் அன்னமேரியைப்போன்றவர் தான். அன்னமேரியைப் பார்த்த முதல்நாளே எனக்கு அப்பாச்சிதான் நினைவில் வந்தாள்.

அப்பாச்சியும் அன்னமேரியைப்போலவே வெள்ளைவெளேரென்று இருப்பாள். அவளுக்கும் குழந்தைகள் கிடையாது. முதுமையில் இப்படித்தான்

அப்பாச்சியின் தசைவற்றிய கன்னங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. சின்னவயதில் அப்பாச்சியின் கன்னத்தை என்விரலால் தட்டித்தட்டிப்பார்ப்பேன்.

அப்பாச்சியும் எல்லாக்கோயில்களின் வரலாறுகளையும், புராண இதிகாசக் கதைகளையும் அச்சரம் தவறாது சொல்வாள். இத்தனைக்கும் அப்பாச்சி பெரிய படிப்புக்காரியில்லை.

அப்பாச்சியின் கீழ்த்தாடை நாடியில் ஒருகறுப்பு மச்சம் இருக்கும். அதில் ஒற்றைமுடியொன்று முளைத்துச் சுருண்டிருக்கும். அன்னமேரிக்கும் நாடியில் ஒரு கறுப்பு மச்சம் இருப்பது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

அன்னமேரி கப்பச்சினோவை உறிஞ்சிவிட்டு, கைப்பையைத்திறந்து உதட்டுத்தைலத்தை எடுத்து நேர்த்தியாகப் பூசிக்கொண்டாள். அவளின் வீட்டில்கூட பொருட்களையெல்லாம் அழகாக அடுக்கி வைத்திருப்பாள்.

அப்பாச்சியும் அதேமாதிரித்தான். சமையல்பாத்திரங்களை உடைகளை என்று எல்லாவற்றையும் அழகாக அடுக்கிவைத்திருப்பாள். சுத்தமாக இருத்தல் என்பது அவளுக்கு ஒருகலை.

அப்பாச்சிக்கு பூக்கன்றுகள் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். தகரப்பேணிகளில் பலவிதமான கள்ளிச்செடிகளை வளர்ப்பாள்.

அன்னமேரியும் வீட்டிற்குள் பலவிதமான பூஞ்செடிகளை வளர்க்கிறாள். எங்குநூர் நாயுருவியிலிருந்து ஓர்க்கிட் செடிவரை எல்லாவற்றையும் வைத்திருக்கிறாள். அவளின் வீட்டுக்குப் போனால், ஒவ்வொரு செடியாகத் தடவித்தடவிக் காட்டி, ஒரு தாவரவியற்பாடமே எடுத்து விடுவாள்.

நான் இஞ்சித்தேநீரை ஒருமிடறு அருந்தினேன். தேநீருக்குள் ஊறிய மூலிகையின் மணம் புதிதாக இருந்தது.

“இஞ்சித்தேநீர் நன்றாக இருக்கிறதா?... உங்கள் நாட்டவர்கள் அதிகமாக இஞ்சித்தேநீரைத்தான் விரும்புகிறார்கள்...”

“இஞ்சித்தேநீர் உடல்நலத்துக்கு நல்லது... அதனாலேதான் அப்படி விரும்புகிறார்கள்...”

“எங்கள் சாப்பாட்டுமுறையை விடவும் உங்களுடைய தமிழ்ச் சாப்பாட்டுமுறை மிகவும் ஆரோக்கியம் நிறைந்தது... தெருக்களில் நடைபெறும் உணவுத் திருவிழாக்களில் தமிழ் உணவுக்கடைகளைத் தான் எங்கள் ஆட்கள் தேடிப்போவார்கள்...”

நாங்கள் அமர்ந்திருந்த தேநீர்க்கடையினுள்ளே... உள்ளத்தை உருக்கும் பியானோ இசை உருகி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“என்னுடைய முன்னாள் கணவர்.... ஜோவினும் ஒரு பியானோ இசைக் கலைஞன்தான்.... அவரது இசையில் ஈர்ப்பாகித்தான் அவரைத்திருமணம் செய்தேன்”

வெளிநாட்டுப்பெண்கள் இலகுவில் தங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்வு குறித்து மற்றவர்களிடம் பேச விரும்புவதில்லை எனக் கேள்விப்பட்டிருந்ததால், அவள் சொல்வது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“கண்களை மூடிக்கொண்டு அவரின் விரல்கள் பியானோவில் விளையாடும் அழகு வர்ணிக்க முடியாதது... அப்போது என்னிடம் அழகும் இளமை

யும் இருந்தது... அவருக்கு என் அழகில் அப்படியொரு மயக்கம்..." அவள் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

"....."

நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மூப்பெய்தினாலும் உடலில் தோல் தொங்கினாலும் இன்னமும் ஓர் அழகு அவளிடத்தில் தெரிந்தது. இப்போதும் தன்னை நேர்த்தியாக ஒப்பனை செய்யும் ஈடுபாடிருந்தது. எப்போதும் அன்னமேரி நகங்களுக்கு நிறந்தீட்டியிருப்பாள். தான் அணியும் ஆடைகளுக்கு ஏற்ப உதட்டுச்சாயம் இட்டு, அதே நிறத்தில் காலணிகள் கைப்பை பயன்படுத்துவாள். தலைமுடிக்கு மட்டும் அடர் கோப்பி நிறத்தில் நிறமிட்டிருப்பாள்.

"அவருடன் நானும் அவருடன் கச்சேரிகளுக்குச் செல்வேன்... கச்சேரி முடிந்தபின்னர் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து நாங்கள் பானங்களைப் பருகுவோம்... அந்த நாட்களின் இரவுகள் எமக்குப் புகழையும் போதையை யும் ஏற்படுத்தித் தந்தன..." அவளே மீண்டும் பேசினாள்.

"இப்படியான ஒரு நல்ல கலைஞனைவிட்டு நீ ஏன் பிரிந்தாய்?..." ஜோவின் அழகான அற்புதமான கலைஞன் தான்... அவன் என்னைவிடவும் தன்னுடைய பியானோவை அதிகமாக நேசித்தான்... காலத்தின் நகர்தலில் அவனுக்கு நிறைந்த புகழ் குவிந்தது....

எப்போதும் பியானோவைக் காவிக்கொண்டு திரியவேண்டியிருந்தது... பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு அவள் எங்கோ பார்த்தாள். அவளுக்குள் தன்னுடைய கடந்தகால வாழ்வு குறித்த பழைய நினைவுகள் முகிழ்த்திருக்க வேண்டும்.

"ஒருநாள் மலைப்பகுதியொன்றில் ஜோவின் இசைநிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது. இருவரும் போயிருந்தோம்... நிகழ்ச்சி முடிவடைந்தபின் ஜோவின் நிறையக் குடித்திருந்தான். அவனைச் சுற்றி இசைரசிகப் பெண்கள் குழுமிக் கூத்தடித்தனர்... எனக்கு அதில் பிடிமான மிருக்கவில்லை... வீட்டுக்கு வந்தபின் எங்களுக்குள் முரண்பாடு ஏற்பட்டது... வாய்வார்த்தைகள் இருவருக்குள்ளேயும் வலுவடைந்தன..."

"....."

அன்னமேரியின் முகத்தோலில் எஞ்சியிருந்த முகத்தசைகள் துடிப்பது போலத் தோன்றின.

"வாய்வார்த்தைகள் முற்றியபோது... ஜோவின் தண்ணீர்க் குவளையை என்மீது வீசினான்... அவனுக்குள் கட்டுப்பட்டிருந்த ஏதோவொரு விலங்கு அன்று உயிர்த்துக்கொண்டது... நான் அதை எதிர்பார்க்க வில்லை... அதுதான் அவனும் நானும் பார்த்துக் கொண்ட கடைசி நாள்.... பிறகு தன்னுடைய செயலுக்காக ஜோ வருந்தினான்... ஆனாலும்... அன்றோடு நான் அவனிடமிருந்து மணவிலக்குப் பெறுவதற்கு முடிவுசெய்தேன்... பின்னர் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டேன்..."

அவளின் நிதானமான பேச்சில் நான் அமைதியுற்றிருந்தேன். வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அந்த ஜோவை ஒருமுறை பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது.

"மனிதர்களுக்கு கோபம் என்பது இயல்பானது தான்... ஆனால் பெண்மீதான தாக்குதல் முயற்சி என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை... ஜோ மீது நான் கொண்ட காதல் அக்கணத்திலேயே நொருங்கிச் சிதறிப்போனது... வாகனச்சில்லுக்குள்

நசிந்த ஒரு குருவிக்குஞ்சு போல என்காதல் என்முன்னே குருதியில் நனைந்தபடி இறந்துகிடந்தது..." இன்னமும் வலித்தபடியிருக்கும் அவள் மனதிலிருந்து எழுந்த புன்னகையோடு இதைச் சொன்னாள் அன்னமேரி.

எனக்குள் அப்பாச்சி நினைவுக்கு வந்தாள். அப்பையா அப்பாச்சியின் கணவர். மிகச்சிறந்த சமையல் காரர். விருந்தினர்களை விருந்தோம்புவதில் மிக உயர்ந்த பண்பு கொண்டிருந்தவர். ஊரில் அவருக்கு நிறைய மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தன. மதுப்பழக்கமோ புகைப்பழக்கமோ இல்லாத சுத்தமான மனிதர் அப்பையா. ஆனால் மிகுந்த முன்கோபக்காரர்.

அப்பாச்சியும் குறைந்த ஆளில்லை. சின்னப் பிரச்சினைகளுக்கும் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கமாட்டா. எப்படித்தான் அவர்களுக்குள் சண்டைவெடிக்குமோ வெளித் தெரிவதில்லை. இருவரும் ஏதாவது சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். வாழ்ந்தால் இவர்களை மாதிரியல்லவா இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கின்ற அக்கணத்திலேயே இருவருக்குள்ளும் சண்டை வெடித்து விடும். தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் அப்பையா வீட்டுப் பொருட்கள் எதையாவது தூக்கிப் போட்டு உடைப்பார்.

முகம்பார்க்கும் கண்ணாடி, தேநீர்க்கோப்பை, வெற்றிலைத் தட்டம், வெந்நீர்ப் போத்தல், மண்ணெண்ணைப் போத்தல் என்று பல அவரின் கோபத்திற்கு இரையாகும்.

அதற்கும் அப்பாச்சி ஒருபோதும் தணியமாட்டா. வாயில் வருகின்ற எல்லா வார்த்தைகளையும் பொறுக்கித் திட்டித்தீர்ப்பா. பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு வயிறு கலக்கும். அப்பையாவுக்கு இன்னும் சினம் தலைக் கேறும். அப்பாச்சியின் முடியைப் பிடித்திழுத்து அடிப்பார். அடிக்கும்போது அப்பாச்சி திட்டவும் மாட்டா. அழவும் மாட்டா, பார்க்கப்பாவமாக இருக்கும்.

இந்தச் சண்டை அடிக்கடி நிகழும்.

"அது ஒரு முன்கோபி..." என்று அப்பாச்சி பெருமைப்படுவது போல அப்பையாவைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொள்வா.

"ஒருவர்மீது ஒருவருக்கிருக்கும் அன்பை வெளிப்படுத்தத் தெரியாமல் இப்படி அடிதடிமூலம் வெளிப்படுத்தினார்களோ..." என வளர்ந்தபிறகு நினைத்துக் கொள்வேன்.

மதியப்பொழுதில் எத்தனை அடிவாங்கினாலும் மாலையில் அப்பையாவுக்குரிய தேநீரையும் இரவுச் சாப்பாட்டையும் அப்பாச்சி செய்துவிடுவா. ஒருபோதும் அப்பையாவும் அப்பாச்சியும் பிரிந்துபோக நினைத்ததே யில்லை.

அன்னமேரிக்கும் அப்பாச்சிக்கும் இடையே பல ஒற்றுமைகளைக் கண்டடைந்த நான் இந்த நிலைமையில் தான்தான் ஒரு வேறுபாட்டைக் கண்டுகொண்டேன்.

ஒரு மாலைப்பொழுதொன்றில் அப்பையா இறந்து, நடுக்கூடத்தில் கிடத்தப்பட்டிருந்தபோது, அப்பாச்சி கதறிய கதறல் இன்னமும் என் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பையா உயிர்த் தெழுந்து விட மாட்டாரா என்று எல்லோரையும் உலுப்பிய அழகை அது.

அப்பையா இறந்து ஆறே மாதங்களில் அப்பாச்சியும் இறந்துபோனா என்பதே என் நினைவில் எழுந்தது.

போர் தின்ற வாழ்வின் சாட்சியம்: ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்

பிரபஞ்சம் என்பதே இயற்கைதான் பிரபஞ்சம் என்பது இயற்கை தான் அதன் இயக்கமும் இயற்கை தான் கலையும் இயற்கையே. இயற்கையின் ரித இயக்கம் வடிவ மாற்றங்களை தருகிறது. சிருஷ்டி என்பதும் நிலை பேறு என்பதும் கலை என்பது போலவே அழிவும் அல்லது நாசமும் கலைதான். வாழ்க்கை கலையிலானது. அதில் ஆதிச் சொற்களால் ஆனது கவிதை. உலகில் பேசப்படும் இலக்கியங்களில் அதிக தாக்கங்களை தந்தவை துயரமும் தோல்வியும் நிறைந்த சிருஷ்டிகளே.

ஈழத்து தமிழ்ப்புலத்தில் உருவான பெண் படைப்பாளிகளை ஒருவர் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார். புனைவு, கவிதை, கட்டுரை, பேச்சு என கலை இலக்கியத்தின் பாற்பட்ட பன்முக ஆளுமை உடையவராக இன்று வரை திகழ்ந்து வருபவர் இவர். இவரைப் போலவே இவருடைய எழுத்துக்களும் மிக எளிமையானவை. அதேவேளை அர்த்தபுஷ்டிக்கவை. ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரை பொறுத்தவரை தனது சிருஷ்டி வெற்றி மேல் மிகத் தெளிவான பிரக்ஞை அவருக்குண்டு.

“கடந்த காலத்தின் பட்டறிவுகளை பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலம் இன்றைய கலைச் சூழலில் உள்ள மனிதர்களின் அடுத்த தலைமுறை மனிதர்களினதும் எதிர்காலம் குறித்த கால நகர்தல்களைத் தீர்மானிக்க செய்ய முடியும் என்பது எனது ஈடற்ற நம்பிக்கை” என “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” எனும் தனது புனைவின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எழுபத்தைந்து கவிதைகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்பு தமிழர் களரியின் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் இவர் எழுதிய எழுத்துக்களின் தொகுப்பு இதுவாகும். “எமது வலிகளை எமது துயரங்களை நாங்களே பாடுதல் வேண்டும். வேறு யார் பாடுவது?” எனும் வினாவை இவர் முன்வைக்கின்றார். மனவடு இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை தமது வலிகளை தாமே பாடுதல்/சொல்லுதல் என விளக்கலாம்.

போர் தின்ற வாழ்வும் மௌனிக்கப்பட்ட யுத்தத்தின் பின்பான வாழ்வு தரும் வலிகளுமே இந்த கவிதைகளின் வழி வெளிப்படுகின்றன. அந்த வலி சாதாரணமாக கடந்து செல்லத் தக்கதல்ல. அந்த வலி அவரவர் அனுபவத்தின் வழி பகிரவும் புரிந்து கொள்ளவும் தக்கது. தேசிய இனம் ஒன்று சொந்த தேசத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் நிகழ்த்திய முப்பத்தைந்து ஆண்டு ஆயுதப் போராட்டம் மௌனிக்க செய்யப்பட்டுவிட்டது. புலம்பெயர்ந்து சென்ற பெண்ணொருத்தியின் மனவடுக்களாய், ஏக்கங்களாய் கழிவிரக்கங்களாய் துயர் நிறைந்த மன விகாரங்களாய் பிரிவின் துயரிகையாய் இக்கவிதைகள் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

வாழும் தேசம் குளிர் நிறைந்தது. ஆனால் அந்த முதிர்்பெண் தன் தாய்த்தேசத்தின் நிலை கண்டும் பிரிவாலும் துயருறுகிறாள். ஒளி முறிவு போல வெளித் தெரியும் உறவை நினைத்துக் கசிந்திருக்கிறாள். “உன் அருமை புரிகிறது, கண்ணீராய் வழிகிறது காலம்” என்கிறாள். துயரமே வாழ்வாகிப்போன தருணத்திலும் அவளது மனம் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. மறவர் குலச்சொல்லை உதிர்கிறாள் அவள்.

தாயகமே, என் தாய் மடியே
என் காலடித் தடங்களை
காவலிட்டு வை.

இதோ
என் முன் உட்கார்ந்திருக்கும் எனதருமை பேரன்
நீண்டு கிடக்கும் தூரத்தைக் கடந்து வர
என் காலடிகள் வரைபடமாகட்டும்”

(காற்றடங்கள்,21)

மனக்கிடங்கெங்கும் நிறைந்த நிறைந்து கிடக்கும் நினைவுகளைப் பெய்கின்றன இவரது சொற்கள். பேரன்பை, துயரங்களை, வாழ்வின் சில துளிகளை, கனவுகளின் பொற்குகையை, நம்பிக்கையின் வேர்க்கணுவை, இடிந்த வீட்டின் திறப்பை, தாத்தாவின் கைத்தடியை, மறைத்து வைத்த பல்லாங்குழிக் கற்களை என “இன்னுமின்னும் எஞ்சியுள்ள எல்லாவற்றையும்” சொற்களால் - சொற்களினதும் எழுத்துக்களினதும் வெளிகளில் தகிக்கும் மெளனங்களால் தந்து விட முயற்சிக்கின்றார். இயற்கையின் அனந்தகோடி செயல்களும் இழந்துவிட்ட காலங்களை, போர் தின்ற வாழ்வுகளை மீளமீள நினைவுபடுத்துகின்றன. பனிக்காலத்து “ஓலிவ்” செடிகளும் இலைகளற்றுப்போன மரங்களும் என புலம்பெயர் தேசத்து வாழ்வும்,

”நேற்றைய நாளின், நிகழ்வுகளின் மீதெழுந்து
நாளைய வாழ்வின், மீதிகள் ஊர்கின்றன”

(உலர்வும் உயிர்ப்பும்,25)

என்றாகிப்போனது.

ஈழத் தமிழரின் வாழ்வு இருள் மூடிக்கிடக்கிறது. அர்த்தமற்ற சூரிய உதிப்பும், மறைவும் விழுகிறது நிலல் அவ்வளவே ”கனவுகளை எண்ணியபடி கரைந்து கசிகிறது காலம்” என ஈழத்தவரின் தொடரும் அவல வாழ்வை இருத்தலற்ற இருப்பைப் பதிவு செய்கிறார். அழகான கனவுகள் பரிசளிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இறக்கைகளைப் பூட்டிவிடுகிறது. கவிஞரின் மனம் நினைந்து நினைந்து பலவாறு அல்லாடுகிறது. மலையும் கடலும் கடந்து மேலைத்தேசத்தில் வாழ்வைத் தேடிப்போய் அல்லலுற்று இருப்பு நிலைத்ததன் பின்பே உண்மை துலங்குகிறது. பிடுங்கி பிறிதோர் நிலத்தில் நடப்பட்ட செடியின் வாழ்வாகிப்போனமை புரிந்தது. மூதாதையர் மண்ணின் முற்றத்தில் ஒரு பூவாக மலர்ந்திருக்கலாம் என்றும் வயற்காட்டில் வண்ணத்துப் பூச்சியாகப் பறந்திருக்கலாம் என்றும் அவரின் மனம் ஏங்குகிறது. ஆனால் யதார்த்தத்தில்,

நுரைகளில் ஓரத்தில், செதுக்கிய சிற்பமாய்
தடமிழந்து கொண்டிருக்கின்றன

காலாவதியான நினைவுகள்....

கடந்துபோனவைகளின் அடையாளங்களை சுமந்து
ஆண்டுகளின் உருட்சியில்

தொன்மமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது வாழ்வு”

(அலைவுறுதல்,31)

என பதிவிடுகிறார். அதன் வலியை ”நீருக்குள் நின்றாலும் வேரூன்ற முடியாமல் ஆகாயத்தாமரையாய் அலைவுறுகிறது ஆயுட்காலம்” என வெளிப்படுத்துகிறார். அவரது உவமைகள் கூட யுத்தத்தின் வடுக்களின் வழி வழிந் தொழுகின்றன. மலைகளின் பின்னாய் இருந்து மேலேறிவரும் முகிற் கூட்டத்தை “பெரும் பசியோடு கிளம்பி வரும் எதிரிப்படையைப் போல” என்கிறார். மழை பொழிதலை “சிறுவனை கையில் பிடித்தபடி, வேகமாய் நடந்து செல்லும், தாயின் உடலில் குருதியாக வழிகிறது மழை நீர்” என்றும் “அம்பது கலிபர் துப்பாக்கியின், தோட்டாக்களாய் எல்லோர் மீதும், மள மள என விழுகிறது மழை...” என்றும் வர்ணிப்பது இதற்கான திருட்டாந்தங்களாகும்.

யுத்தத்தின் பின்னான வாழ்வியல் மேலும் மேலும் மனவடுக்களைத் தந்த வண்ணமே உள்ளது. கடந்த கால வலிகளைச் சுமந்து கல்லாகி கிடக்கிறது மனம். எத்தனை மரணங்கள், எத்தனை உடலங்கள். எத்தனை இழப்புக்கள், எல்லாம் இழந்தாயிற்று. இழப்பதற்கு என எதுவுமில்லை “மிஞ்சி கிடக்கும் துயரை தவிர” எனும் வரிகள் நெஞ்சைக் கனக்க வைக்கின்றன. முள்ளி வாய்க்கால் அனுபவத்தை “பெரு வெளியிற் கஞ்சிப் பாடல்” கவிதை மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். கொஞ்ச அரிசியில் நிறையத்தண்ணீர் எனக் கொதித்த முள்ளி வாய்க்கால் கஞ்சியின் துயரைப் பதிவு செய்கிறார். போராயுதம் தந்த அழிவுகளை விட பட்டினிச்சாவு பிடர் பிடித்து மரணக் கிடங்குக்குள் தள்ளியதை கழிவிர்க்கத் தோடு எழுதுகிறார். இறுதித் தருணங்களை கண்களில் வழியும் உப்பின் சுவையை உதடுகளால் அருந்த முன் துமுக்கியின் முனை தொண்டையுள் தைத்தமையையும் குமுறலுடன் தருகிறார்.

“செந்நிறமாகிய கஞ்சியை
சேர்த்து அணைந்த படியே,
விழுகிறது குஞ்சின் உடல்

பெருமூச்செறிகிறது மனம்.
அலைகளைக் கரை நோக்கித்
தள்ளிச் செல்கிறது கடல்.

என இரத்தத்துள் மூழ்கியெடுக்கப்பட்ட காட்சியுக்கு
களின் வழிகளத்த சொற்களால் வரைகிறார்.

ஆனாலும் அவர் சோர்ந்து விடவில்லை.
“ஒளிரும் விண்மீன்களே, இந்த பெருவெளியில்
உரத்துச் சொல்கிறேன், கனவுகளை விதைத்த என்
நிலம் மீளும்” என நம்பிக்கையாலான சொற்களை எம்
ஒவ்வொருவரிடமும் கைக்குள் பொத்தித் தந்து
நிற்கிறார்.

குழந்தைகளின் இழப்பு இவரது கவிதைகளில்
பல இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. காணாமல்
போன குழந்தைகள், இறந்த குழந்தைகள், நம்பிக்கை
யின் அடையாளம் எனப் பன்முகத் தளங்களில்
குழந்தைகள் பற்றிய உரையாடல் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.
பெண்களின் துயரத்தை, ஒடுக்கு முறைக்கு உள்ளாகும்
தருணங்களை பகிர்ந்து பெண் குழந்தையை எதிர்கால
வாழ்வுக்கு ஆற்றுப்படுத்துகிறார் (என்னுடைய
குழந்தையே, 144).

காணாமல் ஆக்கப்பட்ட மனிதர்களை தேடும்
அவல வாழ்வை பல கவிதைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.
“இந்தப் புதைகுழியிலானது என் பிள்ளையைக்
கண்டடைய கருணை காட்டு இறைவா” என வரம்
கேட்கிறது ஒரு தாய்மை “தேடித்தேடி தேய்ந்தவை என்
செருப்புகள் மட்டுமல்ல. முழங்கால் சில்லுகளும் தான்”
என்கிறது இன்னொரு தாய்மை “நாற்பது மாத்திரை
உண்டே ஒருநாள் கழிக்கும் அரைப்பிணமாய்” தன்னை
உணர்கிறது. மற்றொரு தாய்மை விரத்தியின் விளிம்பில்
நிறமிழந்து கிடக்கிறது. என் வானம், எனது பிள்ளைகள்,
கணவர், மனைவி, தாய், தந்தை, சகோதர் என
உறவுகளைத் தேடும் மனிதர்களின் மனம் விரக்தியில்
வறண்டு கிடக்கிறது.

எல்லாம் தொலைந்து போன வாழ்வில் புலம்
பெயர்ந்த பின்பும் தன் கிராம வாழ்வை எண்ணி
யெண்ணி மனமோ பேதலித்து நிற்கிறார். ஒற்றை
வானமும் ஒரு பறவையும் கவிதை இதனை வெளிப்
படுத்துகிறது. இயற்கை காட்சிப்படுத்தல்களின் வழி
குறியீடாய் கவிதை நகர்கிறது. வானம் எல்லோருக்கு
மானது என்பதை உரக்கச் சொல்கிறது. இரவு, இரவில்
பெய்யும் மழை, இருள் போன்ற குறியீடுகள் பல
கவிதைகளில் தோல்விப் பொருளாய், குறியீடாய் பரந்து
கிடக்கின்றன. இலங்கை அரசின் தமிழர்கள் பற்றிய
சிந்தனைகளை, போக்குகளை இவர் பதிவிடுகிறார்.
அவை நூலக வெரிப்பு, அவசரகாலச் சட்டம், (மனித
குரல், 60) போன்றவைகளையும் தனது வாழ்வியல்
அனுபவங்களையும் திருவிழா, திருமணம், காத்திருப்பு,
மனவியல் சார்ந்து எனப் பலவாறாக வெளிப்படுகின்றன.
பெண்களைப் பற்றி, பெண்களுக்கு நிகழும் வன்
கொடுமைகள், தாய்மை பற்றி எழுதுகிறார். “நான்
கடையில் என் கால்களுக்கு செருப்பு தேடி செல்வழித்த
ஒரு பொழுதில் வீல் செயரில் செல்லும் காலற்றவரை

சந்தித்தது” பற்றி ஒரு கவிதை பேசுகிறது.

புலம்பெயர் தேசத்து தன் வாழ்வையும்
முடமாகிப் போன தன் தேசத்தையும் குறியீடாய்
இறைச்சிப்பொருளாய் கவிஞர் வெளிப்படுத்துகிறார்.
குழந்தையின் குழந்தைமையைத் தின்ற கயவர்களை
வசைபாடும் “ஆண்மை அறக்கடாவது” எனும் கவிதை
பாலியல் வன்கொடுமையை பதிவு செய்கிறது. அதே
கவிதை அரசியல் தளத்தில் தமிழர் தேசத்தை அழித்த
ஒட்டுமொத்த கயவர்களையும் வசை பாடுவதாயும்
வாசிக்கத்தக்கது. இத்தகைய பன்முகத்தள வாசிப்பைக்
கோரும் பிரதிகள் இத்தொகுப்பிற்கும் விரவிக்கிடக்
கின்றன. கவிஞர் புலம்பெயர் தேசத்து வாழ்வையும் பல
இடங்களில் பதிவிடுகிறார். அதிலும் “வேலைக்கு போகும்
ஒருத்தி” எனும் கவிதை இயந்திரத்தனமான மாகிப் போன
புலம்பெயர் தேச வாழ்வியலை யதார்த்தவியல் தளத்தில்
புலப்படுத்துகிறது.

கவிஞர் உழைக்கும் வர்க்கத்தை ஏற்றிப்
பாடுகிறார். மலையக மக்களின் உழைப்பை, அவல
வாழ்வை புலம்பெயர் வாழ்வின் வழி பதிவிடுகிறார்.
மாலை தேநீர் அருந்த இந்த இடத்தில் தன் உதடுகள்
உலராமல் இருக்க நண்பி வெரொனிகா தைலத்தை
பூசியபடி இது உங்கள் நாட்டு தேயிலையில் தயாரிக்
கப்பட்டது சுவையாக இருக்கும் என்கிறார்.

“பொருக்கு வெடித்து புண்ணுற்றதும்
அட்டை உறிஞ்சிய குருதியின் மீதி
வழிந்த கணக்காலும்
முதுகில் கொழுந்து கூடையுமாக
கூட்டமாக கடந்து போகிறார்கள்
சுவரின் திரையில் மலைப் பெண்கள்”

(மாலை தேநீர், 156)

எனும் காட்சிப்படுத்தல் மனதை கசிந்துருக வைக்கிறது.
துயரங்களின் துயரங்களாலான கவிதைகள் இவை.
ஆயினும் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. சில இடங்
களில் இலட்சியவாதமும் பேசுகின்றன. இவரது மொழி
எளிமையானது, பிரக்கை பூர்வமானது, வாழும் தேசத்
தின் வழியும் தன் தேசத்தின் நினைவுகளின் வழியும்
உவமை, உருவங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தேவை
யான இடங்களில் குறியீடுகள் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன.

இத்தொகுப்பு அரசியல் கவிதைகளால் நிறைத்
துள்ளது. துயரத்திலும் துயரமான விடயங்களை யாவ
ருக்குமான, இலகுவான மொழியில் கனத்த மௌனங்
களின் ஊடாகக் கட்டமைத்துள்ளார் கவிஞர். பெரும்
பாலானவை கழிவிரக்க கவிதைகள். அவை துயரம், வலி,
விரக்தி, இயலாமை இயலுமை, காத்திருத்தல், நம்பிக்கை
எனப் பல்லுணர்வுக் கூட்டுக்களின் வழி தரப்பட்டுள்ளன.
தமிழர்களின் தேசியக் கோரிக்கையை அதிலுள்ள
ஆத்மார்த்தமான நியாயத்தை அடுத்த தலைமுறையிடம்
கையளிக்கின்றன. போரினை அறியா இன்றைய
தலைமுறை “தமிழ் தேசியமும் குறுக்கு புத்தி யும்” என
குறுகிய வரட்டுவாத மூளைசாலிகளின் கூக் குரல்களை
புரிந்து கொள்ள தேசத்தின் வருக்களை தாங்கிய இந்நூலின்
வருகை அர்த்தப்பெறுமானம் உடையதாகிறது.

போர் தந்த வாழ்வியலின் சிறுமை கண்டு யொங்கும் அகதரிசனமாய் விரியும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் “மனிதர்கள்” தொகுதியை முன் வைத்து ஒரு பார்வை

ஈழத்துப் புனைவுவெளி அற்புதமான பல பெண்படைப்பாளிகளைத் தந்துள்ளது. அவர்களில் பலர் தலைமுறைகள் தாண்டி இன்றும் இலக்கிய உலகில் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றனர். போர் உக்கிரமாய் நடந்த காலத்தில் எம் மண்ணின் உணர்வு சார் வாழ்வியலை வலிகளை படைக்கத் தொடங்கிய இந்தப் பயணம் இன்று போர் முடிந்து தளமும் களமும் மாறினாலும் புலம் பெயர் தேசத்தில் இருந்தவாறு கொள்கை மாறா அதே இலட்சியத்தளத்தில் தொடர்ந்தும் தன் படைப்புக்கள் வழி பயணிப்பதைக் காண முடிகிறது. அவ்வகையில் ஆதிலட்சுமி அம்மை யாரின் எழுத்துலக வாழ்வின் இருபத்தைந்தாவது ஆண்டாகிய 2006இல் வானதி பதிப்பகம் வழி வெளிவந்த அவரது மூன்றாவது தொகுப்பாக “மனிதர்கள்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது.

இத்தொகுப்பு விடுதலைக்காய் தம் உயிர் கொடுத்தோருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பதிப்பாளர்களின் பதிவுகள் என்ற இடத்தில் குறிப்பாக 1982 மே 20 அன்று தினகரனில் இவரது உரிமையில்லா உறவுகள் என்ற கன்னிக் கதை வெளியாகி செய்தியும் இன்று இவர் சிறுகதைகள் கவிதைகள், கட்டுரைகள் நாடகங்கள் என பன்மைத் தளங்களில் பயணிப்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. வானதி பதிப்பகத்தின் எட்டாவது வெளியீடாக இது அமையும் செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுப்புக் கான முன்னுரையை ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளி வாழும் வரலாறு ஐ.இ.சாந்தன் அவர்கள் தந்துள்ளார். அவர் தனது உரையில் இந்தக் கதைகளில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் எவ்வாறு தத்தம் ஓர்மமின்றி இருந்திருந்தல் அசாத்தியமோ அவ்வாறே அனுபவ வெண்துடின்றி இக் கதைகளை எழுதியிருத்தலும் அசாத்தியமே என்கிறார். எனது படைப்பும் நானும் என்ற பகுதியில் ஆதிலட்சுமி அவர்கள் தன்னைக் கதையெழுதத் தூண்டிய ஆர்வம் தூழல் என்பவற்றை விளக்கி சிறுமை கண்டு தான் அடைந்த சீற்றத்தின் வெளிப்பாடுகளே இக் கதைகள் என்கிறார். அத்துடன் இத் தொகுப்பில் உள்ளதும் தொகுதியின் தலைப்புக் கதையாகவும் விளங்குகின்ற மனிதர்கள் என்ற கதை வெளிச்சம் பவள இதழில் வெளியாகி உயர் பாராட்டை பெற்றது என்பதுடன் தன்னை இத்துறையில் ஊக்கப்படுத்திய செல்வி தம்பிஜயா, சிரித்திரன் சுந்தர், இராஜேயன்,

செம்பியன் செல்வன் அ.யேசுராசா, பொன் பூலோக சிங்கம் உட்பட பலருக்கும் நன்றியை தெரிவித்துள்ளார். அத்துடன் வானதி பதிப்பகத்தின் பங்களிப்பையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இத் தொகுப்பில் எல்லாமாக இவரது 31 சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவரைக் குறித்த ஒரு பின் அட்டைக் குறிப்பை ராஜேயன் அவர்கள் தன் எழுத்து வழி ஒரு வெட்டு முகதரிசனமாகத் தருகிறார்.

இனி இத் தொகுப்பில் உள்ள கதை வழி பயணித்து அவற்றின் சிறப்புக்களை நோக்குவது பொருத்தமானதாக அமையும் என நம்புகிறேன். 235 பக்கங்கள் கொண்ட இத் தொகுப்பின் எல்லாக் கதைகளையும் நோக்க முடியாவிட்டாலும் சில கதைகள் வழி இத் தொகுப்பின் முக்கியத்துவம், மற்றும் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் படைப்பு மொழி, மனம், குறிக்கோள் போன்றவற்றை இனங்காணலாம் என எண்ணுகிறேன்.

முதற் கதையாக அமைவது புதிய முளைகள் நாகராசா தங்கேசு பாத்திரங்கள் வழிநகரும் இக் கதை இந்திய ராணுவ ஆக்கிரமிப்புக் கால அனுபவங்களை

பேசி அவர்களின் பிள்ளைகளான நகுலன் ஜனனி வழி நகர்ந்து கடன் வாழ்க்கையின் துயரம் பேசி இறுதியில் ஆமிக்காரனை இந்த துவக்கால தான் சுடுவன் என மகன் பம்பாசிக் குழலை துவக்காக பாவனை செய்து சொல்வதும் இந்த அவலங்களுக்கெல்லாம் வழி அவங்களை அடிச்சுக் கலைக்கிறது தான் என அந்தக் கால உணர்வுகளுடன் கதை முடிகிறது. தலைமுறை தாண்டியும் ஒரே உணர்வுகளால் வழிநடத்தப்பட்ட போர் தந்த அவலத்தை இக் கதை பேசுகிறது.

அடுத்தது இடம் பெறுவது மனிதம் என்ற கதை. பிறையும் நட்சத்திரங்களுமாய் நீலவானம் கண் கொள்ளாக் காட்சி தந்தது... என்ற இயற்கை வர்ணனையோடு தொடங்கும் இக்கதை இவற்றை அனுபவிக்கும் மனநிலை பரஞ்சோதிக்கு இல்லையென தொடரும் கதையில் பரஞ்சோதியின் வறுமை நிலையும் இருநூறு ரூபா காசில் வாழும் வாழ்வும் காயப்பட்ட மகனுக்கு மருந்திட முடியா மனிதமற்ற வைத்தியர்களும் போராடிய அமைப்பை சேர்ந்தவர்கள் அக்காலத்துக்கு மருந்திட்டு உதவிய மனிதாபிமானத்தன்மையும் என இக் கதையை வாசிக்கும்போது நான் அழுதே விட்டேன். வெளியிலே தான் அவர்கள் துப்பாக்கியை சுமந்திருந்தார்கள் உள்ளுக்குள் அவர்களின் மனதில் எவ்வளவு ஈரம் இருந்தது மனிதம் திருந்தாது என்பதை கதையாக்கிச் சொன்ன விதம் மிகச் சிறப்பு.

நியதிகள் மாறும் என்ற கதை சுதந்திரப் பறவைகள் இதழில் வெளிவந்தது. இக் கதை வேலைக்கு போகும் கணவன் வீட்டில் இருந்து பணி விடை செய்யும் அக்கா அவரின் அடிமை வாழ்வு மீது கேள்வி கேட்கும். படித்து வேலைக்கு போகும் தங்கை என பெண் விடுதலைச் சிந்தனை சார்ந்து விரிகிறது. கால காலமாக ஆணாதிக்க சமூக அடிமைத் தனங்களும் மூழ்கி தமது சுயம் இழந்து வாழும்; எழுதாத நியதிகளுக்காக வாழும் பெண்களின் குடும்ப வாழ்வு மீதான கேள்விகளை கேட்டு அக்கா தங்கை உரையாடல் வழி நகர்ந்து நியதிகள் மாறும் என்ற பெண் விடுதலைச் சிந்தனையை பேசும் கதையாக அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது.

அவரின் பிள்ளைகள் என்ற கதை போரில் தன் மகனை ஈகம் செய்த தாய் ஒருத்தியின் மன உணர்வை பேசுகிறது. மகன் மரணமடைந்த பின் பொங்கல் போன்ற மங்களச் செயற்பாடுகளில் இருந்து விலகி இருந்த அவள் எல்லாப் போராளிகளையும் தன் பிள்ளையாக எண்ணி மீண்டும் பொங்க முடிவெடுக்கும் வற்றாப் பனைப் பொங்கல் பின்னணியில் வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. தேவு என்ற தன் மகனோடு அவள் பழகிய நினைவுகளும் அவள் வீரச்சாவடைந்த பின் அத் தாய் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாலும் அதையும் தாண்டி அடிக்கடி வந்து சென்ற போராளிகள் எப்படி அத்தாய்க் கான நம்பிக்கையாக, பிள்ளைகளாக விளங்கினர் என்பதையும் இக் கதை உணர்வோட்டமாக சித்திரிக்கிறது.

மண் என்ற கதை திண்ணையில் இருந்த ஆச்சி பற்றிய சித்திரிப்புடன் தொடங்கி இராணுவ ஆக்கிரமிப்பால் பலரும் அவ்வூரைவிட்டு இடம் பெயர்ந்து விட அவ்வூரைவிட்டு இடம் பெயராமல் மண்பற்றோடு அவ்வூரிலேயே தங்கும் ஆச்சியை மையப்படுத்தியதாய் கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. போர்க்கால இடம்பெயர்

வாழ்வின் அவலத்தை ஆச்சி என்ற பாத்திரம் வழி மண் பற்றோடு இக்கதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

வெற்றுக்குரல் என்ற கதை மூன்று இளைஞர்கள் தாம் வெளியிடப்போகும் சஞ்சிகைக்கு தேச விடுதலை சார் ஆக்கம் ஒன்றை வாங்க அப்பிரதேச முத்த படைப்பாளியும் ஆசிரியருமான ஒருவரை கஷ்டப்பட்டு சந்திப்பதும் அவர் நிஜ வாழ்வின் அவலங்கள் பேசாமல் எதிர்கால கற்பனை கொண்ட கதையொன்றை வழங்குவதும் செயல் இல்லாத இத்தகைய வெற்றுக் குரல்களால் பயனில்லை என்பதையும் எடுத்துக் காட்டி இறுதியில் அவ் இளைஞரில் ஒருவனை படைப்பாளியாக மாறுவதும் என போர்க்காலத்தில் அதன் உக்கிரங்களை படைப்பாக்கம் செய்யாமல் போலியான கற்பனைகளை படைத்த படைப்பாளிகள் மீதான விமர்சனக் குரலாக இக் கதை அமைந்து எம்மை சிந்திக்க வைக்கிறது.

இப்படியும் என்ற போர்ச்சூழலுக்குள் நடந்து வாழ்ந்து கொண்டு எதிரிக்கு காட்டிக் கொடுத்து வாழ்ந்த சோதி என்ற பாத்திரத்தை மையப்படுத்தியதாய் அமைந்து போருக்குள் எம்மை நாமே சிறுமைப்படுத்திக் கொண்ட மற்றொரு மனித முக அக தரிசனமாய் அமைகிறது.

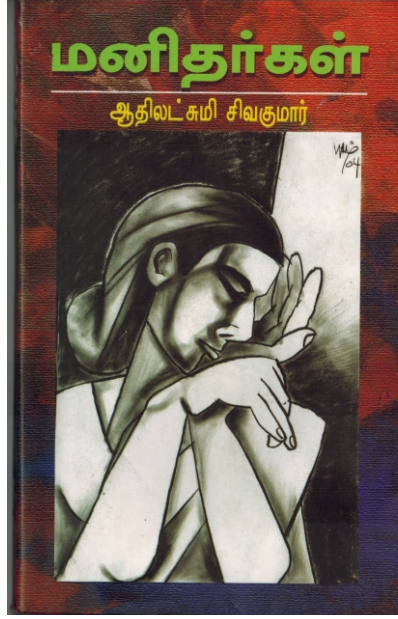
எழுகை என்ற கதை ஜாம் போத்தல் விளக்குக் கால சித்திரிப்புடன் தொடங்கி ஈசன் என்ற தன் மகன் மாவீரன் ஆனதால் தாயாகிய கமலமும் தந்தையும் அடைந்த துயரங்கள் பேசி தன் சந்ததி தழைக்காதோ என்ற ஏக்கத்துடன் இருக்க அவர்கள் சந்திக்க வந்த ஈசனின் போராளி நண்பர்கள் சொன்ன கதைகளும் அதில் வந்த ஒருவனுக்கு அவர்கள் ஈசன் என்று பெயர் வைத் திருப்பதும் தன் சந்ததி அழியாது என்ற நம்பிக்கையை அத் தந்தைக்கு தருவதாக இக் கதை முடிகிறது.

இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள அனேக கதைகள் வெளிச்சம் இதழில் வெளிவந்தவை என்பதுடன் போர் நடந்த காலத்தின் வெவ்வேறுபட்ட மனிதர்களின் அக முக தரிசனங்களாய் அமைந்துள்ளமையும் போராட்ட அமைப்பு சார் அனுபவங்கள் பேசுவனவாகவும் அவர்களுக்குள்ளும் இருந்த மனிதாபிமான உணர்வுகள் வெளிப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்து சிறப்புப் பெறுகின்றன. இக் கதைகளை அதே போருக்குள் வாழ்ந்தவர்கள் வாசிக்கும் போது ஒருவிதமான உணர்வையும் அப்போருக்கு பின் பிறந்தவர்கள். அப்போருக்குள் வாழாதவர்கள் வாசிக்கும் போது புதுமையான வேறுபட்ட உணர்வுகளாலும் ஏற்படும் என்பது திண்ணம்.

திருமணம் செய்ய இருந்த கலா ரீச்சர் பின்னர் ஏற்படும் தேவையற்ற “புரிந்துணர்வின்மைகளால் அம் முடிவை மாற்றி தான் இங்கேயே ஆசிரியையாய் வாழ எடுக்கும் முடிவு வழி நகர்ந்து வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை கனவில் ஏமாற்றப்படும் பெண்களின் நிலையையும், அதையும் தாண்டி உள்நாட்டில் கல்வியல் முன்னேறி வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையையும் கூறுவதாக இக் கதை அமைந்துள்ளது. முரண் என்ற கதை, மகன் - தந்தை-மனைவி அறிவியல் என தலைமுறைகளுக்கு இடையிலான முரணைக் காட்டுகிறது. இயல்பு நிலை திரும்பாதவர்கள் என்ற கதை திணிக்கப்பட்ட யுத்தம் எவ்வாறு எமது இயல்பு வாழ்வை சிதைத்திருக்கிறது

என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது வீடுகள் என்ற கதை வன்னிக்குள் சம்பளத்தை நம்பி வாழும் மனிதர்களின் வீட்டுக் கதைகளை பேசுகிறது. மகளை தேச விடுதலைக்கு இந்த ஒரு ஆச்சியின் மன உணர்வுகளை அவளை தற்போது பராமரிக்கும் மோகன் என்ற பாத்திரத்தோடு இணைந்து ஒரு பயணமாக வேரின் கரம் என்ற கதை பேசுகிறது. துடுப்பில்லா ஓடங்கள் என்ற கதை ஊர்பார்க்க போவதாக கூறிச் சென்ற கணவன் காணாமற்போன உணர்வுகள், அதன் வழிப்பட்ட சாத்திர நம்பிக்கைகளை பேசுகிறது. புதிய ஊரின் பழைய மனிதன், வெகுமதி, அசதி ஒரு புரிதலின் பின் போன்ற கதைகளும் போரின் வெவ்வேறுபட்ட மனித அனுபவங்களை, கால மாற்றங்கள் பற்றிப் பேசும் கதைகளாக அமைந்து சிறப்புப் பெறுகின்றன. பிரச்சினை இல்லாதவர்களின் பிரச்சினைகள் என்ற கதை பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளுக்குள்ளும் அதை இயல்பாக கருதி வாழத் தலைப்பட்டு விட்டவர்களின் கதையாக அமைகிறது. புதிய மனுசி என்ற கதை கணவனை இழந்த பெண்தலைமைத்துவ குடும்பம் ஒன்றை மையப்படுத்தி நிறைய சவால்களுக்குள்ளும் நிமிர்ந்து வாழும் பெண்களுக்கான நம்பிக்கையை யூட்டும் கதையாக அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது. உயிருள்ள சாட்சிகள் கதை பெண்வீராங்களைகளை அவர்களின் மனவுணர்வுகள் மையப்படுத்தியதாக அமைகிறது.

அது வெறும் சடம் என்ற கதை கணவனை பிள்ளைகளை பிரிந்து வாழும் ஒரு பெண்ணின் தனிமையை மன ஏக்கங்களை சொல்வதாக அமைந்துள்ளது. இலவம் பஞ்சுகள் என்ற கதை கந்த சஷ்டி விரதத்தோடு தொடங்கி பின்னர் அக்குடும்பத்தை தேடி குறுகிய விடுமுறையில் வந்த குஞ்சன் என்ற அவர்களது மகனாகிய போராளியின் மன உணர்வுகளையும் தாய்ப்பாசத்தையும் இந்த உணர்வுகளுக்கு அப்பாலான தேச விடுதலை உணர்வையும் மிக இயல்பான பேச்சுவழக்கு உரையாடல் வழி பேசுகிறது. நிலா என்ற கதை போர்தழுவில் நோய்வாய்ப்பட்ட ஒரு பெண் பிள்ளையின் இழப்பை நெஞ்சை உருக்கும் வகையில் பேசுகிறது. இந்த தொகுப்பின் தலைப்புக் கதையாகிய மனிதர்கள் என்ற கதை தணலில் விழுகின்ற தனிர் வெள்ளைத்துணி ஆகிய கதைகளுக்கு அடுத்து இடம்பெறுகிறது. போர்க்காலத்தில் வறுமையின் கோரப்படியில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் துயரமான வாழ்வியலையும் அந்த வேளையிலும் பிறருக்கு இரங்காமல் தமது சுயநலன்களை போலிக் கொளவங்களை மையப்படுத்தி வாழ்ந்த மனிதர்களின் அகமுக தரிசனங்களையும் இக் கதை எமக்கு உணர்த்துகிறது. குடிக்கிற குளிக்கிற தண்ணி முதல் எல்லாவற்றுக்கும் பிறரை நம்பி வாழ வேண்டிய மா இடித்துப் பிழைக்கின்ற வடிவு என்ற தாய்ப் பாத்திரம் அந்தப் பிள்ளைகளின் ஆசைகளை நிறைவேற்றப்படும் வேதனைகளையும்

போராளியான தம்பி ஜீவாவின் நினைவுகளையும், இறுதியில் அரிசி இடித்தும் காசில்லாமல் வெறுங்கையோடு வந்த நிலையும் என இக்கதை நெஞ்சை உருக்கும் உண்மைத் தரிசனமாகி எம்மையும் உருகவைக்கிறது.

அவள் வகுத்த வழி என்ற கதை மிகச் சிறிய கதை. ஆனால் அதன் விடயம் கனதியானது. வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையை நம்பி உதிராத சருகுகள் என்ற கதை பதின்நான்கு வருடத்துக்கு பிறகு வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவன் அவனது உணர்வுகள் மற்றும் ஊரில் முத்துராசா, நாகராசா பாத்திரங்கள் வழியான உணர்வுகள் வழியாகவும் மறக்காத மனித உறவுகளின் உள்ளத்தை பேசுகிறது. அப்பா என் கதை குடும்பத்துக்காய் பாடுபட்ட அப்பா இறுதிக்காலத்தில் நோய்வாய்ப்பட்டு மரணத் தறுவாயில் இருந்து மரணித்த அந்தக் கணங்களை எங்கள் மனங்கள் முன் நிறுத்தி எம்மையும் அத்தகைய உணர்வுகளுக்குள் அழைத்துச் செல்லும் உள்ளதமான கதையாக அமைகிறது. நிறைவுக்கதையாக அமைவது அசதியின் பயணம் என்ற பிரசவ வலியோடும் கடன் போன்ற சுமைகளோடும் ஊர்விட்டு ஊர்நகரும் அகதி வாழ்வின், யுத்தக் கொடுமையின் அவலங்கள் பேசும் கதையாக அமைகின்றது.

இக் கதைகளை வாசித்த இன்றைய தலைமுறையை சேர்ந்தவர்களால் இவை சிலவேளை நம்ப முடியா கற்பனைகளாக இருக்கலாம். ஆனால் போரை கடந்து வந்த எல்லோருக்கும் இக் கதைகள் அதிக உணர்வுகள் தமது கடந்த கால தரிசனங்களை தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. சில வேளை இக் கதைகள் வெளி வந்த களங்களை வைத்துக் கொண்டு இவை வெறும் பிரசாரக் கதைகள் என்றும் சிலர் இன்று கூறலாம். ஆனால் அப்படியல்ல இவை கண்டு, கேட்டு, அனுபவித்த போர்வலியும் அதற்குள் வாழ்ந்த மனிதர்களின் கதைகள் என்பதே உண்மை. ஒவ்வொரு கதைகளும் மிகவும் கலா நேர்த்தியுடனும், சிறப்பான பாத்திரப்படைப்பு மற்றும் பேச்சுவழக்கு மொழிநடை களுடனும் மிகவும் நேர்த்தியாக படைக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கதைகளை ஒன்று சேர வாசித்து விட்டு கண்ணை மூடினால் கண்களுக்குள் ஒரு காலமும் ஒரு வாழ்விலும் மனிதர்களும் என அக தரிசனமாய் நெஞ்சுக்குள் பல நினைவுகள் எழுகின்றன.

இவை போரைத் துதிபாட வில்லை. மாறாக எம்மீது திணிக்கப்பட்ட போர் தந்த வலிகளை அதனுள்ளும் மாறா மனங்கொண்ட மனிதர்களை, கல்லுக்குள் ஈரமாய் கசியும் உணர்வுகள் பேசுகின்றன என்று கூறலாம்.

இக் கதைகள் புலம் பெயர் தூழலில் வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும். ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் என்ற பெண் படைப்பாளியின் படைப்புப் பயணம் தொடர வாழ்த்தி இக் கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஆதிலட்குமி அக்காவின் கவிதைபற்றி...

■ தமிழ்நதி

அவனை யாரும் அறியாதிருங்கள்

என்னுள் வலித்திருக்கும்
அந்தப் பெயரை
ஒவ்வொருகணமும்
உச்சரித்திருக்கிறேன் நான்
அந்தப் பெயரை
எவரும் அறியாதிருங்கள்.

ஒருநிலவொளிநாளில்
என் கைகளைப் பற்றி
அவனொரு சத்தியம்
வாங்கிச்சென்றான்
அந்த நம்பிக்கையை நான்
மீறாதிருப்பேனாக!
ஆண்டுகளின் அலைக்கழிப்பில்
மூப்படைந்த முதுமையில்
அவனை நாடி நிற்கிறதென் மூச்சு.
சிரிக்கும் அவன் கண்களை
சற்றே மிதப்பான கூர்மையான நாசியை
காற்றில் சிறகடிக்கும்
அவனுடைய நெற்றி மயிர்க்கற்றையை
ஐயோ! எல்லாவற்றையும்
தொலைத்தேனா நான்?
நடுங்கித் தொலைகிறதென்
நெஞ்சக்கூடு!

இறுதிநாளொன்றின்
அவசரப்பொழுதில்
ஏதாமற்றிருந்த கையறுநாளில்
அவனுடைய ஓட்டிய வயிற்றை
என் கண்ணீரால் நிரப்பிய அவலத்தை
எப்படிச் சொல்வேன்!
கூரான அம்பொன்றின்

கொடுங்காயமாக
அவனுடைய நினைவெனக்குள்
நிலைத்திருக்கிறது.

காற்று அள்ளிவருமா?
கடல் அள்ளிவருமா?
ஏதும் புரியாமல் குழப்பங்களுடன்
காலநதி கடந்துசெல்கிறது.
ஒரேயொரு வார்த்தைக்கான ஏக்கத்துடன்
யாருமறியாமல் அவனுடைய பெயரை
உச்சரித்துப் பார்க்கிறேன் எனக்குள்.
எந்தப் பெயர்களுள்ளும்
அவனுடைய பெயர் இல்லாமலிருக்கிறது
அதுவே ஒருகணம் ஆறுதலளிப்பதாகவும்
அடுத்தகணமே அச்சமூட்டுவதாகவும் ஆகிவிடுகிறது.

காதலிக்குக் கவிதையெழுதும் வயதில்
அவன் எழுதிச்சென்ற கவிதையை
எப்படி வெளியிடுவேன்!
கனத்த இரவுகளெல்லாம்
கடந்துபோய்க்கொண்டிருக்கின்றன
கன்னங்களில் ஓட்டிய அவனது முத்தத்தையும்

கைகளில் நிறைந்த சத்தியத்தையும்
பொத்தியபடி காத்திருக்கிறேன் நான்.

“ஓற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்”
தொகுப்பிலிருந்து....

எந்தவொரு படைப்பும் எழுதிமுடித்ததற்கும்
எழுத எண்ணியிருந்ததற்கும் இடையில் பெரிய
இடைவெளியைக் கொண்டிருக்கும். உணர்வுகளை
உள்ளபடியே வார்த்தைகளாக மாற்றுவதென்பது
எளிதான காரியமன்று. மொழிக்கும் மனித உணர்வு
களுக்கும் இடையில் இடைவிடாது நடந்து
கொண்டிருக்கும் இழுபறி அது. அதிலும், கவிதை எனும்
கட்டிற்றுக்கமான வடிவத்துள் சொல்ல வந்ததை
முழுமையாகச் சொல்லிமுடிப்பதென்பது, சிமிழுள்
கடலை அடக்க முயற்சிப்பது போன்ற அசாத்தியமான
காரியம்.

உலகத்தில் ஆகப்பெரிய துயரம் யாதெனில்,
சிறிய வயதில் ஒரு பிள்ளை தனது தாயை இழப்பதும்,
தான் உயிரோடிருக்கும்போதே ஒரு தாய் தனது பிள்ளை
யைக் காணாமற்போகக் கொடுப்பதோ அல்லது
சாகக்கொடுப்பதோதான். பிள்ளையைப் பிரிந்த, இழந்த
துக்கமென்பது ஒரு கணமும் நீங்காது நித்தியமாக
உடனிருக்கும், அருபமான நிலம் அது. உயிர்க்காற்று
உடலை நீங்கும்வரை நீங்காது மனதுள் புயல்போல
சுழன்றடித்துக்கொண்டிருப்பது. அதைக் கவிதை
யாக்குவதென்பதும் கடினமானதே!

மேற்குறித்த கவிதையில் ஆதிலட்சுமி அவர்கள்
தான் சொல்ல விளைந்ததைச் சொல்லியிருக்கிறார்.
ஆனாலும், சொல்லவியலாத துயரம் எஞ்சியிருக்கிறது.
ஆசையோடு சூட்டிய பெயரானது உள்நின்று வலி
கிளர்த்தும் ஒன்றாக மாறிவிடுவதானது எப்பேர்ப்பட்ட
வெப்பியாரத்தை அளிப்பதாயிருக்கும்! ஆனாலந்த
வலியையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்திவிடமுடியாத
சூழல். ஊமை வலி! உரத்து அழவேண்டும் போலிருக்
கும். ஆனால் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அது
சாத்தியமுமில்லை. வாழ்வு அநிச்சயமானதே, ஆனால்,
காற்றில் கற்பூரம் கரைவதைப்போல ஒருவர்
காணாமற்போனபிறகு மரணமும் அநிச்சயமாகி
விடுவது அபத்தம். அதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வ
தென்று, புரிந்துகொள்வதென்று தெரியாமல்
குழம்புகிறார்.

எந்தப் பெயர்களுள்ளும்

அவனுடைய பெயர்

இல்லாமலிருக்கிறது

அதுவே ஒருகணம்

ஆறுதலளிப்பதாகவும்

அடுத்தகணமே அச்சமுட்டுவதாகவும்

ஆகிவிடுகிறது.

எத்தகைய திகைப்பை ஊட்டக்கூடியது

இந்த இன்மை? வெற்றிடம்?

“காற்று அள்ளிவருமா?

கடல் அள்ளிவருமா?” தனக்குள் வினவுகிறார்.

எங்கிருந்தாவது ஒரு செய்தி வரக்கூடும்.

அல்லது, என்றோ ஒருநாள் காணாமற்போன
பிள்ளையின் உருவம் வீட்டு வாசலில் தோன்றலாம்.
அந்தக் காட்சியைக் காண அல்லது தானிருக்கு
மிடத்தைத் தேடிவந்து “அம்மா” என்றழைக்கும்
ஓசையைக் கேட்க தன் உயிரைத் தக்கவைத்துக்
கொண்டு வாழும் தாயின் பரிதவிப்பு கவிதையாகி
யிருக்கிறது. பிரிவின் ஏக்கமானது மீளமீள காட்சிகளை
தனக்குள் நிகழ்த்திப் பார்க்கிறது. பிரிவு எவ்வளவு
துன்பத்தை அளிக்கிறதோருபவ் அந்தளவுக்கு
வாழ்வுக்கு ஒளியூட்டும் ஆதாரமும் ஆறுதலும் கூட
அத்தகைய மெய்நிகர் காட்சிகளே.

“அவனை யாரும் அறியாதிருங்கள்” என்ற
மேற்குறித்த கவிதையில் வரும் தாய், தன் மகனுக்கு
அளித்த சத்தியத்தை மீறாதவர். அந்தச் சத்தியம்
யாதென வெளியே சொல்லாதிருப்பதும் சத்தியந்தான்.
அறமேதான்.

விடுதலையின் நிமித்தம் விடைபெற்றுப்போன
மகனை, வாழ்வா? சாவா? என்று தெரியாத சூழலில்

சந்தித்த பிறகு அவனுக்கு என்னவாயிற்று என்றறியாத
தாயின் பரிதவிப்பே அந்த வரிகளை எழுதியிருக்கும்.
தவிர, பசியோடு வந்த பிள்ளைக்கு உணவளிக்கவும்
முடியாது போயிற்று. என்னதான் போராளியானாலும்,
தோளோடும் மார்போடும் அணைத்துத் தாலாட்டுப்
பாடிய தன்னுயிர் நிகர்த்த மகன். தாயின் கண்களில்
எப்போதும் அவன் சிறுவன்தான்.

எறிகணை, விமானக் குண்டு வீச்சு
எவ்வடிவிலேனும் மரணம் தேடி வரக்கூடும் எனும்
நிலையில், உணவோ சுத்தமான தண்ணீரோ
கிடைக்காத வேளையில் ஓரிரு நிமிடங்களே சந்திக்க
நேர்ந்த தனது மகனின் பசியை ஆற்ற உணவில்லாதது
போயிற்றே என வருந்திய வாழ்நாளெல்லாம்
வருந்திக்கொண்டேயிருக்கும் ஒரு தாயின் கண்ணீர்
நிறைந்த முகம் இந்தக் கவிதையை

வாசித்தபோது, எனது மனக்கண்ணில்
தோன்றிற்று. அது, இந்த கவிதையை எழுதிய
ஆதிலட்சுமி அவர்களது முகமாகவும் இருந்தது.

அதிசயங்கள் நிகழாதென்றில்லை. இந்தக்
கவிதையை எழுதியவரது வாழ்விலும் அது நிகழக்கூடும்.

1. இரண்டு நூல்களின் அறிமுக நிகழ்வு

இக்கூட்டத்தை ஒழுங்குசெய்த 'ஜீவநதி' பரணீதரனின் தந்தையார் கலாநிதி த. கலாமணி - அவர் ஒரு மூத்த எழுத்தாளரும் கலைஞருங்கூட காலமாகி விட்டார். முதலில் அவருக்கு, ஒரு நிமிட மௌன அஞ்சலியைச் செலுத்துவோம்!

இந்நூல் அறிமுகக் கூட்டத்தில், இலக்கிய கலைக்கோட்பாடுபற்றிச் சில கருத்துகளைப் பரிமாற விரும்புகிறேன். ஓர் எழுத்தாளர், கவிஞர் குறித்த கோட்பாடொன்றை வரித்துக்கொண்டு எழுதவேண்டும்; குறிப்பிட்ட கோட்பாடின் அடிப்படையிலேயே விமர்சிக்கப்படவேண்டும் என்றவாறான கருத்து, இலக்கியவுலகில் நிலவுகிறது. கோட்பாடுக்குள் அடங்குபவையே சரியானவை; பாராட்டப்படவேண்டியவை என்றும் நம்பப்படுகிறது. இது எனக்கு வேறொன்றை "குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தின்மூலமே கடவுளைக் காணலாம் மோட்சத்தை அடையலாம்" எனக் கூறப்படுவதை நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறது. இங்கு வேறும் சில கேள்விகள் எழுகின்றன. எது சரியான கோட்பாடு? எது சரியான மதம்? பல கோட்பாடுகள், பல மதங்கள் இருக்கின்றன. நான் முன்னர் ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல, "ஒருவரின் கடவுள் இன்னொருவரின் கடவுள் இல்லை!" ஒரு கத்தோலிக்கர் சிவபெருமானைக் கடவுள் என ஏற்கமாட்டார் ; ஓர் இஸ்லாமியர் அல்லாஹ்தவிர வேறொருவரை ஏற்கமாட்டார்.

ஒரு கோட்பாடை ஒரு நிறக் கண்ணாடியெனக் கொண்டால், அணிந்திருக்கும் கண்ணாடியின் நிறம் மட்டுமே பார்க்கும்போது தெரியும்.; யதார்த்தத்திலுள்ள ஏனைய நிறங்களைக் காணவும் முடியாது போகும்! இங்கு நீண்டகாலமாக முற்போக்கு இலக்கிய அணியினரால், 'சோஷலிச யதார்த்தவாதம்' என்ற கோட்பாடு வலியுறுத்தப்பட்டது. அதனை எமது விமர்சனக் 'கலாநிதிகள்' பிரயோகித்தபோது, அக்கோட்பாடைச் சாராத ஈழத்தின் சிறந்த

ஆதிலட்சுமி!

- அ.யேசுராசா -

எழுத்தாளர், கவிஞர்களான எஸ். பொன்னுத்துரை, வ. அ. இராசரத்தினம், மு. தளையசிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், மஹாகவி, நீலாவணன் முதலியோர் வெளியொதுக்கப்பட்டனர். மறுதலையாக, குறித்த கோட்பாடைச் சார்ந்ததாய்க் காட்டவேண்டுமென்பதற்காக, செயற்கையாக (உணர்வுத் தாக்கமின்றி) “தயாரிக்கப்பட்ட” குறிப்பிட்ட உள்ளடக்கங்களுடன் கதை, கவிதைகளை உருவாக்கும் நிலைக்கு எழுத்தாளரும் கவிஞரும் தள்ளப்பட்டனர். இந்தநிலை பிற்காலத்தில் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டச் சூழலிலும் காணப்பட்டது; அக்காலப் பத்திரிகைகள், இதழ்கள், இலக்கிய அமைப்புகள் என்பவற்றில் இது வெளிப்பட்டது. முன்பு வர்க்கச் சுரண்டல், சாதிப் பிரச்சினைகள் மட்டும் உள்ளடக்கமாக வற்புறுத்தப் பட்டதுபோல், பின்னர் தமிழ்த் தேசியம், இன ஒடுக்குமுறைகள், அவலங்கள், போராட்டம் மட்டுமே உள்ளடக்கமாக வலியுறுத்தப் பட்டன.

ஆனால், குறித்த ஒரு கோட்பாடினுள் அடங்காமல், “கலை இலக்கியங்கள் முழுமொத்தமானது வாழ்வின் அனுபவ வெளிப்பாடுகள்” என்னும் கருத்தும் நிலவுகிறது.; இங்கு உள்ளடக்க வரையறைகள் பெரிதாக இல்லை; எனினும் மானுட விரோதம் இல்லாத, வரலாற்று வளர்ச்சியைப் பின்னுக்கிழுக்காத - சிறிதும் பெரிதுமான மானுட அனுபவங்கள் கலை இலக்கியமாகலாம் என்ற நெகிழ்ச்சிநிலை, இங்கு இருக்கிறது. அப்படியானால். வர்க்க, சாதி, இன ஒடுக்குமுறைப் பிரச்சினைகள் வெளியொதுக்கப்பட வேண்டியவையா என, இங்கு மேலும் ஒரு கேள்வியும் எழலாம். குறிப்பிட்ட காலங்களில் உள்ள முக்கிய சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப் படலாம்; ஆனால், அவை மட்டும்தான் என உள்ளடக்கத்தை வரையறுப்பதில்தான் பிரச்சினை. மேலும், உள்ளடக்கத்துக்கு மட்டும் முதன்மை கொடுத்து கலையம்சம், வடிவ நேர்த்தி என்பவற்றை முன்பு இருசாராரும் ஒதுக்கிவந்தமையும் தவறான செயற்பாடு. அனுபவ வெளிப்பாடு என்னும்போது, முதல்நிலை அனுபவம், சக மனிதனின் இன்னல்கள் எதிர்பார்ப்புகள் என்பவை பற்றிய உணர்வுத் தாக்கமாக அமையும் இரண்டாம் நிலை அனுபவம் என்பன, படைப்புக்கு முக்கியானவையாக உள்ளன ; ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஓர் இனத்தின் அனுபவங்களாகவும் இருக்கலாம். கலை இலக்கியப் படைப்புக்கு அவை இன்றியமையாதவை; வெறும் கருத்து அல்லது ‘பார்வை’ போது மானவையல்ல! ரஷ்யப் புரட்சியின் போது செஞ்சேனையைக் கட்டியமைப்பதில் முக்கிய பங்காற்றிய லியோன் ட்ரொட்ஸ்கி, கலை, இலக்கியத்தில் தீவிர ஈடுபாடும் இரசனையும் கொண்டவர். அவர் ஓரிடத்தில்,

“ஒரு நூலினை இலக்கியம் என்று ஏற்பதா அல்லது நிராகரிப்பதா என்று தீர்மானிப்பதற்கு, முதலில் அந்நூல் இலக்கியமா இல்லையா என்பதனை நிர்ணயித்தபின்புதான் மார்க்சியக் கோட்பாடினைக் கொண்டு அதனை மதிப்பிடுதல் வேண்டும்” என்று

குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தப் பொதுப்பின்னணியில் ஆதிலட்சுமியின் படைப்புகள்பற்றிச் சில குறிப்புகள் :

அவர் தற்போது சுவிற்சர்லாந்தில் வாழ்ந்தாலும், அவரை அறிந்த பலர் இங்கு இருக்கிறீர்கள் இங்கு அவர்கலை, இலக்கியம், வானொலி ஆகியவற்றில் ஆற்றிய பணியினைப் பலர் அறிந்துமிருப்பீர்கள். அவரது நூல்களாக இதுவரை,

- i) புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு 1990)
- ii) என்கவிதை (கவிதைத் தொகுப்பு 2000)
- iii) மனிதர்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு 2006)
- iv) புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது (நாவல் 2018)
- v) பொன்வண்டு (சிறுகதைத் தொகுப்பு 2022)
- vi) ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும் (கவிதைத் தொகுப்பு 2023)

வெளிவந்துள்ளன.

இவரது இரண்டு சிறுகதைகள் வேலி, உண்மை என்ற குறும்படங்களாகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு தமிழ்த் தேசியவாதியாகவுள்ள ஆதிலட்சுமி தனது படைப்புகளை “அதனுள் மட்டு”மெனக் குறுக்கிக் கொள்ளவில்லை. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட, “கலை இலக்கியங்கள், முழுமொத்த மானுட வாழ்வின் அனுபவ வெளிப்பாடுகள்” என்பதற்குப் பொருந்துவதுபோலவே, அவரின் படைப்புகள் இருக்கின்றன. தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள், உரிமை நாட்டம், போர் நெருக்கடிகள், இழப்புகள், அகதி வாழ்க்கை, பொருளாதார நிலை சார்ந்து உறவுகளின் போலித்தனங்கள், மாற்றுத்திறனாளி மீதான பரிவு, சிறுவர் துஷ்பிரயோகம், இயற்கைமீதான ஈடுபாடு, தாய்மை முதலியவற்றையும் அவரது படைப்புகள் உள்ளடக்கியுள்ளன.

பேச்சாளர் இருவர் இங்கு, படைப்புகளைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுவார்கள். எனவே, மனதில் பதிந்த கவிதை வரிகள் சிலவற்றை மட்டும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1, “வரையறைகள் தாண்டிய வெளி” கவிதையில் :

“... என்னவென்றாலும்
சொல்லித் தொலையட்டும்
இவ்வலகம்
கால்களால் உந்தியுந்தி
உன் கனவுகளை
விதைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்...

... எத்தனை அழுக்குகளைக்
கரைத்தாலும்
ஆறு அழகாக
ஓடிக்கொண்டுதானே இருக்கும்...

... வரையறைகள் தாண்டிய
வெளிகளை
உருவாக்கிய உன்
காலடியில் ஒரு
காட்டு ரோஜாவை

வைத்து நிமிர்கிறேன்
தடுத்துவிடமுடியாத
தாகத்துடன்.”

2. என் மண் எனக்காய்... என்னும் கவிதையில் :

“... இரவில் மட்டுமல்ல
பகலிலும் இருண்டுகிடக்கிறது
என் பூமி.
விழிகளை மூடிக்கொண்டு
இருளில் திரிகின்றனர்
என் மக்கள்...”

3. சாம்பரிற் பூத்தவள் என்னும் கவிதையில் :

“... எரித்த சாம்பரினின்றும் நான்
எழுந்து வந்துள்ளேன்...
ஒளியற்ற கூட்டிற்குள் என்னை
அடைத்து வைத்தபோது
எனக்குள்ளே ஒரு சூரியன் இருந்தது
உங்களுக்குத் தெரியவில்லை.”

4. கனவுகளுடன் வாழ்பவள் நான் ... என்னும் கவிதையில்

“... என்கனவுகளின் தேசம் பரந்து விரிந்தது
இந்த ஆகாயத்தைப்போல...
என்கனவுகள் உடைக்கப்பட்டாலும்
ஒருபோதும் உருமாற்றம் கொள்வதில்லை...”

இக்கவிதை வரிகளில் ஓர் அரசியல் ஆழமாக வெளிப்படுகின்றது. ஆனால், பிரச்சாரமின்றி, இயல்பான உணர்வு வெளிப்பாடாக இருப்பதால் தான், இவ்வரிகள் மனதில் பதிகின்றன. வெளிப்படையான “கருத்துக் கொட்டல்”களை வலியுறுத்திய முன்னைய போக்கில்நின்றும் விலகிய தன்மையையும், இங்கு காண முடிகிறது! “சூசனை உணர்த்தல்” என்பது வரவேற்கப் படவேண்டியது!

(10. 02. 2024 அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற, ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் “ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்”, “பொன்வண்டு” ஆகிய இரு நூல்களின் அறிமுக நிகழ்வில் ஆற்றிய, தலைமை உரையின் சிறிய விரிவாக்கம்.)

**

2. ஆதிலட்சுமியை நான் முதலில் சந்தித்தது எப்போது என்று யோசிக்கையில், தொண்ணூறுகளின் முற்பகுதியில், திருநெல்வேலியிலுள்ள நிதர்சனம் அலுவலகத்தில் நடைபெற்ற - இளம் எழுத்தாளர்களுக்கான சிறுகதைப் பயிலரங்கு நினைவில் வருகின்றது. சொக்கன் மாஸ்டர், கோகிலா மகேந்திரன், சாந்தன், நான் ஆகியோர் வளவாளர்களாகப் பங்குபற்றினோம். சுமார் 35 அல்லது 40 பயிலுநர்களில் ஒருவராக ஆதிலட்சுமியும் இருந்தார். சிறந்த சிறுகதைகளாக நான்கு கதைகளின் பிரதிகள், வாசிப்புக் காக ஒவ்வொரு பயிலுனருக்கும்

வழங்கப்பட்டன. ஏனைய மூவரும் தத்தமது கதைகளையே வழங்கியிருக்க நான், எம். எல். எம். மன்கூரின், “முக்காடுகள் மீட்டும் முகாரி ராகங்கள்” என்னும் மிகச்சிறந்த கதையைக் கொடுத்திருந்தேன். அக்கதைகள் பற்றிய வளவாளர்களுடனான உரையாடல் நேரத்தில், ஆதிலட்சுமி எழுந்து, மன்கூரின் கதை விளங்கவில்லை அதிலென்ன சிறப்பு? என்கிறமாதிரி மெல்லிய குரலில் தயக்கத்துடன் என்னிடம் கேள்வி கேட்டார். எழுத்தாளர் சாந்தன் ஒருவித ஆர்வத்துடன், உரத்துத் தெளிவாகச் சொல்லுங்க என அவரைத் தூண்டினார்! ‘ஆதிலட்சுமி மறுபடியும் அதனைச் சொன்னார். நான் அக்கதையின் சிறப்புகளைக் கூறினேன். சாதாரண குடும்பச் சூழ்நிலையில், திறமைசாலியான ஒரு முஸ்லிம் இளம்பெண்ணின் கல்வி முடக்கப்படுவதையும், இன்னொரு தோழியான முஸ்லிம் பெண்ணின் மணவாழ்வு சீதனம் காரணமாகப் பாதிப்புக்குள்ளாவதையும், அவர்களின் உணர்வுத் தவிப்பு களையும், அயல் தோழியான சிங்களப் பெண்ணின் சுதந்திரத்தன்மையையும் சித்திரிப்பதன்மூலம், குறிப்பிட்ட சமூகச் சூழலும் மனிதர்களும் அவர்களின் ஏக்கங்களும் பற்றிய புரிதல், ஆழமாக எமக்குள் ஏற்படுகிறது. அதிலும் நமது எழுத்தாளர் பலரிடம் காணமுடியாத - அனுபவவீச்சுப் பொருந்திய படைப்பு மொழி, மன்கூரின் சிறுகதையில் வலுவானதாக உள்ளதையும் உதாரணங்கள் மூலம் சுட்டிக்காட்டினேன். இளம் எழுத்தாளர்கள், நல்ல எழுத்தாளரின் படைப்புகளைத் தொடர்ந்து வாசிப்பதன் மூலம்தான், தமது புரிதல் திறனையும் இரசனையையும் வளர்த்துக்கொள்ளலாம் எனவும் தெரிவித்தேன்.

நான் ஆசிரியராகவிருந்து இளங்கவிஞர்களுக்காக வெளியிட்ட இருமாத இதழான கவிதையில், ஆதிலட்சுமியின் மூன்று கவிதைகள் வந்துள்ளன.

i) என்னுடைய உறவுகள் : சித்திரை வைகாசி 1994

ii) வீரியம் : சித்திரை வைகாசி 1995

iii) கனவுகள் மெய்ப்படும்! : ஆவணி புரட்டாதி 1995

பிற்காலத்தில், மாணவர் இளைஞர்களுக்காக நான் வெளியிட்ட தெரிதல் இதழில், ஒரு கவிதை வெளிவந்துள்ளது.

i) காத்திருக்கும் கனவு : தை மாசி 2016

3. பிந்திய காலங்களில் ஆதிலட்சுமியின் ஆக்கங்கள் பத்திரிகை, இதழ்களில் வந்ததைக் கண்டபோதும் எல்லாவற்றையும் படித்தேன் என்றில்லை; எனினும் கொஞ்சம் வாசித்துள்ளேன்.

2018 இல் வெளிவந்த அவரது புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது நாவலுக்கு, நண்பர்களுடன் இணைந்து அறிமுகக் கூட்டமொன்றை, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் சிறப்பாக நடத்தினோம். இறுதிக்கட்டப் போரின் போது கிளிநொச்சியிலிருந்து ஏற்பட்ட மக்களின் இடப்பெயர்வு, முள்ளிவாய்க்கால் வரை சென்றதை அது சித்திரிக்கிறது. அனுபவ வெளிப்பாடான அக்கால நிகழ்வுகளின் சித்திரிப்பு, காலப் பதிவாகவும் இருக்கிறது. தான் சந்தித்துப் பழகிய பல்வேறு மக்களின் வெவ்வேறு கேள்விகளுக்கும்

இடம்கொடுத்து, தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டில் உரிய விளக்கம் தருவதாகவும் அமைந்துள்ளமை முக்கியமான விடயம்; ஆகப் பெரியதாக இல்லாமல், நடுத்தர அளவிலான தொகைப் பக்கங்களுடன் அமைந்த நாவல் இலகுவில் கவரக்கூடியதாகவு முள்ளது. தமிழ்க்கவியின், மிகப் பெரியதான ஊழிக்காலம் நாவலைவிடவும் இது என்னைக் கவர்ந்தது. ஊழிக்காலத்தில் இடப்பெயர்வு சலிப்பூட்டும் அளவில் கூடுதலான விபரங்களுடன், வெறுமனே சொல்லப்படுகிறது. ஒருகட்டத்தில் நிர்வாகத்துறை அலுவலகத்தில், கொட்டிலுக்கான “தற்பாளை” முக்கிய கதாபாத்திரமான போராளி (அது நாவலாசிரியராகவும் இருக்கலாம்!) கேட்கும் போது, எல்லாம் முடிந்துவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஏமாற்றமடையும் அப்பாத்திரம், “இருபது வருஷம் போராளியாக இருந்தது வேஸ்” என்ற மாதிரிச் சொல்வது, நாவலின் கருத்துநிலைப் பலவீனத்துக்கு ஒர் உதாரணம்!

4. ஆதிலட்சுமி தமிழ்த் தேசியவாதியாக இருக்கிறார் போரின் இறுதிக்கட்டம் வரை பலரைப்போல துயரங்களை அனுபவித்தபோதிலும், மகனைத் தவற விட்ட போதிலும், அரசியல் நிலைமைகளைத் தான் புரிந்துகொண்டபடி, உறுதியான நிலைப்பாடிலேயே இருக்கிறார். அந்த நிலைப்பாடிலேயே அவரது ஆக்கங்களும் அமைகின்றன. ஆனால், 2009 இற்குப்

பின்னரான காலத்தில், முன்பு தமிழ்த் தேசியவாதிகளாகத் தம்மை முனைப்புடன் வெளிக்காட்டிக் கொண்ட பல எழுத்தாளரின் குத்துக்கரணங்களைக் காணமுடிகிறது! புதிய சூழலுக்கேற்பத் தம்மை மாற்றிக் கொண்ட சந்தர்ப்பவாதிகளாகப் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் எதிர்பார்ப்பதெல்லாம் வழமைபோல் இலக்கிய உலக அந்தஸ்து, புகழ், பணம் என்பவைதான். அதனால் தான் சுயநலனுடன் அரசு சார்பு அரசியல்வாதிகளுடன் இணைகிறார்கள் “ஹீரோ” எழுத்தாளர் போன்றோர், அவர்களின் இதழ் வெளியீட்டுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார்கள் பலர் அவர்களின் ஊடகங்களில் பணிபுரிகிறார்கள் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, சாஹித்திய ரத்னா விருது, கலாபூ ஷணம் விருது போன்றவற்றுக்கு ஆலாய்ப்பு பறக்கிறார்கள்! ஒடுக்குமுறை அரசின் இரத்தக் கறை படிந்த கௌரவ விருதுகளையும் பணத்தையும் கூச்சமின்றிப் பெற்றுக்கொண்டு, பெருமையுடன் சிரித்தபடி “தரிசனம்” தருகிறார்கள் இந்தப் போலித் “தமிழ்த் தேசியவாதிகள்!”

ஆனால், எந்த மனிதருக்கும், சுயநலன் கருதாத நேர்மையானதொரு நிலைப்பாடு இருக்கவேண்டும் என்பதில் நம்பிக்கைகொண்டவர்களும் நம்மிடையே வாழ்கிறார்கள். அத்தகையதொரு மனிதராகவே ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் என்ற இலக்கியவாதியை நான் காண்கிறேன்!

16. 03. 2024

எழுத்தாணி ஏற்றம் வறுமே...!

■ சிவதர்சனி இராகவன்

எண்ணத்தில் தமிழ்த் தேன் எடுத்து ஏற்றி வைத்த பாக்களும் ஏராளம் வண்ணமாய் மொழி வாழ மன்றில் போற்றி நிற்கும் வளமும் தாராளம்..

ஆதிலட்சுமி அக்கா நின் புகழ் அந்தமில்லாது தொடரட்டும் தினம் அகல் விளக்கென நின்றே ஒளிர அனுதினம் வாழ்த்தும் தங்கை இவள்..

தேசத்தின் பாற்கொண்ட பற்றும் தமிழ்த் தேசியத்தில் இணைந்த பயணமும் புலம் பெயர் தேசத்திலும் தொடரும் புலனங்களும் தலை வணங்கும்..

ஆளுமையில் சிகரத்தை நிகர்த்து தோழமையில் அகத்தையும் தொட்டு, அளவான சிரிப்பு அன்பான பேச்சு இளகிய உள்ளம் இவருக்கே சொந்தம்

படைத்த நூற்கள் இயம்பி நிற்கும் இனித் தலைமுறை வியந்து சொல்லும் உடமோடு பயணிக்கும் வரமொன்றே உலகினில் எனக்கான பாக்கியமாகும்

ஒளவை வழி பெண்புலவீர் வாழிய அளவற்ற யாவும் படைத்தே வாழிய ஆயுள் நீள அனைத்தும் கை சேர ஆதி அக்கா எழுத்தோடு வாழிய..

புள்ளிகள் கரைந்த பொழுதும் பொன்வண்டும் புகழுடை நூற்கள் ஒற்றை வானமும் ஒங்கியே நிற்கும் கற்றையாய் கவியென வாழியவே!

ஆதியக்கா எங்கள் இலக்கிய வயல்களினூடே பயணிக்கும் நதி

ஆதிலட்சுமி-சிவகுமார் அவர்கள் ஈழம் தந்த பெரும் இலக்கிய ஆளுமைகளில் முன்மையானவர். குறிப்பாக எம்போன்ற தொண்ணூறுகளின் பின்வந்த படைப்பாளிகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து அவர்களை தொடர்ந்தும் இலக்கிய உலகில் எழுதவும் வாசிக்கவும் இயங்கவும் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்..

ஆதியக்காவை நான் எனது கவிதை நூலின் வெளியீட்டு நிகழ் விலேயே முதன்முதல் சந்தித்தேன் (1999). அந்த நிகழ்வுக்கு முதன்முதல் வந்திருந்தவரும் அவர்தான். நிகழ்வு முடிந்தும் நண்பர் பு.சத்தியமூர்த்தி என்னை அழைத்துப்போய் ஆதியக்காவின் முன்னால் நிறுத்தி எனக்கு அவரை அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

அப்போது அவரிடம் நான் கேட்டேன். "எப்படியக்கா இந்த நிகழ்வை அறிந்துகொண்டு வந்தீர்கள்?" அருடைய புன்னகையையும் தாண்டி சத்தியமூர்த்தி சொன்னார். "அக்கா உங்களைப்போன்ற இளைய படைப்பாளிகளை வந்து வாழ்த்த தயங்குவதே யில்லை"

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எங்களுடைய இலக்கியமும் நட்பும் தொடர்கிறது..

நான் மட்டுமல்ல எமது இலக்கிய நண்பர்களான பு.சத்தியமூர்த்தி(அமரர்), கை.சரவணன், அருளாளன் மால்ரர்(அமரர்), தமிழ்மாறன், சந்திர போஸ் சுதாகர்(அமரர்), மயூரபுன், ஆவரங்கால் சுதன்(அமரர்), அகிலா பசுபதி, ஓவியர் பயஸ்(அமரர்), வேலணையூர் சுரேஸ், ஓவியர் செவ்வேள்..போன்ற படைப்பாளிகளும். மேலும் பல போராளிப் படைப்பாளிகளும் ஆதியக்காவின் இலக்கிய நட்பையும்

ஆதரவையும், வழிகாட்டுதல்களையும் பெற்று இயங்கி வந்தவர்கள்தாம். அப்போது வன்னியில் யுத்தம் இருந்தது. ஆனாலும் அங்கு வாழ்வும் இலக்கியமும் கூட இருந்தது. இறுதிப்போர் நடந்து முடியும் வரைக்கும் அங்கு வானொலியும் பத்திரிகைகளும் இயங்கின..

இலக்கியச் செயற்பாடுகளும், உரையாடல்களும், சந்திப்புக்களும் தொடர்ந்தன..

அப்போது ஆதியக்கா தனது பணியை வானொலியில் செய்துகொண்டிருந்தார். இறுதியில் படைப்பாளிகள் எல்லோரும் தங்களுடைய படைப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் பதுங்குகுழிகளின் அயலில் மணலில் புதைத்துவிட்டு அகதிகள் ஆகிவிட்டோம். பலரும் யுத்தத்தில் ஏதோ ஒருவகையில் சிக்கி சிலர் இறந்து போனார்கள். சிலர் தாய்நாட்டில் உள்ளனர். சிலர் புலம்பெயர்ந்துவிட்டார்கள்(நானும் கூடத்தான்)

ஒருமுறை நானும் நண்பர் பு.சத்தியமூர்த்தியும்

ஆதியக்காவின் கிளிநொச்சியிலுள்ள முருகண்டியில் அமைந்திருந்த அவரது வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தோம். ஆதியக்கா தனது புத்தக வாசிப்பு பற்றி கதைத்துக் கொண்டே தனது சிறு பராயத்துக்குள் போய்விட்டார். கதைப் போக்கில் “சத்தியமூர்த்தி நான் பள்ளிக்கூடம் படிக்கிற காலத்தில் சரியான கோபக்காரியாக்கும், யாரேனும் எனக்குப் பிடிக்காத ஏதேனும் செய்தின மெண்டால்! நான் அவர்களை அடிச்சுப்போடுவன்..” என்றார். சத்தியமூர்த்தியின் சிரிப்பு அந்த இடத்தையே தூக்கி வைத்தது! நானும் அவரோடு சிறிதளவு ஒத்துப்போனேன். “நீங்கள் நம்பினால் நம்புங்கள் நான் நல்ல கோபக்காரியாக்கும்..” என்றார் ஆதியக்கா. உண்மைதான் ஆதியக்கா அநியாயத்துக்கும் அடக்கு முறைக்கும் என்றும் எதிரானவர்தான்.. நாங்கள் திரும்பி வருகையில் ஆதியக்காவின் எதிர்ப்பின் குரலை பேசிக் கொண்டே வந்தோம்.

பின்னர் கிளிநொச்சி இலங்கை இராணுவத்தின் முற்றுகைக்குள் செல்ல இருந்த நேரம் 2008ன் பிற காலப் பகுதியில் ஆதியக்கா தனது இருப்பிடத்தை மூங்கிலாற்றுக்கு மாற்றியிருந்தார். நான் சத்திய மூர்த்தியை கிளிநொச்சி நகரத்தில் இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கும் அகதிகள் கூட்டத்தின் இடையில் அவரது வேலையிடத்துக்குச் சமீபமாக சந்தித்தேன்! நான் சிறுநேரத்தில் புதுக்குடியிருப்புக்குத் திரும்பிச் செல்லும் அவசரத்தில் இருந்தேன். சத்தியமூர்த்தி தன்னை ஆதியக்காவின் மூங்கிலாற்று இல்லத்தில் தன்னை கொண்டுபோய் இறக்கிவிடுமாறு என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டார். ஏனெனில் தனது குடும்பமும் மூங்கிலாற்றிலுள்ள ஆதிக்காவின் வீட்டிலேயே இடம்பெயர்ந்து போய்த் தங்கியுள்ளதாகச் சொன்னார். நாங்கள் கிளிநொச்சியிலிருந்து உந்துருளியில் வரும் பொழுது பரந்தன் வீதி முழுவதும் இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் சனங்களும் அவர்களது வாகனங்களும் தூசிகளும்...

மாலை நேரந்தான்... நாங்கள் வந்து ஆதிக்கா வின் வீட்டுக்குப் போனபோது. எங்களை அவரது நாய் கண்டு வாலாட்டிக்கொண்டு உள்ளே அழைத்துப் போனது.. சிவா அண்ணர் வீட்டுக்கு நெருக்கமாக நின்ற வாழை மரங்களின் காய்ந்த இலைகளை அறுத்து சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார். சத்தியமூர்த்தியின் மகள் ஆதியக்காவின் மகனோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தந்தையைக் கண்டதும் தன் தந்தையிடம் போய்விட்டாள். ஆதியக்கா எல்லோ ருக்கும்மாக தேனீர் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தார்...

காலையிலிருந்தே வானத்தில் வேவு விமானங் கள் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். அவரது வீட்டுக்கும் குசினிக்கும் இடையில் கொஞ்சம் வடக்குப் பக்கமாக ஒரு பதுங்குகுழி இருந்தது. அதன் மேல்பகுதி தென்னங்குற்றிகளால் அடுக்கப்பட்டு பொலித்தீன் பைகளால் மூடப்பட்டு மண்ணால் மூடப்பட்டிருந்தது. ”புதியது” “பாதுகாப்பானது” என்று ஆதியக்கா எங்களுக்கு அதனைச் சிபார்சு செய்துகொண்டிருந்தார்.

சத்தியமூர்த்திக்கு அன்று மூச்சு விடுவதில் சிரமமாக இருந்தது! அவருக்கு கொஞ்சம் முன்னம் பிரயாணம் செய்த கிளிநொச்சி-புதுக்குடியிருப்பு வீதியும் புழுதியும் ஒத்துவரவில்லைப்போல! இழுப்புக் குளிசையைப் போட்டுவிட்டு ஒருமுறை பம்மையும் வாய்குள் அடித்துக் கொண்டுவிட்டார்.

திடீரென்று ஆதியக்காவின் நாய் ஆதியக்கா விண்ணடை ஓடிப்போய் வாலை கால்களுக்குள்ளால் மடக்கிக்கொண்டு பயத்தில் ஆதியக்காவின் முகத்தைப் பார்த்து அழுதது! சட்டென்று ஆதியக்கா பதுங்கு குழிக்குள் போய்விட்டார். அவருக்கு முன்னால் அவரது நாய் பதுங்கு குழிக்குள் போய் ஒளிந்துகொண்டது! தொடர்ந்து சிவாண்ணையும் நானும் போனோம். ஆதியக்கா சத்தியமூர்த்தியை அந்தப் பதுங்குகுழிக்குள் வருமாறு கோரிக்கொண்டிருந்தார். சத்தியமூர்த்தி பதுங்குகுழியின் வெளியே தரையோடு தரையாகப் படுத்து எழுந்தார். இரண்டு கிபிர் விமானங்களும் நன்றாகப் பதிந்து உடையார்கட்டு, தேராவில்ப் பகுதிகளில் குண்டு களை வீசிச் செல்வதாக சத்தியமூர்த்தி கணித்துச் சொன்னார். அதற்கும் சத்தியமூர்த்திக்கும் சேர்த்து ஆதியக்காவின் ஏச்சுக்கள் விழுந்தன.. சத்திய மூர்த்தியை ஆதியக்கா தனது உடன் பிறந்த தம்பி போலவே யுத்தகாலத்திலும் காத்துக்கொண்டே வந்தார். அக்காகூடவே அவரது இடம்பெயர்வின் நாட்கள் இருந்தன.. அப்போது இலக்கியங்கள் இருக்கவில்லை! எல்லோரும் இடம்பெயர்ந்த அகதிகள் ஆகி விட்டிருந்தனர். விடுதலைப் புலிகளின் புலிகளின் குரல் வானொலி இருந்தது. பல தடவைகள் சத்திய மூர்த்தியின் களநிலவரச் செய்திகளும் ஆதியக்காவின் படைப்புகளும் பாடல்களும் பிறவும் ரேடியோவில் ஒலிபரப்பாகின.. திடீரென்று ஒருநாள் புலிகளின் குரல் வானொலிச் செய்தியில் “பு.சத்தியமூர்த்தி இலங்கை இராணுவத்தின் செல்வீச்சில் மரணமானார்.” என்று செய்தி சொன்னது! நாங்கள் அழுதோம். ஆனாலும் அவரது மரணவீட்டுக்கு எம்மால் செல்ல முடியவில்லை!

சில நாட்களின் பின்னால் வலைஞர் மடத்தில் பாதர் றெஜினோல்ட்டை எதேச்சையாக சந்தித்தபோது பாதர்தான் “உங்கள் ஆதியக்கா எங்களின் பதுங்கு குழிக்கருகில் ஒரு தற்ப்பாளின்கீழ் இருக்கிறார்” என்றார். நானும் மனைவியுமாக அவரைத் தேடிக்கொண்டு போனபோது ஆதியக்கா எங்களைப் பார்த்ததும் அழுதார். நாங்களும் அழுதோம். அவருகில் இருந்து கொண்டு சத்தியமூர்த்தியின் மனைவியும் குழந்தையும் கூட அழுதனர்...

ஆதியக்கா உண்மையில் வன்னியிலிருந்த படைப்பாளிகளுக்கு ஓர் அக்காவாகவும், ஏன் தாயாகவும் இருந்தார் என்பது கண்கூடு. மேலும் எனக்கு அவர் எப்போதும் முக்கியமானவர் ! அவரே எனது நாவலான “இரத்தநிலம்” நாவலுக்கு முன்னுரையும் எழுதித் தந்தார்.

ஆதியக்காவைப் பற்றி எழுத முடிந்தது மகிழ்ச்சியே..

எண்ணும் எழுத்தும்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறானது, மிக நீண்ட செழுமையான செல்நெறியைக் கொண்டதாகும். ஈழத்துப் போராட்ட இலக்கிய வரலாறு, ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் வரலாறு, இவர்களது படைப்புகளின் வரலாறு, புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கிய வரலாறு எனப் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டதாக ஈழத்துப் படைப்புகள் இன்று வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்கள் பல, அன்றில் இருந்து இன்று வரை நாவல், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை எனப் பல வடிவங்களில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவை தவிர ஆலய நிர்வாகிகளாகப், பாடசாலை அதிபர்களாக, அரச அதிகாரிகளாக, பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களாக, கலைஞர்களாக, பேச்சாளர்களாக மிகச் சிறந்த நிர்வாகத் திறமை மிக்கவர்களாக என ஈழத்துப் பெண்கள் தமது ஆளுமையால் தம்மை அடையாளப் படுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். ஈழத்தில் பிறந்து வளர்ந்து பல்வேறு துறைகளில் சாதனைப் பெண்களாக விளங்கிய, விளங்குகின்ற அனைத்துப் பெண்களும் பாராட்டுக்குரியவர்கள் ஆவார்கள். ஆணையை அடக்கிய அரியாத்தை முதல் களமாடிய பெண் போராளிகள் வரை பெண்கள் வீரம் மிக்கவர்களாகவே மிளிர்ந்திருக்கின்றார்கள். களமாடிய பெண் போராளிகள், படைப்பாற்றல் மிக்கவர்களாகவும் கலைஞர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதும் நாம் பேருவகையடையும் விடயங்கள் ஆகும். அனைத்துலகப் பெண்கள் நாளிலும், (மார்ச் 8) தமிழீழப் பெண்கள் நாளிலும் (ஒக்ரோபர் -10) இவர்கள் அனைவரும் பெருமையோடு பேசப்பட வேண்டியவர்கள் ஆவார்கள்.

இவ்வாறு தம்மை அடையாளப்படுத்தியவர்களுள், தன்னைத் தனது எழுத்தாற்றலால் அடையாளப்படுத்தியவர் திருமதி. ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் ஆவார். தாய்மொழி சார்ந்தும், ஈழத் தமிழினம் சார்ந்தும், தமிழின விடுதலை சார்ந்தும் இவர் எழுதிய படைப்புக்கள் உண்மையின் உரைகல்லாகத் திகழ்கின்றன என்றால் அதுமிகையல்ல.

1982இல் தினகரன் செய்தித் தாளில் “உரிமையில்லாத உறவுகள்” என்ற சிறுகதையோடு இவரது எழுத்துலகப் பயணம் தொடங்கியது. இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு “என் கவிதை” என்ற நூலாக 2000இல் வெளி வந்தது. இவரது எழுத்துலகப் பயணமானது, சமூக விடுதலை, இன விடுதலை, தாயகம், மாவீரர்கள், புலம்பெயர்ந்தோர் வாழ்வு எனத் ஈழத் தமிழினம் சார்ந்து 41 ஆண்டுகளை நிறைவு செய்து தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. 2009 வரை தாயகத்தில் வாழ்ந்து வந்த இவர், ஈழத்து மக்களின் துயரங்கள் அனைத்தையும் கூட இருந்து பார்த்தவர் என்பதாலும், போராட்ட வரலாற்றில் மிகுந்த அக்கறையும், ஈடுபாடும் கொண்டவராக இன்று வரை இருப்பவர் என்பதனாலும்

கடிதம்

இவரது படைப்புகள் அனைத்திலும் தேசியம் உட்கலந்து காணப்படுகின்றது. அண்மையில், இவரது 30 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய “பொன்வண்டு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும். “ஓற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்” என்ற கவிதைத் தொகுதியும் வெளிவந்துள்ளன.

இவர் தனது கவிதைகளிலும், சிறுகதைகளிலும், தாயகப்பாடல்களிலும், நாவலிலும் தனது படைப்பின் கருப் பொருளாகத் தாயக மக்களின் வாழ்வைப் பல கோணங்களிலும் மிக அழகாகச் சித்திரித்துள்ளார். எமது தாயக வரலாற்றில், பதிவுகள் எவ்வளவு அவசியமானவை என்பது எவ்வளவு முக்கியமானதோ அந்த அளவு முக்கியமானது உண்மைத் தன்மையுள்ள பதிவுகளும் ஆகும். உண்மைத் தன்மையிலுள்ள பதிவுகள் தான் எமது அடுத்த தலைமுறைக்கு எமது கடந்த கால வரலாற்றுச் செய்திகளை உள்ளதை உள்ளவாறு எடுத்துரைக்கும் சக்தி மிக்கவையாக அமையும். இந்த அடிப்படையில் வரலாறு சார்ந்த கலைப் படைப்புகளின் வரவும், அவை தருகின்ற வரலாற்றுத் தரவுகளும் ஆவணங்களாக அமையும் சக்தியைப் பெறுகின்றன.

இந்த அடிப்படையில், இவர் எழுதிய “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” என்ற நாவல் முள்ளிவாய்க்கால் தமிழினப்படுகொலையினை எடுத்துரைக்கும் வரலாற்று நாவல் என்ற சிறப்பினைப் பெறுகின்றது எனலாம். செல்வராசு என்ற ஒரு கதாபாத்திரம், இந்த நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் முக்கியமான கதாபாத்திரமாகும். ஈழத்தமிழன் ஒருவனின் வாழ்வில் நடைபெற்ற வாழ்நாள் வலி, இந்த நாவல் முழுவதும் நாம் வாசித்து முடிக்கும் வரை எம்மோடு கூடவே வருகிறது. இந்த வலி, நாம் ஒவ்வொருவரும் கண்டு, கேட்டுப், பார்த்து, உணர்ந்து அனுபவித்த எமது வலி. இன்றும் எமது மக்கள் தொடர்ச்சியாக எதிர்கொள்ளும் இனத்தின் வலி. இந்த நாவலின் வரவை மிகச் சிறந்த ஒரு இலக்கிய வரவு என்றே நான் கருதுகின்றேன். இந்த நாவல் இளையோர் வாசிக்கக் கூடிய முறையில் ஆங்கிலத்திலும், பிரெஞ் போன்ற மொழிகளிலும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது எனது பெரு விருப்பாகும்.

இந்தப் படைப்பைப் போன்ற பல படைப்புகள் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளால் உருவாக்கப்பட வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். தமது இன விடுதலைக்காகப் போராடிய போராட்ட வரலாறுகளில் பல மிகச்சிறந்த படைப்புகள் உருவாகி இன்று வரை நிலைத்து நிற்கின்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். (தாய் - கார்க்கி)

நிறைவாக, திருமதி. ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்களது எழுத்துலகப் பயணம் தொடர வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தோடு நிறைவு செய்கின்றேன்.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்”

(ஒளவையார்)

அன்பின் ஆதி.

நலம். உங்கள் நலமறிய ஆவல்.

உங்கள் நூல்களின் வெளியீட்டு நிகழ்வுக்குப் போக விரும்பியிருந்தேன். அன்று கலாநிதி த. கலாமணி அவர்களின் மரணச்சடங்கு நடக்க இருப்பதாக அறிந்ததை அடுத்து வெளியீட்டு விழா நடக்காது என நினைத்துவிட்டேன். ஆயினும் நிகழ்வு திட்டமிட்டபடி நடைபெற்றதாகப் பின்னர் அறிந்து வருந்தினேன்.

உங்கள் பொன்வண்டு என்னை மிகக் கவர்ந்த நூல். எல்லாக் கதைகளிலும் கருப்பொருள், உருவம், மொழி எல்லாமே கைவரப் பெற்றுள்ளன. உணர்வுகளை மிகப் பாதித்த நூல் என்றாலும் மிகையிலலை. எங்கள் ஞாயிறு வகுப்பில் அதைப் பற்றிச் சிலாகித்துக் கூறி எல்லாரையும் வாசிக்கும்படி கூறினேன். சென்ற ஞாயிறு வகுப்பில் “வெளிநாட்டுக்காரன்” கதையை வாசித்து, அதன் சிறப்பம்சங்களை விவாதித்தோம். மறுபடி ஒரு அலை வெளிநாடு நோக்கிக் கிளம்புகிறது. அவர்கள் அந்த முடிவை எடுக்கு முன்னர் இத்தகு கதைகளை வாசித்திருக்கவேண்டும் என்று எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

“மீன் தொட்டி மனிதர்களின்” சிறப்புப் பற்றி அது ஜீவநதியில் வந்தபோதே உங்களுக்கு எழுதியிருந்தேன். அது உச்சம்!.

“நத்தையாய் நகர்தல்” மற்றோர் சிறந்த கதை. நத்தை, அதன் உணர்வொம்பு, அது ஓட்டினுள் சுருண்டுபோகும் நிகழ்வு ஆகியவை உருவகமாக்கப்பட்ட முறை மிக அருமை. முகாமில் இருப்பவனும் நல்ல கதை. வெளிநாட்டு வாழ்க்கை சொர்க்கம் என்று நினைப்பவர்கள் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டியது.

வாடகை வீடு கதையில் எங்கள் மண் வாசனை உச்சரிப்பை நீங்கள் மிகக் கவனித்து, சில எழுத்துக்கள் அழுத்தம் குறைந்து ஒலிப்பதை (இருக்கலாம்) எழுத்தில் போட்டிருப்பது வேறு எந்த எழுத்தாளரும் இதுவரை செய்யாத புதிய முயற்சி. நான் பின்பற்றலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

மொத்தத்தில் உங்கள் எழுத்தின் கனதி, காலம் போகப்போக அதிகரித்து வருகிறது என்பது எனது தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம். மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள்! தொடர்ந்து எழுதுங்கள் ஆதி. உங்கள் எழுத்துக்களை வாசிக்க இரசிகர்கள் நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்.

தனது சொந்த நெருக்கீடுகள் மத்தியிலும், உங்கள் நூல்களை எங்கள் பார்வைக்குக் கொண்டுவரும் பரணியையும் வாழ்த்தாமல் இருக்கமுடியாது.

அன்புடன்,

சகோதரி

கோகிலா மகேந்திரன்.

“என் கவிதை” ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் முதலாவது கவிதைத்தொகுதி பற்றிய ஒரு பார்வை

“என் கவிதை; “இந்த மண்ணில் நான் வாழ்ந்தேன் என்பதற்கும், இந்த மண்ணில் இவையெல்லாம் நிகழ்ந்தன என்பதற்கும் சாட்சியாக அமையும்” எனப் படைப்பாளி ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் தன் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டது போல ஒரு காலத்தை அழகுற எம் கண்முன்னே கொண்டு வந்து தந்திருக்கிறது இந்த அழகிய கவிதைத் தொகுப்பு நூல்.

யாரிந்த ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்? இணுவை மண்ணிலே, சைவமும் தமிழும் வளர்க்க அயராது உழைத்தவரும், தமிழின உணர்வாளரும், சிறந்த மேடைப் பேச்சாளரும், அனைவராலும் மதிக்கத்தக்க பெருமை விரும்பாத மாமனிதருமான ஆசிரியர் பண்டிதர் இராசையா அவர்களின் மகள்.

தந்தையின் தேசப்பற்றாலும் தமிழ் உணர்வாலும் புடமிட்டு வளர்க்கப்பட்டதாலோ என்னவோ இவருக்குள் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடான “எழுத்து” சிம்மாசனம் போட்டு அமர்ந்து கொண்டது.

1982 இல் இருந்து ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றுத் தடத்தில் கால்பதித்துக் கொண்ட இவரின் படைப்புகள் சிரித்திரன் தொட்டு பல்வேறு ஊடகங்களில் வெளிவரத் தொடங்கின.

புலிகளின் குரல் வானொலி தொடங்கிய நாளிலிருந்து “கண்ணம்மா” என்ற பெயரில் வெளிவந்த இவரது பல்வேறு படைப்புகளின் ஊடாக மக்கள் மத்தியில் தனக்கென்றோர் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவர்.

சிறுகதை, கவிதை, நாவல், நாடகம், விவரணம், கட்டுரை எனப் பல்வேறு பரிமாணங்களில் இவரது எழுத்து இருந்தாலும் தேசத் தலைவன் பற்றி, தேசத்துக்காய் தம்முயிர் தந்தமான மாவீரர் பற்றி, பெண் விடுதலைபற்றி இவர் எழுதிய எழுச்சிப்பாடல்கள் இன்றும் உணர்வெழுச்சியுடன் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

காலச் சூழலால் புலம்பெயர்ந்து வாழவேண்டிய நிலை உருவானபோதும், தாய்மண்ணின் வாசனையை நுகர்ந்தபடி, தாய்மண்ணின் நினைவுகளை மீட்டபடி தன் உணர்வால், தன் எழுத்துக்களால் தாய்மண்ணோடு

ஒன்றித்து நிற்கும் இவர், வாழிடநாட்டிலும் மொழி வளத்தை பெருக்கி, தொழிற்கல்வியாக சிறார் விளையாட்டுத்துறை மேலாண்மையாளருக்கான பயிற்சி நெறியை நிறைவு செய்து தற்போது அந்தத்துறையிலே பணியாற்றிக் கொண்டு இருப்பவர்.

இருப்பினும் நிறைந்த தேடலுடாகவும், வாசிப்பின் ஊடாகவும் எப்போதும் தன்னைப் பட்டை தீட்டிக் கொண்டே இருக்கும் ஆதியக்கா இரண்டு கவிதை தொகுப்புகள், மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகள், ஒரு நாவல் என எம் மண்ணின் கதைகளை ஆவணமாக்கி அடுத்த தலைமுறையினருக்காகத் தந்திருக்கிறார்.

“என் கவிதை” இற்றைக்கு கால்நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாக பல்வேறு ஊடகங்களில் வெளிவந்த கவிதைகளை ஒன்றாக்கி வெளிவந்த கவிதைத் தொகுப்பு. யாழ் மண்விட்டு வன்னிப் பெருநிலப்பரப்புக்குள் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த காலம். சிறிலங்கா அரசு

தமிழ்மக்கள் மீது உணவு, மருத்துவம், எரிபொருள், கல்வி உபகரணங்கள், விவசாயப் பொருட்கள் என அனைத்தின் மீதும் பெரும் பொருளாதாரத் தடையை திணித்திருந்தது. மக்களுக்கான போக்குவரத்துப் பாதை மூடப்பட்டுக்கிடந்தது. மலேரியா, கொலரா போன்ற பெரும் தொற்று நோய்களை மக்கள் எதிர் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவற்றையெல்லாம் சீரிய திட்டமிடலுடன் விரைந்தே செயல்பட்டு கட்டுக்குள் கொண்டு வந்ததோடு, எத்தனை தடைவரினும் அத்தனை தடைகளையும் இலகுவாய் கையாண்டு வெற்றியுடன் நாம் மார்தட்டி நின்ற அழகிய காலமது.

போர், பொருளாதாரத்தடை, இடப்பெயர்வு எனப் பல சவால்கள் முன்னின்றாலும் எம்மண்ணில் எல்லாமே நடந்தன. விழாக்கள் நடந்தன, கொண்டாட்டங்கள் நிகழ்ந்தன, வெளியீடுகள் நடந்தன.

இப்படியான ஒரு காலப் பின்னணியில்தான் என் கவிதையும் உருப்பெற்றது. இந்நூலை வெளியிட்ட தமிழீழப் பெண்கள் ஆய்வுநிறுவனம் பெண்களின் படைப்பாற்றலை ஊக்குவிக்கவும், அவர்களின் படைப்புகளை நூலுருவாக்கி வெளிக்கொண்டு வரவும், நாற்று என்னும் பெண்கள் சஞ்சிகையை வெளியிட்டு வந்தது. நாற்று சஞ்சிகையின் வெளியீடாகவே பத்திரிகைத்தாள்கள் தட்டுப்பாடு நிறைந்த காலத்தில் பழுப்புநிறத்தாளில் என் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்ததும் ஒரு காலத்தின் பதிவாகவே இருக்கிறது.

இந்தத் தொகுப்புக்கு இன்னுமொரு சிறப்பு இருக்கிறது கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை காலம் சுமந்து நிற்கும் “என் கவிதை”க்கு அழகுற முன்கவி தந்திருக்கிறார். ஒருகவிதை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்றால் அதைப்படிக்கின்ற போதே அவர்எதைச் சொல்ல வந்திருக்கிறார் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரியவேண்டும்.

.....

சொற்களுக்குள்ளே மறைந்து
சிந்து விளையாடி
“எங்கே கண்டுபிடி பார்க்கலாம்”
என்பதல்லக் கவிதை
கவிதை தெளிந்த நீரில் தெரியும் பிம்பம்போல
எழுந்து நிற்கும்
விழிகளால் தரிசிக்கும் போதே
நெஞ்சில் சாரல் தூவிக்கொண்டு
நரம்புகளில் வெள்ளமாய்ப் புரளும்,..

ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் கவிதைகள் அத்தனை சிறப்புமிக்கவை. சொல்லவேண்டிய கருத்துக்களை நறுக்கெனச் சாதாரண மக்களுக்கும் புரியும் வகையில், ஒப்பனைகள் ஏதுமின்றி, எளிய மொழி நடையில் இலகுதமிழில் என் கவிதை படைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இவரது கவிதைகள் எதைப்பற்றிப் பேசுகின்றன, அவற்றின் பாடுபொருளென்ன, இந்தக் கவிதைகளுக்குள் அப்படி என்னதான் இருக்கிறது என்பதை

கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்கள் மிகத் தெளிவாகத் தன் முன்னுரையில் சொல்கிறார்.

.....

நீதிக்கான போருக்காக முழங்கும்
நியாயமுரசு.

அடக்குமுறைக்கான அனைத்தின் மீதும்
ஆதிலட்சுமியின் கவிதை
அமிலம் தெளிக்கிறது...

இதைவிட இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பினைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது. இவரது இந்தக் கவிதைகள் படைக்கப்பட்ட காலத்தில், மக்கள் மீது என்னென்ன அடக்குமுறைகள் இருந்ததோ அத்தனை அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராகவும் இவரது பேனா பேசியது.

.....

விடியலுக்காய் என்கவிதை
வீணையென இசை சுரக்கும்
மண்விடிய வேண்டுமென்று
மனதில் வரித்தபடி
மரணிக்கும் தியாகிகளை
என்கவிதை அஞ்சலிக்கும்!.....

போராடவேண்டும் என்ற தேவை உணரப்பட்டு, தமிழீழத்திற்கான விடுதலைப் போராட்டம் தொடங்கி யிருந்த அந்த நாட்களில் விடுதலையின் தேவையை உணரச்செய்ததோடு விடுதலைக்காய் இன்னுயிர் தந்த வரை வணங்கி நின்றன இவரது கவிதைகள். யாருக்கும் அடியணியாது, யாரிடமும் கைகட்டி தலை வணங்கி நிற்காது, எத்தனை இடர்வரினும் அவற்றையெல்லாம் தகர்த்தெறிந்து தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் என்கவிதையென்று தன் முதற்கவிதையில் குறிப்பிட்டது வெறும் வார்த்தைகள் அல்ல. இன்றும் தலைநிமிர்வோடும் அதே உணர்வோடும் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன அவர் கவிதைகள்.

சமூகாயத்தில் புரையோடிக்கிடந்த பெண் ஒருக்குமுறைக்கெதிராக துணிச்சலோடு இவரது எழுத்துக்கள் முழங்கின. பெண்கள் தம்மைச்சுற்றி யிருக்கும் வேலி தகர்த்து வெளியில் வரவேண்டும் என்ற இவரது துடிப்பு “பேடுகளும் கூவவேண்டும்” என்ற கவிதையாய் எதிரொளித்தது.

.....

தோழிகளே,
எங்களுடைய தேசத்தில்
சுதந்திரம் என்கின்ற
தூரியனை வரவேற்க
இனிமேல் -
நீங்களும் தான் கூவவேண்டும்!
பெட்டைகள் தானையென்று
பேசாமல் இருந்தீரென்றால்
முட்டைகள் போடுவதே
உமக்கு
முடிவானதாகிவிடும்!
செட்டைகள் உமக்குண்டு
சிறகடித்துப் பறப்பதற்கு!.....

இவ்வளவு எளிமையாய் புத்திக்கு உறைக்கும் படி அடக்குமுறையாளரின் தலையில் நச்சென்று குட்டவும், பெண் அடக்குமுறையாளர் மீதான கோபத்தை வெளிப்படுத்தவும் யாராலும் முடியாது.

“பந்தயப் புறாக்கள்” கவிதை நாற்பது வயது தாண்டி, முதிர்கன் னிகளாகியும் தாரம் என்ற விருதினைப் பெறுவதற்கு சீதனம், சாதி, மதம், சாதகம் என அவர்முன் இருக்கும் தடைகளைத் தாண்டி ஓட முடியாது ஓடிக்கொண்டே கடக்கும் பெண்களின் வாழ்க்கை வேதனையோடு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“கைதேர்ந்த கவிஞர்கள்” என்ற கவிதை வெறும் எழுத்துக்களிலும், மேடைப்பேச்சுக்களிலும் பெண்விடுதலை பற்றி தொண்டைத்தண்ணி வற்றக் கத்திவிட்டு, “ஊருக்கு உபதேசம் உளக்கில்லையடி” என வாழும் போலி வேடதாரிகளின் முகத்திரையைக் கிழித்தெறிந்திருக்கிறது.

புறநானூற்றில் ஓக்கூர் மாசாத்தியாரை நினைவில்கொள்ளச் செய்தது. இவரது புதிய தாலாட்டு என்ற கவிதை. முதல் நாள் போரிலே தன்னுடைய கணவன், அடுத்த நாள் போரிலே தனது தந்தை, மீண்டும் போர்முரசு கேட்கின்ற போது தன்னுடைய ஒரேமகனைப் போருக்கு அனுப்பும் வீரத்தாயை எம் கண்முன்னே கொண்டுவந்தார்.

புதிய தாலாட்டில் தந்தை போர்களத்திலே நிற்கிறார், மாமன் களத்திலே நிற்கிறார். நீயும் வளர்ந்து நாட்டுக்காகப் போராடும் போராளிகள் போல் வர வேண்டும் என்று, தன் மகனுக்கு தாலாட்டுப்பாடும் ஒரு தாயின் வீரம் பேசப்படுகிறது.

.....

கன்னித் தமிழ் காக்க

களங்கள் பல கண்டுவரும்

காளையர் போல் வளரவேண்டும்

கண்மணியே கண்ணுறங்கு!

ஆதியக்காவின் புதியதாலாட்டு, அன்றைய போரும் போரசார்ந்த வாழ்வியலோடு ஒன்றிப்பிணைந்திருந்த வாழ்வியலையும் அழகுற கண்முன்னே படம் பிடித்துக் காட்டி நிற்கிறது.

அமைதிப்படைகளாய் வந்த இந்தியப்படைகள் எம்மண்ணில் புரிந்த கொடுமைகளை, இரத்தமும் சதையுமாய் எம்மக்கள் கொட்டுண்டு போனதை, நெஞ்சில் இரத்தம் சொட்ட சொட்ட வலியோடு எழுதப்பட்ட “அந்தத் தீபாவளியும் என் அழகிய கிராமமும்” என்ற கவிதை இப்போதும் பெரும் கோபத்தையும் பெரு வலியையும் தந்து நெஞ்சில் தீழுட்டிச் செல்கின்றது.

.....

உன்னிடம்

சொர்க்கத்தின் முகவரியைக்

கேட்கவில்லை

நான்

தொலைந்துபோன என்

சொந்த முகவரியையே கேட்கிறேன்....

எனத் தன் இதயத்தே எழும் தாகத்தை,

உரிமைக் குரலை உரத்துக் கேட்கும் இவரின் துணிச்சல், மரணங்கள் மலிந்து போன எம்மண்ணின் வலியைப் பேசுவதோடு, இறுதி மூச்சு இருக்கும்வரை இலட்சியத் திற்காகவே என் இதயம் துடிக்கும் என்ற அவரின் நிலைப்பாடும் உறுதிப்பாடும் கவிதையாய் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

இந்தத் தொகுப்பில் எம் மண் மீட்க, மக்களைக் காக்க தம்முயிர் தந்துபோன மாவீரச் செல்வங்களை நினைவேந்தி பலகவிதைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாழவேண்டிய வயதில், எத்தனையோ வழிகள் இருந்தும் பிறருக்காகத் தம்மைத் தருதல் என்கின்ற மாபெரும் ஈகத்தைப்புரிந்த மாதவச் செல்வங்களை தன் இதயச் சுவர்களுக்கும் பத்திரமாய் அடைகாதது வைத்திருப்பதன் வெளிப்பாடாய் பல கவிதைகள் உயிரில் கலந்து நிற்கிறது.

.....

எங்கள் காந்தி இவனாகிப்போனதால்

இனிமேல் இளைய தலைமுறைக்கு

இரவல் காந்தியை

எடுத்தியம்பத்தேவையில்லை.....

எத்தனை உண்மையான வார்த்தை. அறவழியில் போர்தொடுத்து, அகிலமே பார்த்திருக்க மெல்ல மெல்ல தனை உருக்கி, பாராத தேசத்தின் முகத்திரை கிழித்து, மண்ணுக்காய்த் தனைத்தந்து மாபெரும் மக்கள் புரட்சியை உருவாக்கித் தந்த எங்கள் திலீபன் அண்ணா பற்றி “சாகவரம் பெற்ற சரித்திரபுருஷன்” என்ற கவிதை சொல்லி நிற்கிறது.

இவரது கவிதைகளில் பல இடங்களில் எம் தேசம் விடியும் என்ற நம்பிக்கை ஊட்டப்பட்டிருப்பதை காணமுடிகிறது. “காற்று வந்து சேதி சொல்லும் காலைப் பொழுதொன்றில் வாசல் திறக்கும்- ஒருவசந்தம் பிறக்கும்” என்று உறுதிபடச் சொல்லும் இவர், தனது இன்னுமொரு கவிதையில் “சொற் சிலம்பர்களின் காலமல்ல, செயல் வீரனின் காலம். காத்திரு காலத்தை நாம் கனிய வைப்போம்!” என்கிறார்.

மொத்தத்தில் இவரது கவிதைகள் சோகத்தை மட்டும் சொல்லி நிற்கவில்லை, வலிகளை மட்டும் புதிய வில்லை, வீரத்தைபேசுகிறது, புரட்சி பற்றிப் பேசுகிறது, அடிமைத்தனம் பற்றிப் பேசுகிறது, குழுக்கம் பற்றிச் சொல்கிறது. மாவீரத்தைப் பேசுகிறது, சிறகுடைத்து வெளியில் வந்து போராடும் தங்கைகள் பற்றிப் பேசுகிறது, எமக்காக நாம்தான் போராட வேண்டும் என்ற நியாயத்தைச் சொல்கிறது, தமிழீழதேசத்தின் தலைவன் பற்றிச் சொல்கிறது. தேசப்புயல்கள் பற்றிச் சொல்கிறது மொத்தத்தில் அந்தக் காலத்தில் எதுவெது பேச பொருளாய் இருந்ததோ அத்தனை பற்றியும் பேசி நிற்கிறது என் கவிதை. இது ஒரு காலத்தின்பதிவு. அடுத்த தலைமுறைக்கு கொண்டு சேர்க்க வேண்டிய ஒன்று. போர் கடந்து அழிவிலிருந்து மீண்டும் துளிர்க்கும் வசந்தமாய் என் கவிதையும் துளிர்ந்து மீண்டும் புதுப்பொலிவுடன் வரவேண்டும் என்பது என்பேரவா.

ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் எழுத்துலக வாழ்வு

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்களை சிறுவயதில் இருந்து தெரிந்த வகையில் அறச் சீற்றத்துடனேயே வாழ்ந்து வருகின்றார். இன்று வரை தொடரும் அவரது எழுத்துக்களில் இது பிரதிபலிக்கின்றது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவரது குடும்பச் சூழலாகும். குறிப்பாகத் தந்தையாரின் வழிகாட்டல். பிழைப்புக் காகத் தொழில் நடத்தாது கொள்கை ரீதியாக இயங்கியவர் பண்டிதர் இராசையா அவர்கள். அவரது அத்தனை பிள்ளைகளிலும் யாரும் இதனை அடையாளம் காணலாம். “தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்” ஆரம்ப கால வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்த குடும்பம். இன்று அதன் பலன் விளைவாக ஆதியும் மூத்த சகோதரரும் படைப்பிலக்கியத் துறையில் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றனர். இதே போன்று கணனித் தொழில்நுட்ப வல்லுனராகவும், சிறந்த தமிழ் பற்றாளராகவும் முறையே மற்றைய இரு இளைய சகோதரர்களும் செயற்படுகின்றனர். தனது இணுவில் ஊரிலுள்ள பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வியினைக் கற்று பின்னர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் மேற்கல்வியைத் தொடர்ந்தார். அங்கு இலக்கிய செயற்பாடுகளிலும் பங்குபற்றியபோது அவருள் இருந்த திறன் மெல்ல மெல்ல முகிழ்த்தெழுந்தது. உயர்தர விஞ்ஞானப் பிரிவில் கற்கையை முடித்துக் கொண்டார். பாடசாலையிலும் அவரது அமைதியான ஆனால் ஆழமான நோக்கு மாணவர்கள் மத்தியில் அவருக்கு ஒரு தனித்துவத்தைக் கொடுத்தது எனலாம். மேலும் எதிரான / ஒவ்வாத விடயங்களில் உதடுகளை இறுக்கி மௌனமாகக் கடத்தல் இவரது சிறப்பாகும். இவர் ஒரு வங்கியாளராகவோ, ஆசிரியராகவோ, வேறு உயர்ந்த பணியாளராகவோ இருந்திருக்க நிறைய வாய்ப்பு இருந்திருக்கிறது. அந்த வாய்ப்பை நாட்டின் சூழல், குடும்ப நிலை, வேறு நெருக்கடிகள் காரணமாக விட்டொதுக்கினார்.

தனது இருபதாவது வயதில் எழுத்துலகில் நுழைந்த இவர் இன்று வரை உறுதியாகச் சீராக இயங்கி

வருகின்றார். இதற்கு இவருடைய தந்தை மற்றும் வாய்த்த கணவர் மிகப் பெரும் பலம் என்பது மிகையாகாது. மண்ணிலும் தாய் மொழியிலும் கொண்ட தீராக் காதலும் சமூகத்தின் மீது கொண்ட அக்கறையும் மனிதர்கள் மீது கொண்ட கவனமும் அவரை எழுத்துலகில் திடமாக செயற்பட வைக்கிறது. பழகிய வரையில் அமைதியான ஆழமானவர். கதைகள் குறைந்து எழுத்தில் செயல்கள் மிகுந்தவர் என்பது பலரது கணிப்பு. ஒரு படைப்பாளியின் பேனா தான் வாழும் தேசத்தின், சமூகத்தின் யாதார்த்தநிலை சார்ந்து எழுதப்படும்போது அங்கு வலுவான அடித்தளம் ஒன்று இடப்படுகிறது. வளர்ச்சிக்கூரிய வெற்றியாக ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் தன் வரையில் இதனைச் சிறப்பாகக் கையாளுகின்றார். குறிப்பாக இவரின் 1990க்கு முந்திய ஆக்கங்கள் பல சமூக அடக்கு முறைகளை சுட்டுபவையாக அமைந்துள்ளன. “புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள்” சிறு கதைத் தொகுப்பு இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக உள்ளது. இதில் வரும் “பசி” என்னும் சிறுகதை அக்கால ஒடுக்குமுறை ஒன்றை தத்துவரூபமாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளது. இதில் உள்ள கதை மாந்தர்கள் இன்றும் கண்ணுள் விரிகின்றனர். மேலும் சம்பவ இடத்திற்கு வாசகரைக் கூட்டிச் செல்லும் எழுத்தாளுமை இவரின் ஆக்கங்களில் நிறையவே இருக்கின்றது.

ஆசிரியர் இதுவரை மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள் - 1990, மனிதர்கள் - 2006, பொன்வண்டு - 2022) இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகள் (என் கவிதை - 2000, ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும் - 2023), ஒரு நாவல் (புள்ளிகள் கரைந்தபொழுது - 2018) என ஆறு நூல்களை

வெளியிட்டுள்ளார். இது அவரது அயரா முயற்சியாகும். ஆரம்ப காலத்தில் புத்தகம் ஒன்றை வெளியீடு செய்வது என்பது அவ்வளவு இலகுவானதாக அவருக்கு இருக்கவில்லை. அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியீடு சவால்கள், நெருக்கடிகள் மத்தியிலேயே நடைபெற்றது. இந்தப் புத்தக அச்சிடல் நடவடிக்கை நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் நாட்டின் வட பகுதியில் இந்திய இராணுவம் நிலைகொண்டு இருந்தது. புத்தகம் வெளியிடுவதற்கு ஒரு மாதம் முன்பாகவே (மார்ச் மாதம்) இந்திய இராணுவம் நாட்டைவிட்டு வெளியேறியது. முகப்பு அட்டைப் படத்தில் இந்திய இராணுவம் ஒருவரைத் தாக்குவது போன்ற படமும் கால் இழந்த இளைஞர் ஒருவரின் படமும் சிந்தனையைத் தூண்டும் பெண் ஒருவரின் படமும் ஓவியர் லங்காவினால் வரையப்பட்டிருந்தது. ஒரு காலத்தின் அடையாளத்தைப் பதிவு செய்த இவரின் செயற்பாடு துணிச்சல் மிக்கது. இப்புத்தக வெளியீடு தொடர்பாக முதலில் அன்பிற்கும் மதிப்புக்கும் உரிய சிரித்திரன் ஆசிரியர் சுந்தர் அவர்களிடம் தெரிவிக்கச் சென்றபோது அவர் சிறிதளவு பணத்தை கரங்களில் எடுத்து ஆதியின் கைகளில் வைத்து ஆசீர்வதித்தார். அன்று சிறக்கத் தொடங்கியவர் நீண்டு நிலைத்து நிறைந்து இன்றளவும் செயற்படுகிறார். அன்று இப்புத்தகத்தை தமது முதற்பதிப்பு செயற்பாடாக அச்சுக் கோப்பு முறையில் அச்சிட்டுக் கொடுத்தவர்கள் (இன்று கணனி உதவியுடன் பல வெளியீடுகள் செய்கின்றபோதும் கூட) முதற் புத்தகத்தின் இராசியினைப் பற்றி பேசுகின்றனர். “என் கவிதை” கவிதைத் தொகுப்பும் “மனிதர்கள்” சிறுகதைத் தொகுப்பும் யுத்த நெருக்கடி மிக்க சூழலில் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பில் வெளியாகி விருதுகள் பெற்றன.

இந்த “என் கவிதை” தொகுப்பில் இவர் எழுதிய “என் கவிதை” என்ற கவிதை எனக்குள் ஆழமாகப் பதிந்தது.

“மலைமுகட்டில் ஊற்றெடுக்கும்
அருவிபோல...
மண்பிளந்து முளைதள்ளும்
விதைகள் போல...
என்கவிதை இனியது
என்கவிதை அழகானது.

துளைநெருப்புக்குள்
சுதந்திரமாய் முகையவிழ்ந்து
ஏழை இதயங்களை
அரவணைத்த என்கவிதை
கோழைகளைக் குறிவைக்கும்
அடிமை கொள்ள
நினைப்பவர்க்கெதிராய்
என்கவிதை ஆர்த்து எழும்.

விடியலுக்காய் என்கவிதை
வீணையென இசைசுரக்கும்

மண்விடிய வேண்டுமென்று
மனதில் நினைத்தபடி
மரணிக்கும் தியாகிகளை
என்கவிதை அஞ்சலிக்கும்.

எவர்வீட்டின் முன்னின்றும் எனை
ஏற்றுக்கொள் என்று சொல்லி
என்கவிதை இரக்காது.
தென்றலோடு கைகோர்க்கும்
தேடிவரும்
புயலோடு போர்தொடுக்கும்.

சிறுமதியார் முகம்கண்டால்
சீறியெழும் என்கவிதை
இனியபல இலட்சியங்கள்
ஏந்திநிற்கும் என்கவிதை
வேசமிடுவோரை
வெடிகுண்டாய்ச் சிதைக்கும்
எண்ணற்ற இடர்வந்து
என்முன்னாற் குவிந்தாலும்
என்கவிதை நிமிர்ந்துநிற்கும்!

இது அவரை, அவரது இயல்பை தெளிவாக வெளியுலகிற்கு படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளது.

“புள்ளிகள் கரைந்தபொழுது” என்ற நாவலில், பெரும் போர் நடந்த மண்ணில் தான் கடந்த பாதைகளையும் சென்ற தடங்களையும் அனுபவித்த கொடிய பொழுதுகளைப் பற்றியும் பதிந்துள்ளார். இது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகும். அம்மண்ணில் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு வரிடமும் பல கதைகள் உண்டு. பலர் எழுதவில்லை. எல்லோரும் வெளிப்படுத்தினால் அது ஒரு புத்தக காடாக காட்சி தரும். ஆதி அவர்கள் தனது வரலாற்றுக் கடமையைச் செய்துள்ளார். உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் இந்நாவல் பல மனங்களைக் கிளர்த்தியிருக்கின்றது. மேலும் தான் சந்தித்த விடயங்களை கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதும் இவரின் நோக்கில் சிறப்பான, தெரிவும், தெளிவும் காணப்படுகிறது. இவ்வாறே பொன்வண்டு சிறுகதைத் தொகுப்பும் அமைந்துள்ளது. பல ஆக்கங்கள் செல்லுக்கிரையாகியும் தொலைந்து போயும் இருந்த நிலையில் முடிந்தவற்றைத் தேடி எடுத்து இதில் தொகுத்துள்ளார். அநேகமாக சங்கமம் என்பது சுயத்தின் அழிப்பு என்ற கருத்து கொண்ட இவர் தனித்து வமான இயல்பு கொண்டவர். இதையே ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும் என்ற கவிதைத் தொகுப்புத் தலைப்பின் ஒருமைத் தன்மையும் உணர்த்தி நிற்கின்றது எனலாம்.

1990ல் புலிகளின் குரல் வானொலி சேவைக்கு முதன்மைப் பணியாளராகச் சென்று அங்கு தயாரிப்பாளராக, கட்டுப்பாட்டாளராக, தணிக்கை அதிகாரியாக 17 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சிறந்த சேவையாற்றி பெற்ற கரிய உயர் விருதும் பெற்றார். பணிக்காலத்தில் வானொலி தொடர்ந்து இறுதிவரை நடாத்திய ஒவ்வொரு “வானொலி”ப் போட்டியிலும் வானொலி சார்பில் சிறந்ததொரு மதிப்பீட்டாளராகவும் நடுவராகவும்

கடமையாற்றியதுடன் வெளியேயும் பிரிவுகளால் நடாத்தப்பட்ட போட்டிகளிலும் கூட நடுவர் பணியினை மேற்கொண்டுள்ளார். அமைப்பின் பிரிவுகள் அவ்வப்போது நடாத்திய பயிற்சி பட்டறைகளிலும் திறன்மிகு வளவாளராக செயலாற்றி இருக்கின்றார் என்ற நினைவுகளும் உருக்கின்றன.

அக்காலத்தில் அவர் தமக்கு ஒரு முன் மாதிரியென்று தேசக்கவிஞர் ஒருவரின் மகள் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அந்த காலப்பகுதியிலேயே தனது வாழ்க்கைத் துணையையும் சரியாகத் தெரிவு செய்து திருமணம் புரிந்து கொண்டார். சிறந்த பல் துறைச் செயற்பாட்டாளரான கணவர் 80களின் முற்பகுதியில் இருந்து இறுதிவரை தேசக் கடமையினைச் செய்தவர். (யுத்தம் முடிவதற்கு முந்திய ஒரு தசாப்த காலத்திற்கு மேலாக சிறந்த பொறுப்புடைய கல்விச் செயற்பாட்டு பணியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.)

இவர்கள் 1995க்குப் பின்பு வன்னி பெருநிலப் பகுதியில் நெருக்கடிகள் மத்தியில் பல இடர்பாடுகளைச் சந்தித்தனர். பல அலைக்கழிவுகளின் பின் அங்கு அவர்கள் கொள்வனவு செய்து வாழ்ந்த வீட்டுடனான காணி இன்று வீடிழந்து செயலற்றுக் கிடக்கின்றது. ஆம் அந்த வீடு அவரின் சிறப்பான நினைவுக்குரிய பலவற்றை நினைவுபடுத்தும். அதிலிருந்து கொண்டே பல விருதுகளை பெற்றார். ஒற்றை மகனை சிறப்பாக வளர்த்து தெடுத்தார். மகிழ்வாக பல சந்திப்புகளை மேற்கொண்டார். பல சிறப்புகளைத் தந்த அவ்வீட்டினது நினைவுகளும் கூட அவரை வெகுவாகப் பாதித்துள்ளது. ஆம் ஆசிரியரின் அத்தனை எழுத்துக்களும் / படைப்புக்களும் வாழ்வில் அனுபவித்த பட்டறிந்த உண்மைகளின் வெளிப்பாடே ஆகும். இவருடைய ஒவ்வொரு புத்தகத்தின் தன்னுரையிலும் இதன் தெளிவைக் காணலாம்.

எவ்வளவு உறுதியானவராக இருந்தாலும் விமான செல் தாக்குதல்களை தாங்கமுடியாது தவித்தவர். எனினும் அவருடைய கடமை தொடர்ந்தது. இதற்கு உதாரணமாக ஒருநாள் இவர் பணியாற்றும் வானொலி நிறுவனத்தின் பிரதான வாயிலுக்கு வெளியே பிரதான வீதிக்கு மேற்குப் பக்கமாக நின்றிருந்தார். ஏனென்று அவதானித்தபோது மேலே குண்டு வீச்சு விமானம் சுற்றியபடி இருந்தது. என்னைக் கண்டதும் ஆசுவாசத்துடன் வந்து கதைத்தார். பாதுகாப்பான இடத்தில் படுத்திருத்தல் நன்று. பதுங்குகுழிகளில்தான் (நேரில் அதன்மீது விழுந்தாலன்றி) பெரும் பாதுகாப்பு என்றேன். அதைவிட முக்கியமாக வெளியேறும் பிரதான வாயில்களிலும் தாக்குதல் நடத்தப்படக்கூடும் என்றும் கதைத்தேன். அது அவவிற்கும் நன்கு தெரியும். ஆனால் அவசரம், அந்தரம் நிதானிக்க விடாது. அன்புடன் எனது கரம்பற்றி விட்டு நகர்ந்து சென்றார். பிறகு வந்த நாளொன்றில் 2007 நவம்பர் 27ல் அந்த நிறுவனத்தின் மீது குண்டுத் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப் பட்டது. (தெய்வாதீனமாக அந்நேரக் கடமையில் இவர் இருக்கவில்லை) பிரதான வாயில் பகுதியில் நடத்தப்

பட்ட தாக்குதலில் பணியாளர்கள் உட்பட பலர் கொல்லப்பட்டனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறாக வானொலிப் பணியுடன் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, பாடல்கள் என்பனவற்றின் படைப்புக்களையும் செய்து வந்தார். தமிழின பற்றுள்ளதான இவருடைய ஆக்க பாடல்களில் “கீதம் இசைத்த குயில்”, “புதுயுகம் ஒன்று படைத்திட வேண்டும்”, “விழிமடல் மூடி” போன்ற பாடல்களும் கூட விசேடமானவை. அன்று காற்றலையில் கலந்து மனங்களை தொட்ட பாடல்கள் கூட்டத்தில் இவையும் இணைந்து சிறந்தன. அதிலும் இன்று வரையும் சமூக ஊடகங்களில் உலாவும் “விழிமடல் மூடி” எனும் ஒப்பற்ற பாடல் பல லட்சம் மக்களின் இதயங்களில் இடம்கொண்டதாகும்.

போர் நிலவிய தேசத்தில் பெரும் நெருக்கடி களுக்கு மத்தியில் பட்டிமன்றங்கள், கவியரங்குகள் என பல இடங்களுக்குச் சென்று பங்களித்தார். வானொலியில் சிறப்பாகப் பணியாற்றிய இவர் சில காலம் பகுதி நேர ஆசிரியராக கிளிநொச்சி பாரதிபுரம் பாடசாலையில் அதிபரின் அனுசரணையுடன் மாணவர்களுக்கு ஊடக உளவள கற்கையினையும் கற்பித்தார்.

காலவோட்டத்தில் கிளிநொச்சியில் இருந்து யுத்தம் கிழக்கு நோக்கி தர்மபுரம், விசுவமடு தாண்டி நகர்ந்தபோது மக்கள் நகர்ந்து நகர்ந்து தங்களது உயிர்களையும் உடமைகளையும் தொலைத்தபடியே சென்றனர். பெருநிலப்பரப்புமக்களின் வாழ்வுமாவட்டங்களுக்குள் குறுகி கிராமங்களுக்குள் அடங்கி முள்ளி வாய்க்கால் என்ற ஒற்றைக் கிராமத்தினுள் ஒடுங்கியது. அந்த வழித்தடத்தில் முன்னர் கிளிநொச்சியில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து உடையார்கட்டு வீட்டில் இருந்த இவரது குடும்பமும் நகரத் தொடங்கியது. முன்பதாக பல குடும்பங்கள் தங்கியிருந்த இவரின் உடையார்கட்டு வீட்டில் விழுந்த செல்லினால் நிலைகுலைந்து (அத்தியவசியமான, ஆதாரமான) தனது ஆபரணப் பொதியையும் இழந்தார்.

தொடர்ந்து வலைஞர்மட தேவாலய தாக்குதலில் சிக்கி அவலமுற்றதுடன் நகர்விற்போது கையில் சிறு காயமும் அடைந்தார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மாத்தளன், பொக்கணையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரையான யுத்த நடவடிக்கையின்போது தனது பெரும் சொத்தான ஒரே மகனைக் காணாது தொலைத்தார். இது அவரினுள் என்றும் ஆறாக் காயமாகும் மிகப் பெரும் வாழ்நாள் துயரமாகும். அவர் எதை எழுதினாலும், செய்தாலும், முன்வைத்தாலும் இது வேதனையாக அவருக்குள் கனன்று கிடக்கின்றது. இத்தனைக்கும் மத்தியில்தான் அவரது எழுத்துப்பணி ஓர்மத்துடன் நிதானமாகத் தொடர்கிறது. இறுதியாக எல்லோரும் போல அரசு தங்ககத்திற்கு நகர்ந்தவர் அங்கிருந்து வெளியே சென்று பெற்றோருடன் இணைந்திருந்த வேளை கணவரின் தொடர்பு கிடைத்து இருவரும் வெளித் தேசம் ஒன்றில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பாடுகளையும் அவலங்களையும் இன்றும் எழுதுகிறார் இன்னும் எழுதட்டும்.

ஆதி என்னும் ஆளுமை

“எழுதுங்களேன் - நான்
எழுதாதுசெல்லும் - என்
கவிதையை எழுதுங்களேன்”

இது கப்டன் வானதி அவர்களின் கவிதை வரிகள். அவரின் கவி வரிகளுக்கு உயிர்கொடுத்து அவரின் நினைவாக உருவாக்கப்பட்ட கப்டன் வானதி வெளியீட்டகத்தின் மகுட வாசகம்.

இலை மறை காயாக இருக்கும் ஈழத்தின் பெண் படைப்பாளர்களை வெளிக் கொணர்ந்து அவர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்களை வெளியிடுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு 2001ஆம் ஆண்டு தமிழீழ தேசியத் தலைவர் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டதுதான் கப்டன் வானதி வெளியீட்டகம்.

கப்டன் வானதி வெளியீட்டகத்தின் நோக்கம் நூல்களை வெளியிடுவது மட்டுமல்லாது எழுத்தார்வம் கொண்ட பெண்களை இனங்கண்டு, அவர்களைப் பயிற்றுவித்து, அவர்களுக்கான பயிற்சிப் பட்டறைகளை நடாத்தி, அவர்கள் எழுதும் ஆக்கங்களை மூத்த எழுத்தாளர்களின் வழிகாட்டுதலில் எழுதியவர்களைக் கொண்டே அவர்களின் ஆக்கங்களை மெருகூட்டி அவர்களின் வளர்ச்சிக்கு பக்கதுணையாக நிற்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் படைப்புக்களை தொகுப்புக்களாகவும் வெளியீடு செய்வதாகும்.

அந்த வகையில் அதன் முதல் வெளியீடு, தமிழீழப் பெண்களின் கவிதைகள் அடங்கிய “எழுதாத உன் கவிதை” என்ற கவிதைத் தொகுப்பு. அந்தத் தொகுப்புக்கு தனது “ஊழியின் முடிவு” என்ற கவிதையினைத் எமக்குத் தந்து இலை மறை காயாக இருந்த இளம் பெண்

படைப்பாளிகளுடன் தானும் கரம் கோர்த்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி, வழிநடத்தி வந்தார்.

அந்தக் காலம் என்பது மிகவும் நெருக்கடியான காலம். அச்சிடுவதற்கான தாள்களை, மைகளை எளிதில் பெற்றுவிட முடியாது. ஒரு நூலுக்கான அட்டையினை அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் வகையில் அழகான வர்ணங்களில் அச்சிட முடியாது. இப்படியான பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்குள்ளும் மாதத்தில் மூன்று நூல்கள் என்ற அடிப்படையில் கப்டன் வானதி வெளியீட்டகத்தினால் நூல்களை வெளியீடு செய்து வந்தோம். எமது இந்த

பணிகளுக்கெல்லாம் எம்மோடு ஒன்றிணைந்து பயணித்த மூத்த படைப்பாளர்களில் திருமதி. ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்களும் ஒருவர்.

இவரது பணிக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போல 2004ஆம் ஆண்டு இவருக்கு கப்டன் வானதி வெளியீட்டகம் மூத்த பெண் எழுத்தாளர் என்ற விருது வழங்கி மதிப்பளித்தது. தொடர்ந்து 2006 இல் ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் 31 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய “மனிதர்கள்” என்ற நூலினை கப்டன் வானதி வெளியீட்டகம் வெளியிட்டது. இந்த மனிதர்கள் என்ற சிறுகதை வெளிச்சம் பவள இதழில் வெளியாகியிருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு மத்தியில் வெளிச்சம் பவள இதழை வெளியிட்டு வைத்து உரையாற்றிய தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் அவர்கள் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்களின் “மனிதர்கள்” சிறுகதையினை சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டு உரையாற்றினார். பவள இதழுக்கான படைப்புக்களைப் படைத்த அனைத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் தானே சிறப்பிதழ்களை வழங்கி மதிப்பளித்தார் தேசியத் தலைவர் அவர்கள். இவரின் “மனிதர்கள்” சிறுகதை குறும்படமாகவும் வெளிவந்திருக்கின்றது.

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்களின் “என்கவிதை” என்கின்ற முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு 2000ஆம் ஆண்டு தமிழீழப் பெண்கள் ஆய்வு நிறுவனத்தால் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. தமிழீழப் பெண்கள் ஆய்வு நிறுவனம் யாழ்ப்பாணத்தில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலங்களில் இந்தக் கவிதை தொகுப்பை வெளியிடுவதற்கான அனுமதி கோரி தமிழீழ தேசியத் தலைவர் அவர்களின் பார்வைக்காக அனுப்பி வைத்திருந்தார்கள். யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வைத் தொடர்ந்து வன்னி வந்ததும் அவரிடமிருந்து அனுமதி கிடைத்து அந்த நூல் வெளியிடப்பட்டது.

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் ஒரு பல்துறைசார் படைப்பாளி. பெண்ணியம் சார்ந்த சமூக முனைப்புள்ள ஒரு செயற்பாட்டாளர். அரசியல்துறை மகளிர் பிரிவுக்குள் இயங்கிய பெண்கள் ஆய்வு நிறுவனமாக இருக்கட்டும், கலை பண்பாட்டுக் கழகமாக இருக்கட்டும், நிதர்சனமாக இருக்கட்டும், புகைப்படப் பிரிவாக இருக்கட்டும், மகளிர் வெளியீட்டுப்பிரிவாக இருக்கட்டும், கப்டன் வானதி வெளியீட்டகமாக இருக்கட்டும் அனைத்துப் பிரிவுகளுக்குமே ஒரு ஆசானாக, வழி நடத்துனராக, செயற்பாட்டாளராக இருந்து செயற்பட்டவர். மழை தண்ணீர் சேறு சகதி ஷெல் தாக்குதல் விமானத் தாக்குதல் எதுவுமே அவர் பார்த்ததில்லை. நாம் எங்கு அழைக்கின்றோமோ அங்கே உடனேயே எம்முடன் பயணப்பட்டுவிடுவார். அப்படியான ஒரு கடின உழைப்பாளி இவர். அண்மையில் வெளிவந்த இவரின் “ஓற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்” என்ற கவிதைத் தொகுப்புக்குக் கவிதைகளைத் தேடித்தேடி அவர் தொகுத்தது கூட சில மாதங்களுக்கு முன்னர் மூன்று மாதங்களாக அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்த வேளையில்தான் என்று எங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டார்.

அவரின் கடின உழைப்புக்கு இதுவே ஒரு சாட்சி.

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்களின் இருப்பிட சூழலை கண்டிப்பாக இங்கு குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். இவரின் இடப்பெயர்வுக் காலங்களில் அவர் வாழ்ந்த வீட்டினைச் சுற்றி தினக்கூலிக்கு வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களின் வீடுகள் தான் அதிகம். அவர்கள் இவரை தங்களின் உடன் பிறந்த சகோதரியாகத் தான் பார்த்தார்கள். இவரும் அவர்களுடன் அப்படித்தான் பழகுவார். குறிப்பாக வீட்டினைச் சுற்றி பல பயன்தரு கனி மரங்கள் நிறைந்திருக்கும்.

வீட்டு வாசலில் அமைக்கப் பட்டிருக்கும் பந்தலில் திராட்சைகள் குலை குலையாய் காய்த்துக் குலுங்கும்.

மாலையில் அவரின் வீட்டுத் திண்ணை அயல் வீட்டுச் சிறுவர்களால் நிரம்பி வழியும். அவர்களுக்கு வகுப்பு எடுப்பதும், மரங்களில் இருந்து கனிகளைப் பறித்து உண்ணக் கொடுப்பதும், அவர்களுக்குத் தேவையான பாடசாலை உபகரணங்களை வழங்குவது மென அவர் பொழுது கழியும். வேலை முடிந்து பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போக வரும் தாய்மார் இருந்து தங்கள் மனக் குமுறல்களை இவருடன் பகிர்வார்கள். அவர்களை ஆறுதல் படுத்தி தனது வீட்டுத் தோட்டத்தில் பறித்த காய்கறிகளையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து அனுப்பி வைப்பார். அந்தப் பெண்களின் குமுறல்களையெல்லாம் எங்களுடனும் பகிர்ந்து கொள்வார். அவைகள் படைப்புக்களாகவும் வெளிவரும்.

2009ஆம் ஆண்டு வலைஞர் மடம் கத்தோலிக்க தேவாலயத்தின் சுற்றாடலில் ஒரு தற்பாள் கொட்டகைக்குள் ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்களை நான் இறுதியாகச் சந்தித்தேன். கணவரும் ஒரேயொரு மகனும் களமுனை வேலைகளில் நின்றார்கள். அன்றைய உரையாடல் மகன் கஜனைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. சிறுவயதில் அயல்வீட்டில் இனிப்புப்பண்டம் கொடுத்தால் அதைச் சாப்பிடாமல் “அம்மாவுக்கும் தருவீங்களா” என்று கேட்டு வாங்கிவரும் அந்த மகன் களத்தில் இருந்து திரும்பிவரவேயில்லை. பதினான்கு ஆண்டுகள் கடந்து ஒருநாள் காலம் எங்களை புலம் பெயர் தேசமொன்றில் சந்திக்க வைத்தது. எம்மைச் சந்திக்க வைத்த அந்தக் காலத்திற்கு எனது நன்றிகள்.

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்கள் ஒரு சமூக முனைப்புள்ள எழுத்தாளர். ஒரு போராளி எப்படி களத்தில் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடினாளோ, அதே முனைப்புடன் இவர் தனது கரத்தில் பேனாவை ஏந்திப் போராடிய ஓர் இலக்கியப் போராளி.

கஸ்ரப்பட்ட பெண்கள் மத்தியில் வாழ்ந்தார், தேச விடுதலைப் போராளிகளுடன் வாழ்ந்தார் அந்த வாழ்க்கையை அன்றும் இன்றும் துணிவுடன் பதிவு செய்துகொண்டிருக்கின்றார்.

எனவே இவரது படைப்புக்கள் பேசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. எப்பொழுதும் அவை பேசப்படும்.

மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொழுத்துவோம்!

காலம் காலமாய் பெண் இனம் பலவிதமான அடக்குமுறைகளுக்கு உட்பட்டு வருகின்றது. இவ் வடக்குமுறைகளைத் தகர்க்கவும், பெண்கள் எழுச்சி பெறவும் வேண்டி “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொழுத்துவோம்” என உரத்துக் குரல் கொடுத்த ஓர் உணர்ச்சிக்குயில் மகாகவி பாரதி.

பெண் இனத்தின் உரிமைகளை மறுக்கின்ற நாடோ, ஒரு சமுதாயமோ அல்லது ஒரு வீடோ முன்னேற்றங்காணுவதில்லை. எமது சமூகத்தைப் பெறுத்த அளவில் பெண்கள் விழிப்படைந்து வருகின்றார்கள். எனினும், முழுமையான விழிப்பு இன்னமும் ஏற்படவில்லை. பல்வேறு வடிவங்களில் இப்போதும் பெண்கள் அடக்கப்படுகின்றார்கள். ஒடுக்கப்படுகின்றார்கள்.

படைப்பு ரீதியாக, பாலியல் வேறுபாட்டினால் பெண்கள் பலவீனமானவர்கள் என்னும் கருத்து சிறுவயதிலேயே பெண்களுக்கு ஊட்டப்படுகின்றது. இது நாளடைவில் உளவியல் ரீதியாகப் பெண்களைப் பாதிப்படைய வைக்கின்றது. அன்று தொட்டு இன்று வரை இலக்கியங்களும் இதிகாசங்களும் கூட பெண்களை சுயசிந்தனை மிக்கவர்களாகச் சித்தரிக்கவில்லை.

பெண்கள் அடக்கப்படுவதற்கு அல்லது அடங்கிப்போவதற்கு முக்கியமான காரணம் இவர்கள் பொருளாதார ரீதியில் பெற்றவர்களை, புருசனைச் சார்ந்திருக்க வேண்டிய கட்டாய நிலையாகும். இந்நிலை தகர்க்கப்படுமானால் பெண்களின் விழிப்புணர்வு முனைப்புப் பெறும்.

மேலும், இன்று வெளிநாடுகளிலுள்ள இளைஞர்களுக்கு திருமண நோக்கிற்காக இங்குள்ள பெண்கள் அனுப்பி வைக்கப்படுவது ஒரு விதமான வியாபாரத்தனமானதும், பெண் அடக்குமுறையின் உச்சக்கட்ட நிலையுமாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து உற்பத்திப் பொருட்கள் விலை பேசப்பட்டு வெளியூர்களுக்கு அனுப்பப்படுவதற்கு இது எந்த விதத்திலும் பின்னிற்கவில்லை. இந்த ஈனத்தின் பாதிப்பு பெண்களுக்கே!

அதுதவிர, பெண்கள் ஆண்களால் மட்டுமல்ல... பெண்களாலேயே பெருமளவில் இழிவுபடுத்தப்படுகின்றார்கள். எத்தனையோ படித்த, உயதரக் குடும்பங்களில்கூட பெண்களின் மீது அடக்கு முறை

இருக்கின்றது. பெண்விடுதலை என்ற பேரில் சில பண்பாட்டுச் சீரழிவுகள் பெண்களாலும் ஏற்படுகின்றன.

ஆண்கள் உழைப்பவர்களாகவும், பெண்கள் உதவுபவர்களாகவும் இருக்கும் நிலை மாற வேண்டும். அனைவரும் சரிசமமாக வேண்டும். பெண் என்பவள் பூஜிக்கப்படவேண்டியவள் எனும் நிலை மாறி, பெண் பெருமைக்குரியவளாக வேண்டும். பெண்களுக்கு பூணரசுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். இந்தச் சுதந்திரத்தை பெண்கள் தமது முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படுத்த வேண்டும். சமூகம் பெண்களைச் சிறைப்படுத்துவதை நிறுத்த வேண்டும்.

இவ்வாறான ஒரு சகாப்தம் ஏற்படுமானால் ... மாதர்கள் இழிவு செய்யப்படும் நிலை மாறும். நாடும் வீடும் பூரணத்துவம் பெறும்.

- ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

(1991 இல் ஆதிலட்சுமி இராசையா என்ற பெயரில் எழுதியது)

சிரித்திரன் இதழ் நடத்திய போட்டியில் பரிசுபெற்ற கட்டுரை.

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259